

ચંચળ હૃદય

પ્રેમ સભર
@snehnusarnamu
ગુજરાતી ટુંકી વાર્તાઓ

~ હિરેન કવાડ ~

VISIT...

LANZAROTE
Caliente.COM

ચંચળ હૃદય

પ્રેમ, પેશન અને પરફેક્શન

મોડર્ન ગુજરાતી ટુંકી વાર્તાઓનો સંગ્રહ

હિરેન કવાડ

@snehnusarnamu

Copyright © 2013 Hiren Kavad

All rights reserved.

ISBN: 1492870889

ISBN-13: 978-1492870883

@snehnusarnamu

અર્પણ

આ વાર્તા સંગ્રહ મારા મમ્મી પપ્પાને અર્પણ.

@snehnusarnamu

અનુક્રમણીકા

1	અપૂર્ણા
2	રોમેન્ટીક એક્ઝામ્સ
3	લવ પઝલ
4	સમીપ
5	T TRACKER
6	પપ્પા
7	ભ્રષ્ટાચાર
8	સેન્ટવિય

@snehnusarnamu

ઋણ સ્વિકાર

કોઈ પણ વસ્તુનું સર્જન એક વ્યક્તિના પ્રયાસથી થતું નથી.
ભગવાન રામને પણ સેતૂની રચના કરવા માટે બંદરોની
મદદ લેવી પડી હતી. એજ બંદરોમાં એક હનુમાન પણ
હતો. જે આજે એક પ્રેરણા સ્ત્રોત તરીકે પૂજાય છે.
એટલે આ પુસ્તકની રચનામાં મને પણ મદદની જરૂર પડી છે.
પ્રત્યક્ષ કે પરોક્ષ રીતે. આ પુસ્તકને આજે હું આકાર આપી
રહ્યો છુંકારણ કે આજે હું આ દુનિયામાં છું. એટલે સૌપ્રથમ
તો હું મારા મમ્મી પપ્પાનો આભાર માનીશ કે જેમણે મને આ
હસિન દુનિયાને જોવાનો મોકો આપ્યો અને મને જન્મ આપ્યો.
મારા મિત્રો જેમણે મારી સ્ટોરી વાંચીને નિષ્પક્ષ અને તટસ્થ
રીવ્યુ આપ્યા. દરેક ક્ષણે મને પ્રોત્સાહન આપ્યું.
પ્રકૃતિનો આભાર માનવો કેમ ભુલાય કારણ કે
વાર્તાના વિષયો મને આ પ્રકૃતિ કાનમાં ફુંકી જતી હોય
છે, એટલે આ કુદરતનો પણ આભાર.
એ સિવાય માઈક્રોસોફ્ટ વર્ડ નો આભાર જેણે કાગળ અને
પેનને બદલે ડીજિટલ પ્લેટફોર્મ પુરૂ પાડ્યું. પ્રમુખ ટાઈપ પેડનો
આભાર જેનાથી હું ગુજરાતી ખુબ ઝડપથી ટાઈપ કરી શક્યો
છેલ્લે મારા આત્માનો આભાર, એ મને આવા
સુંદર કામ સુધી ખેંચી લાવ્યો.

1. અપૂર્ણા

“હહ, સેક્સથી જો આ સમાજ ભ્રષ્ટ થઈ જતો હોય તો જે લોકો રાતના ‘સાડા અગિયાર’ ક્યારે વાગે એની વાટ જોતા હોય એ લોકોએ સન્યાસ લઈ લેવો જોઈએ અને ત્યારબાદ આવી ભાષણબાજી કરવી જોઈએ. એ લોકોને પોતાના સંતાનો નિશાળનુ લેશન કરતા કરતા ઉંઘી ગયા હોય છે, એની જરાંય પણ ફીકર નથી હોતી. એ લોકો બારણુ બંધ કરીને બારણાનાં લોકને બે વાર ચેક કરે છે. એમને ચિંતા એ હોય છે કે ‘અમારી પવિત્ર ક્રિયાને જોઈને કોઈ ભ્રષ્ટ ના થઈ જાય.’ જો પવિત્ર વસ્તુને અપવિત્ર કરી શકાતી હોય તો મને લાગે છે કે, પવિત્રતાની ડેફીનેશન ચેન્જ કરવી જોઈએ. થેંક્સ આ સમાજ ને, કારણ કે મારા આ વિચારો આ જ સમાજના સંકુચિત વિચારોનું પરિણામ છે.

મારે મારી સ્ટોરી માત્ર થોડીક જ લાઈનમાં તમને કહેવી છે.

સ્ત્રીને તો એના જન્મ પહેલાજ જીવન માટે સંઘર્ષ કરવાનો હોય છે. જે પુરૂષને બેડ પર સ્ત્રી વિના ઉંઘ ન આવે એ જ પુરૂષ ગર્ભમાં રહેલ સ્ત્રી-જીવને મારવા માટે ક્ષણ ભર પણ શરમાતો નથી. પાછો આ સમાજ વાતો કરે છે લાજ-શરમની. વાત કરે છે હિમ્મતની.

હું પણ આવા સમાજમાં જ જન્મી છું. મારી મમ્મીની એબોર્શન ન કરાવવાની જીદના કારણે હું આ સુંદર દુનિયા જોઈ શકી. ધન્ય છે એ સ્ત્રી જેણે વર્ષો પહેલા દંભી અને રૂઢિચુસ્ત પરિવાર સામે આટલી હિમ્મત બતાવી. પ્રજીકાનો જન્મ આ હિમ્મતમાંથી થયો છે. મારી મમ્મીએ મારૂ નામ ‘પ્રજીકા’ પણ ખુબ સમજી વિચારીને જ રાખ્યું હશે. હું વજની બની છું અને વ્રજની ગોપી જેવી ચંચળ પણ છું.

અઢાર વર્ષની ઉંમરે મને મારા કરતા પાંચ વર્ષ મોટા એક વ્યક્તિ સાથે પ્રેમ થઈ ગયો. હું પ્રેમમાં નશામાં હતી અને એ વ્યક્તિ હવસના નશામાં હતો. જે રીતે લોકો સરગવાની શીંગને ચુસીને ફેંફી દે એ રીતે મને યુઝ કરીને તરછોડવામાં આવી. એ વ્યક્તિને એ વાતનો ડર હતો કે જો કોઈને ખબર પડશે કે પોતે મેરીડ હોવા છતાં એનાથી પાંચ વર્ષ નાની છોકરીના ગરમા ગરમ પડખામાં સુવે છે, તો લોકો સામેની એની માન-મોભા વાળી છાપ એક ક્ષણમાં વેરવિખેર થઈ જશે.

ચોક્કસ એ વ્યક્તિ બેભાન જ હશે. એ વ્યક્તિ એ કેમ ભુલ્યો કે જ્યારે એને ઉપર જવાનું થશે ત્યાંતો બધું પારદર્શક હશે. ત્યાં એણે કરેલા કુકર્મો નહીં, પણ છુપાઈને કરેલા કર્મો ઈશ્વર સામે રાખેલા મોટા મોટા LCD સામે ફ્લેશ થઈ રહ્યા હશે. આજનો ઈશ્વર પણ આટલો આધુનિક જ હશે. પણ માણસોના વિચારો કેમ સાંકડા થતા જાય છે, એ જ મને નથી ખબર !

આ ઘટના પછી જે પ્રજીકાનો જન્મ થયો એ બાઉન્ડ્રીલેસ પ્રજીકા હતી. એને વિચારો કોઈ જગ્યાએ મર્યાદિત નહોતા. જે મન પડે કરવું એ તમારી સામે ઉભેલી આ પ્રજીકાની જીદ છે. મને ખબર નથી આવી વાતો આ સ્ટેજ પર કરવી તમે કેટલી

યોગ્ય માનો છો. પણ અહીં પણ ઘણા લોકો હશે જે લોકો પરણેલા હશે પણ એક કરતા વધારે સેક્સ પાર્ટનરો રાખતા હશે. મને વાંધો ત્યાં નથી કે એ એક કરતા વધારે પાર્ટનરો રાખે છે. વાંધો ત્યાં છે કે એ લોકો એની પત્નિ કે બીજા પાર્ટનરને સત્ય કહેતા ડરે છે. મને જ્યારે મારી કોઈક ફ્રેન્ડ પુછે છે તારે કેટલા સેક્સ પાર્ટનર્સ છે ત્યારે હું કોઈ જ છોછ વિના કહું છું

‘મને ખબર નથી. હું ગણતરી નથી રાખતી’ મારૂં એવું માનવું છે કે, ‘જ્યારે વ્યક્તિ કોઈક વસ્તુ વિશે ખોટું બોલતી હોય ત્યારે એ વ્યક્તિ એ વસ્તુ વિશે શરમ, છોછ કે પશ્ચાતાપની લાગણી અનુભવતી હોય એની સાથે ભવિષ્યનો સામનો કરવાનો કાયર ડર હોય છે, અને જ્યારે તમે શરમ અને ડરથી ભીંસાયેલા હોવ ત્યારે તમે પોતાના આદર્શોનું ખુન કરેલું હોય છે એવું તમે માનો છો. આદર્શો પોતાની ખુશીઓને પ્રોટેક્શન આપતા હોવા જોઈએ.

આજે હું ખુબ ખુશ છું, ભલે તમે લોકોને મને સમજતા થોડીક વાર લાગી પણ તમે મને સમજી શક્યા. તમે મને સ્વિકારી શક્યા. મને ખબર છે કોઈક વસ્તુને કોઈ તર્ક વિના સ્વિકારવી ખુબ અઘરી છે. મને તમારી જેવા ક્લીગ્ઝ મળ્યા, તમારી જેવા ફ્રેન્ડ્સ મળ્યા. થેંક્યુ વેરી મચ. ! ”

હોટ, બોલ્ડ, સૈક્સી, સુંદર પ્રથમ નજરે ‘પ્રજીકા’ ને જોતા આવા શબ્દો કોઈ પણ પુરુષના મોંમાંથી સરી પડે. એના પરિચયમાં આવતી કોઈ પણ વ્યક્તિ એમ કહી શકે કે પ્રજીકા ઈન્ટેલીજન્ટ, એના કામ પ્રત્યે પેશનેટ અને પાગલ વ્યક્તિ છે. ઈનોવેટર એમ્પ્લોઈ ઓફ ધ યરનો એવોર્ડ સ્વિકાર્યા પછી પોતાની કંપનીના ડીરેક્ટર્સ અને એમ્પ્લોય્ઝની સામે સ્પિચ આપીને નીચે ઉતરી ત્યારે લોકો ઉભા થઈને સ્ટેન્ડીંગ અવેશન આપી રહ્યા હતા. મોટા હોલની જાંજરમાન લાઈટ્સો અને ગોળ ગોળ મોટા ટેબલો પર સુટ પહેરેલ બીઝનેસમેન, પ્રોફેશનલ વ્યક્તિઓ વચ્ચે આવી સ્પીચ આપવી એ એક હિમ્મત ભર્યું સાહસીક કામ હતું. એ જેવું બોલતી એવું જ જીવતી.

સ્પિચ સાંભળતી વખતે કોઈપણ પોતાની આંખોને પલકાવી શકે એવી સ્થિતિમાં નહોતું. કારણ કે એની ગોરી કાયાને પોતાના શોખ પ્રમાણે એવી રીતે શણગારી હતી, જેથી એ કાનની સાથે લોકોની આંખોને પણ ખેંચી શકે.

એણે લીલા રંગની ટીકી વર્ક કરેલી લાલ અને સોનેરી તારની કિનારી વાળી અર્ધપારદર્શક સારી પહેરેલી હતી. એનું ડાર્ક ગ્રીન સ્લીવલેસ બ્લાઉઝ એના ગોરા અને માંસલ બાવડાને આકર્ષક બનાવતું હતું. એના પેટ પર જરાંય પણ ચરબીનો જથ્થો નહોતો. છતાં એ ભરાવદાર માખણના પીંડા જેવું હતું. એનાથી થોડેક દુર ઉભેલ કોઈ પણ વ્યક્તિ એની ડુટીની આસપાસ ચીતરાવેલ બ્લેક અને રેડ કલરનું ટેટ્ટ પારદર્શક સાડીમાંથી જોઈ શકતું હતું. એના હાથમાં લાકડાના સીમ્પલ કંગણ હતા. ગળામાં કિંમતી ડાયમંડ નેકલેસ ઝગઝગારા મારતું હતું. એના કાનના લટકણ

માંથી આવતી હિરાની ચમકને કોઈ નજર અંદાજ કરી શકે એમ નહોતું.

પ્રજીકા એક મીની એટમબોમ્બ હતી. એણે સ્ટેજ પરની સ્થિતિ આપીને બધને આભા અને મુગ્ધ કરી દીધા.

પણ જ્યારે પ્રજીકા તાળીઓ સાંભળી રહી હતી, ત્યારે એના મનમાં થોડાક વિચારો આવી રહ્યા હતા. ‘અત્યારે તમે લોકો જ તાળીઓ પાડો છો પણ મારાથી જ્યારે તમને લોકોને ન ગમતું હોય એવું કામ થશે ત્યારે તમે જ ગાળો પણ આપશો, પણ હું આ જાળમાં બંધાવ એમ નથી’ પ્રજીકા સ્ટેજ પરથી ઉતરીને પોતાનું ટેબલ જ્યાં હતું એ તરફ ચાલવા લાગી.

“ઓસમ સ્પીચ, પ્રજીકા”, શંશાંકે એના સીનીયરને કહ્યું.

“યુ આર જસ્ટ સુપર્બ..!”, પ્રજીકાની બેસ્ટ ફ્રેન્ડ તાનિયા એ પણ કહ્યું.

એક બીજી સોફ્ટવેર કંપનીના માલિક નવજીવન ભાટીયા પણ એ જ જગ્યાએ બેસેલ હતા. એમણે પ્રજીકા સાથે પોતાનો હાથ મેળવવા હાથ લંબાવ્યો.

“નાઈસ સ્પીચ !”, પોતાના ઠંડા અવાજ સાથે નવજીવન સરે કહ્યું.

“થેંક્સ સર.”

“એન્ડ થેંક્સ ટુ યુ ગાયઝ !”, પ્રજીકાએ શશાંક અને તાનિયા સામે જોઈને કહ્યું. એ પોતાની સીટ પર બેસી ગઈ.

@snehnusarnamu***

મુંબઈની ફાઈવ સ્ટાર હોટેલમાં એવોર્ડ સેરેમની પતી એટલે પાર્ટી શરૂ થઈ. હોલમાં આવેલા બધા કપલ્સ ડાન્સ કરી રહ્યા હતા. બધા પ્રોફેશનલ્સ હાથમાં બ્રાન્ડી, વ્હીસ્કી કે વાઈનનો ગ્લાસ રહીને એક બીજા જોડે બીઝનેસ રીલેટેડ ચર્ચામાં હતા. પ્રજીકાને એટલા માટે આટલું બધું માન મળી રહ્યું હતું કારણ કે એક જ વર્ષમાં પ્રજીકાએ અમદાવાદની મિડીયમ સાઈઝ્ડ સોફ્ટવેર કંપનીને વર્લ્ડ લેવેલે પહોંચાડી દીધી હતી. ટેકનોલોજીથી અપ ટુ ડેટ રહેવાની આદત અને પ્રોડક્ટના પ્રેઝન્ટેશન અને પ્રોડક્ટની બ્યુટી વિશેની જીણી જીણી બાબતોને કારણે એની કંપનીની પ્રોડક્ટ સેલ લોંચ થતા જ બુસ્ટ થઈ હતી. એના માટે જ એને આ એવોર્ડ મળ્યો હતો.

પ્રજીકા પોતાના હાથમાં રેડ વાઈનનો ગ્લાસ લઈને મંદ મંદ વાગી રહેલા મ્યુઝીકને મનમાં જ માણી રહી હતી. સાથે તાનિયા અને એનો બોયફ્રેન્ડ બ્રિજેશ હતા. શશાંક પ્રજીકાને જોઈ જોઈને વાઈનની નાની નાની સીપ લઈ રહ્યો હતો. એની નજર પ્રજીકા સામેથી હટતી નહોતી. એ ભલે પ્રજીકાથી બે-વર્ષ નાનો હતો પણ એને પ્રજીકાના વિચારો તરફ માન હતું. એ પ્રજીકાના વિચારોથી પ્રભાવીત હતો. છ મહિનામાં પ્રજીકા સાથે કામ કર્યા પછી એ એને ચાહવા પણ લાગ્યો હતો. પણ એ આ વાત પ્રજીકાને કહેતા ખચકાતો હતો. એ માનતો હતો કે, ‘એ બધા જેવો નથી. એને માત્ર સેક્સ નથી જોઈતો. એને પ્રેમ જોઈએ છે, એને લાગણી અને

ભાવનાઓથી ભરેલો પ્રેમ જોઈએ છે.’

“વુડ યુ લાઈક ટુ હૈવ અનદર વાઈન ?”, નવજીવન સર પ્રજીકા પાસે આવ્યા અને બોલ્યા.

“સ્યોર..!”, પ્રજીકાએ એના ખુલ્લા વાળને બરાબર કરતા કહ્યું. નવજીવન સરે વેઈટરને બોલાવી પ્રજીકાને વાઈનનો ગ્લાસ આપ્યો.

“થેંક્સ !”, પ્રજીકાએ વાઈનનો ગ્લાસ હાથમાં લઈને કહ્યું. પ્રજીકા મંદ મ્યુઝીકના કારણે મદહોશ થઈ હોય એમ ગ્લાસ પકડીને પોતાના શરીરને ડોલાવી રહી હતી અને શશાંક આ અદા જોઈને મદહોશ થઈ રહ્યો હતો.

“એક્સ ક્યુઝ મી, કૈન વી હૈવ અ પ્રાઈવસી પ્લીઝ ?”, નવજીવન સરે શશાંક અને તાનિયા તરફ વળીને કહ્યું. તાનિયા અને શશાંકને આશ્ચર્ય થયું કે આ ચાલીસી વટાવી ચુકેલા નવજીવનને શું થયું ?, પ્રજીકા સાથે વાત કરતો પુરૂષ ભાગ્યે જ એવો હોય કે જેને પ્રજીકા તરફ આકર્ષણ ના હોય.

“યા સ્યોર !”, તાનિયાએ પોતાનો ચહેરો હલાવીને કહ્યું. શશાંક, તાનિયા અને બ્રિજેશ. બીજી બાજુ ચાલ્યા ગયા.

“મિસ પ્રજીકા, હું ડાયરેક્ટ પોઈન્ટ ઉપર આવું છું. મારી પાસે પ્રપોઝલ છે”, પ્રજીકા સમજી ગઈ જોબ માટેની પ્રપોઝલ હશે. આવી પ્રપોઝલ એને પહેલા પણ બે ત્રણ વાર આવી ચુકી હતી.

“ઓકે, અબાઉટ વોટ ?”, પ્રજીકાએ વાઈનની સીપ લગાવતા કહ્યું.

“જોઈન અસ ! એઝ ચીફ ટેકનોલોજી ઓફીસર !”

“તમારી સાથે જોડાવાનું એક સારું કારણ ?”, પ્રજીકાએ એના છુટ્ટા વાળ માથું હલાવીને હવામાં ઉલાળ્યા. આ પ્રજીકાનો એટીટ્યુડ હતો.

“ ત્રણ ગણી સેલરી ! અમદાવાદમાં એક લક્ઝરીયસ ફ્લેટ, અને એક કાર, બસ એક શરત ”, નવજીવન સર પ્રજીકા સાથે કોન્ફીડન્ટથી વાતો કરી રહ્યા હતા. બીજી તરફ પાર્ટી હોલના બીજા ખુણામાંથી શશાંક સતત પ્રજીકા ઉપર તાકીને ઉભો હતો. એ અકળાઈ રહ્યો હતો. કારણે એવું દેખાઈ રહ્યું હતું કે એ એના બન્ને હાથ ચોળી રહ્યો હતો.

“અને એ શરત શું ?”, પ્રજીકાએ પુછ્યું.

“નથીંગ હાર્ડ ફોર યુ. તારી કંપનીની પ્રોડક્ટની સીક્યોરીટી બ્રેકીંગ, પ્રોડક્ટનું આર્કિટેક્ચર અને મોડેલીંગ એન્ડ પ્રોટોટાઈપ અને જો તું ચાહે તો વન નાઈટ વિથ મી. ”, નવજીવન સર ‘તમે’ પરથી ‘તું’ ઉપર આવી ગયા હતા. પ્રજીકાએ આવું એક્સપેક્ટ તો નહોતું જ કર્યું. પણ પ્રજીકા લગભગ દરેક પરિસ્થિતિઓ માટે તૈયાર જ રહેતી.

“સર, આઈ રીસ્પેક્ટ યૂ, પણ હું કોઈ રંડી નથી. સો પુટ યોર પ્રપોઝલ ઈન યો એસ્.”, પ્રજીકાએ કોઈ જ ડર વિના અંગ્રેજી ગાળ નવજીવન સરના મોં ઉપર ચોડી દીધી.

“તને ખબર છે? તુ કોની સાથે વાત કરી રહી છે?”, નવજીવને અભિમાની અવાજથી કહ્યું.

“હા, એક હવસ ખોર અને હરામ ખોર વ્યક્તિ સાથે. જે બીજાને અપ્રમાણીક બનાવીને ઐયાશી કરવા માંગે છે. મીસ્ટર નવજીવન સાંભળી લો. હું એક કરતા મદો સાથે સુવ છું, પણ હું કોલ ગર્લ નથી. વાત રહી પ્રોડક્ટની, સોફ્ટવેર એન્જનીયરીંગ મારો પેશન છે. હું પૈસા માટે કામ નથી કરતી. હું એન્જોયમેન્ટ માટે કામ કરું છું. ભલે હું સારી પોઝીશન ઉપર હોવ પણ હજુ હું આખી આખી રાત જાગીને સોફ્ટવેરમાં આવેલી એરર સોલ્વ કરું છું. એ એક નોર્મલ એન્જનીયર કરી શકે, પણ મને આ કરવું ગમે છે. આ મારો પેશન છે. મારો પેશન હું વેંચવા નથી નીકળી. સો ફક્ ઓફ.”, પ્રજીકાએ કહીને અધુરી વધેલી વાઈન નવજીવન સરના સુટ ઉપર ઉછાળી. નવજીવન સરનો સુટ વાઈનથી ખરાબ થઈ ગયો.

“વોટ દ ફક્ ?”, નવજીવને ચિલ્લાઈને કહ્યું. પાર્ટીના બધા લોકોની નજર પ્રજીકા અને નવજીવન સર પડી. શશાંકે આ સીન જોયો એટલે એ તરત જ દોડતો દોડતો પ્રજીકા પાસે આવ્યો. એક બીજી સ્ત્રી દોડતી દોડતી ત્યાં આવી. એ ફેટ લેડી નવજીવનની પત્ની હતી.

“શું થયું ?”, એણે ગુસ્સાની નજર સાથે પ્રજીકાની સામે જોઈને પૂછ્યું.

“નથીંગ ડાર્લીંગ. મેડમના હાથમાંથી ભુલથી ગ્લાસ છટકી ગયો. ઈટ્સ ઓકે.”, નવજીવને એની પત્નીને સમજાવવા કહ્યું.

“તો હમણા મારી ગરમા ગરમા બાહોં માં સુવા માટે પ્રપોઝલ કોણે આપી હતી ?”, પ્રજીકાએ નવજીવનની સામે ચોડી દીધું. નવજીવનની પત્ની એના પતિની આ હરકતોથી વાકેફ જ હતી. એ નવજીવન સામે આંખો ફાડીને ઘુરી રહી.

“ત્રણ ગણી સેલરી, એક ફ્લેટ અને કાર આપીને મને તમારી સૌતન બનાવવા માંગે છે, મજૂર છે તમને ?”, પ્રજીકાએ હસતા હસતા કહ્યું. આ સાંભળીને નવજીવનની પત્ની લાલઘુમ થઈ રહી હતી. એણે નવજીવનનો સુટ પકડ્યો અને એને જાણે ઢસડતી હોય એમ પકડીને હોટેલની બહાર જવા નીકળી.

“ઈટ્સ ઓકે. ઈટ્સ નોર્મલ ફોર મી. એન્જોય દ પાર્ટી.”, પ્રજીકાએ બધાની સામે ઉંચા સાદે કહ્યું. બધા કંઈ જ ન થયું હોય એમ પાર્ટી એન્જોય કરવા લાગ્યા. ફરી એ મંદ મંદ મ્યુઝીક શરૂ થયું.

“મેમ, તમારી હિમ્મતને મારી દાદ, પણ આ બધુ ક્યાં સુધી?”, શશાંકે પ્રજ્ઞા પાસે આવીને કહ્યું.

“શશાંક, તે કોઈને પ્રેમ કર્યો છે?”, પ્રજ્ઞાએ શશાંકને પૂછ્યું. શશાંક એકદમ ચુપ થઈ ગયો. શું કહેવું ‘હા’ કે ‘ના’. હા કહે તો નામ કહેવું પડે અને ના કહે તો જુઠું બોલવું પડે.

“કેમ આવું પુછો છો?”, શશાંકે કહ્યું.

“નો મોર ક્વેશ્ચન શશાંક ! તારામાં હા કે ના માં જવાબ આપવાની પણ હિમ્મત નથી”, પ્રજ્ઞાએ ચોડી દીધી અને બ્રાન્ડીનો ગ્લાસ લઈને પીવા લાગી. શશાંકને થોડી શરમ આવી. પોતે પોતાના પ્રેમનો ઈઝહાર પણ નથી કરી શકતો એનો એને વસવસો હતો.

“તાનિયા, તમ્મય જેટલો હેન્ડસમ છે, એટલો જ નમાલો છે. કાલ રાતનું એનું પરફોર્મન્સ ઝીરો હતું ! હાહાહા”, પ્રજ્ઞા અને તાનિયા બન્ને એની ઓફીસમાં ગપ્પા લડાવતા હતા.

“ટુમોરો બ્રીજેશ વોઝ વાઈલ્ડ ઈન બેડ !”, તાનિયાએ કહ્યું.

“પણ મારે કદાચ તને કહેવું જોઈએ, શશાંક એ તારો નવો આશીક છે.”, તાનિયાએ પ્રજ્ઞાના કાન પાસે આવીને કહ્યું.

“વોટ ?, શશાંક ?”, પ્રજ્ઞા મોં ફાડીને આશ્ચર્ય વ્યક્ત કરી રહી હતી.

“હા, મને તો મુબંઈની પાર્ટીમાં જ ખબર પડી ગઈ હતી. એ તને ઘુરી ઘુરીને જોતો હતો.”, તાનિયાએ કહ્યું.

“શશાંક ઈઝ હેન્ડસમ એન્ડ ફીટ ! આઈ લાઈક હીમ !”, પ્રજ્ઞાએ પોતાના હોઠ પર જીભ ફેરવીને જંગલી અદામાં કહ્યું. તાનિયા અને પ્રજ્ઞા હસવા લાગ્યા.

“ઓકે, ચાલ આજે ઘણું કામ છે, મને આપડી પ્રોડક્ટનો બીઝનેસ પ્રમોશન વિડીયો સેન્ડ કર. મોડીફીકેશન હોય તો જણાવી દવ.”, પ્રજ્ઞાએ કહ્યું.

“સ્યોર. શશાંકને મોકલું ?, હાહાહા.”, હસતા હસતા તાનિયા પૂછ્યું.

“યુ બીચ. શશાંકને હું બોલાવી લઈશ. તુ જા.”, પ્રજ્ઞાએ તાનિયાને કહ્યું. તાનિયા પોતાના કામ માટે પ્રજ્ઞાની ઓફીસમાંથી બહાર નીકળી. પ્રજ્ઞાએ પોતાનો મોબાઈલ હાથમાં લીધો અને શશાંકનો નંબર લગાવ્યો. પ્રજ્ઞા વિચારતી હતી કે આજની રાતે શશાંક સાથે એન્જોય કરે. શશાંક કોલ રીસીવ નહોતો કરી રહ્યો. બે વાર કોલ લગાવ્યા બાદ પ્રજ્ઞાએ પોતાનો મોબાઈલ સાઈડમાં મુકી દીધો અને પોતાનું કામ કરવા માટે લેપટોપમાં ઘુસવાઈ ગઈ.

“બ્રાઈટ શાઈન લાઈક અ ડાયમંડ !” રિહાનાના સોંગની રીંગ પ્રજ્ઞકાના મોબાઈલમાં વાગી. પ્રજ્ઞકાએ નજર કરી. શશાંકનો જ કોલ હતો.

“યસ મેમ.”, સામેથી શશાંકનો સોફ્ટ અવાજ આવ્યો.

“નથીંગ, થોડુ કામ હતુ એટલે કોલ કર્યો હતો. નાઉ ઇટ્સ ડન.”, પ્રજ્ઞકાએ કહ્યું.

“ઓકે, મેમ. મારે તમને ઈન્વાઈટ કરવા છે.”, સામેથી થોડોક ધીમો અને ડરતો હોય એવો સ્વર આવ્યો.

“શેના માટે?”, પ્રજ્ઞકાએ આશ્ચર્યથી પૂછ્યું.

“મેમ, ઇફ યુ ડોન્ટ ગેટ એન્ટ્રી.”, શશાંકનો ફોનમાંથી અવાજ આવ્યો. પ્રજ્ઞકાના મનમાં વિચાર આવી રહ્યો હતો કે શું શશાંક આજે સામેથી સેક્સ માટે પૂછવાનો છે. જો એ સામેથી પૂછે તો પ્રજ્ઞકાએ નક્કિ કરી લીધું હતુ કે ‘ના’ જ પાડી દેવી.

“નો..પ્લીઝ ટેલ મી.”, પ્રજ્ઞકાએ કહ્યું.

“આઈ વોન્ટ ટુ ડેટ યુ.. આવતી કાલે.”, શશાંકે કહ્યું.

પ્રજ્ઞકાને મનમાં જ સવાલ થયો. “ડેટ ?,” આજ સુધી પ્રજ્ઞકાને ડેટ વિશે કોઈએ પૂછ્યું નહોતું. એ વિચાર કરતી હતી કે શું જવાબ આપવો. પહેલી વાર પ્રજ્ઞકા આવી બાબતમાં વિચારતી થઈ હતી.

“ઓકે, સ્યોર.” પ્રજ્ઞકાએ હા પાડી.

“થેંક્સ પ્રજ્ઞકા.”, શશાંકે પ્રજ્ઞકા મેમમાંથી ‘મેમ’ શબ્દનો છેદ ઉડાડતા કહ્યું. આ સાંભળીને અને શશાંકનો આ રંગ જોઈને પ્રજ્ઞકાને પણ આશ્ચર્ય થયું. પહેલી વાર કોઈએ પ્રજ્ઞકાને ડેટ માટે પૂછ્યું હતું. મેકઆઉટ તો પ્રજ્ઞકા કોઈ પણ પુરૂષ સાથે કરતી પણ આ પ્રજ્ઞકાની પહેલી ડેટ હતી. એના મનમાં એક ક્ષણ પ્રેમની તરંગો પણ ઉઠી. પણ એના મક્કમ નિર્ણયોએ સહજ પ્રવાહનું ખુન કરી નાખ્યું. “ઘત તને પ્રેમ ના થઈ શકે.” પ્રજ્ઞકાએ મનને સમજાવતા એના મનને કહ્યું.

‘એક છોકરીને પ્રેમમાં કઈ રીતે પાડવી’ શશાંકના મનમાં આ સિવાય બીજા કોઈ જ વિચારો દોડતા નહોતા. પછી શશાંકને પણ થયું, ‘પ્રેમ કરવા માટે કોઈને મજબૂર ના કરી શકાય.’ શશાંક પ્રજ્ઞકાને ભાગતી, દોડતી આધુનિક અંધારી દુનિયામાંથી બે ઘડી બહાર લાવીને એક શ્વેત રંગીન વિશ્વ દેખાડવા માંગતો હતો. શશાંકને પ્રજ્ઞકા મલ્ટીપલ પાર્ટનર્સ રાખતી હતી એની સાથે કોઈ પ્રોબ્લેમ નહોતો. શશાંક માનતો હતો કે ભોગ અને પ્રેમ બન્ને જરૂરિયાતો છે, પણ જ્યાં પ્રેમ હશે ત્યાં ભોગની કોઈ જ જરૂર નહિ પડે. ત્યાં ત્યાગ આપોઆપ છવાઈ જશે.

શશાંકે એવું કોઈ સ્થળ પસંદ કર્યું હતું જે વહેલી સવારે વધારે સુંદર દેખાય. અમદાવાદની સવારના સાડા પાંચ વાગ્યાની સવાર ખુબ શાંત, સ્વચ્છ અને સુંદર હતી. ઝાકળના બીંદુઓ શશાંકની ગાડી પર છવાયેલા હતા. ગઈ કાલે નક્કિ કર્યું હતું એમ શશાંક પોતાની કાર લઈને પ્રજીકાને પીક-અપ કરવા જઈ રહ્યો હતો. શશાંકના મનમાં વિચારોનું વંટોળ ચાલી રહ્યું હતું.

‘એ પ્રજીકાને પ્રપોઝ કરશે તો શું જવાબ મળશે?’, ‘પ્રજીકાને પ્રપોઝ કરવું જોઈએ?’ શશાંકનું મન સવાલોમાં પણ વિકલ્પો શોધી રહ્યું હતું. સવારના ટ્રાફીકલેસ રોડના કારણે સચીન ટાવર જલદી આવી ગયો. શશાંકે પોતાની કાર ફ્લેટના પાર્કિંગમાં પાર્ક કરી. એ પાંચમાં માળ પર જવા માટે લીફ્ટ તરફ ગયો.

આટલી નર્વસનેસ શશાંકને પોતાની જોબના ઈન્ટરવ્યુમાં પણ નહોતી થઈ. લીફ્ટના કાયમાં પોતાના વાળ અને કપડા સરખા કરી રહ્યો હતો. પણ લીફ્ટમાં પાંચમો માળ આવતા કેટલી વાર લાગે. લીફ્ટ ઉભી રહી ગઈ. એનો દરવાજો ઉભો ખુલી ગયો. ફ્લેટ નં ૫૦૧ લીફ્ટની ડાબી તરફ હતો. શશાંક પોતાના કંપી રહેલા શરીર સાથે ફ્લેટ નં ૫૦૧ ની સામે ઉભો રહ્યો અને ડોરબેલની સ્વીચ દબાવી.

@snehnusarnamu

પાંચેક મિનિટ શશાંક ઉભો રહ્યો પણ, ડોર ખુલ્યો નહિ. શશાંકે ફરી ડોરબેલ વગાડ્યો. ડોર ખુલ્યો. શશાંકની સામે નાઈટ શોર્ટસ અને ટી શર્ટમાં પ્રજીકા હતી, પણ પ્રજીકાએ દરવાજો થોડોક વધારે ખોલ્યો એટલે કંપનીનો એક એમ્પ્લોય પ્રણય પોતાનો શર્ટ પહેરી રહ્યો હતો. શશાંકે પ્રણયની સામે મુંગી નજરે જોયું, એણે પ્રજીકાની સામે નજર કરી, પ્રજીકા પણ કંઈ બોલી નહિ. એક જ મિનિટમાં પ્રણય ત્યાંથી નીકળી ગયો.

શશાંક પ્રજીકાના લક્ઝરીયસ ફ્લેટમાં દાખલ થયો. દિવાલો ઉપર નગ્ન પેઈન્ટિંગ્સ હતા, જે જરા પણ કામની લાગણી જગાવે એવા નહોતા, એ ચિત્રોમાંથી ૧૦૦% કલાના રંગો જરતા હતા. ફ્લેટનો ડ્રોઈંગ રૂમ એકદમ ક્લીન હતો પણ, પ્રજીકાનું જીન્સ અને ટી-શર્ટ ડ્રોઈંગ રૂમના ફ્લોર વચ્ચે જ પડ્યું હતું. જે દર્શાવી રહ્યું હતું કે ગઈ કાલની રાત કેટલી પેશનેટ હતી. શશાંક થોડોક નિરાશ થયો. એનાથી આ સહન કેવી રીતે થાય. પણ જો પ્રજીકાને સ્વિકારવાની વાત હોય તો, એને આ પણ સ્વિકારવું પડે એમ હતું.

“સોરી, શશાંક. સોરી હું વહેલા જાગી ના શકી.”, પ્રજીકાએ ડ્રોઈંગ હોલમાં

એની સામે ઉભેલા શશાંકને કહ્યું.

“ઈટ્સ ઓકે.”, પરાણે પરાણે શશાંકે જીભની ઈચ્છા વિરુદ્ધ કહ્યું.

“હું પાંચ જ મિનિટમાં તૈયાર થઈ જાવ છું.”, પ્રજીકાએ કહ્યું.

“ઓકે.”, શશાંકે કહ્યું. પ્રજીકા એના બેડરૂમમાં ગઈ.

શશાંક ઉંડા વિચારોમાં પડી ગયો હોય એવી રીતે બેઠો હતો.

શશાંકનો એક જ સવાલ હતો, ‘શું શશાંકનો પ્રેમ પ્રજીકાને બદલી શકશે’ એનો જવાબ પણ શશાંકનું મન જ આપતું હતું. ‘પ્રેમ કદી કોઈને બદલતો નથી, એ જસ્ટ સ્વિકારે છે.’. છતાં શશાંકના હૃદયના કોઈ એક ખુણામાં ક્યાંક એવી આશ હતી કે પ્રજીકા બદલાય.

લાલ અને લીલા કલરના પંજાબી ટ્રેસ અને પટીયાલા સાથે પ્રજીકાએ લીલી ચુંદડી ખભા પર રાખી હતી. એના કપાળમાં કાળી બીંદી હતી. એકા કાનમાં સોનાની કડી હતી, એના નાકમાં નથણી હતી. એના હાથમાં લાલ કલરની બંગડી હતી. એના પગમાં ચાંદીના ઘુઘરી વાળા ઝાઝર હતા. પ્રજીકા દેસી લુકમાં ખુબ સુંદર લાગી રહી હતી. પ્રજીકાને જોતા જ મનની બધી ચિંતાઓ અને વિચારોનો એક ક્ષણમાં જ વિનાશ થઈ ગયો.

@snehnusarnamu

“આપણે જઈ શકીએ ?”, પ્રજીકાએ શશાંકની સામે ઉભા રહીને ચહેરા પર સ્મિત લાવીને કહ્યું. એના હાથમાં માત્ર એક નાનું કાળા કલરનું મની પર્સ હતું, જેમાં મોબાઈલ પણ હતો.

“સ્યોર !”, જાણે બધું જ ભુલી ગયો હોય એમ શશાંકે પણ સ્મિત આપ્યું.

“હું તને સરપ્રાઈઝ આપવા માંગુ છું એટલે પ્લીઝ તું તારી આંખે તારો દુપટ્ટો બાંધીશ ?”, શશાંકે કાર પાસે પહોંચતા કહ્યું.

પ્રજીકાએ એનો દુપટ્ટો શશાંક તરફ કર્યો. શશાંક પ્રજીકાની આંખ આડે પટ્ટી બાંધવા પ્રજીકાની પાછળ ઉભો રહ્યો. એણે પોતાના હાથે લીલી ચુંદડીને આંખ આડે બાંધવાની શરૂ કરી. ચુંદડી બાંધતા બાંધતા શશાંકના હાથ પ્રજીકાના કોમળ ગાલને સ્પર્શ કરતા હતા. એ સ્પર્શ શશાંકને રોમાંચીત કરતો હતો. એ ચાહતો હતો કે પ્રજીકાના જીણી કાળી બીંદી વાળા ઘાટીલા કપાળ પર એના હોઠોનો સ્પર્શ કરાવે, એ ચુંબન કરે.

પ્રજીકા કંઈજ જોઈ શકતી નહોતી. અડધી કલાક ગાડી ચાલ્યા પછી ઉભી રહી. પ્રજીકાને કારનો દરવાજો ખુલવાનો અવાજ આવ્યો. થોડીક સેકન્ડોમાં જે તરફ પ્રજીકા બેસેલી હતી એ તરફ નો દરવાજો ખુલ્યો.

“પ્લીઝ.”, પ્રજીકાને શશાંકનો અવાજ સંભળાણો. કારમાં હતી ત્યાં સુધી પ્રજીકાની સામે અંધારાની સિવાય કશું જ નહોતું પણ આંખો પર પટ્ટી બાંધી હોવા છતાં એ ઘણું બધું મહેસુસ કરી શકતી હતી. સવારમાં ઠંડી અને શુદ્ધ હવા વહી રહી હતી, જે એક પ્રકારની તાજગી જગાવી રહી હતી. પક્ષીઓનો કલરવા પ્રજીકાના કાનમાં મધુર સંગીત પ્રસરાવી રહ્યો હતો. પ્રજીકાનું મન ધીરે ધીરે વધારે શાંતીમાં ગરકાવ થઈ રહ્યું હતું.

“તારા સેન્ડલ ઉતારી દે.”, પ્રજીકાએ શશાંકનો અવાજ સાંભળ્યો. એણે એના સેન્ડલ ઉતારી દીધા. અચાનક પ્રજીકાને એના ડાબા હાથમાં એક બીજા ઠંડા હાથનો સ્પર્શ મહેસુસ થયો. શશાંકે પ્રજીકાનો હાથ પકડ્યો હતો. હવે પ્રજીકા એના પગમાં એક્યુપંકચર જેવું મહેસુસ કરી રહી હતી.

“શરીરતો મારું નગ્ન રોજ રાતે થાય છે, પણ નગ્ન પગ પણ આવો રોમાંચ આપી શકે એ ઘણા સમય પછી મહેસુસ કર્યું”, પ્રજીકા બોલી. પ્રજીકાના નગ્ન પગ કાંકરા અને ઘુળની મસાજ લઈ રહ્યા હતા. પ્રજીકાને સેન્ડલ અને શુઝના કારણે બાળપણ પછી ક્યારેય ઘુળ અને કાંકરાનો સ્પર્શ થયો જ નહોતો. એ વિચારતી હતી કે શશાંકે આજે શું વિચાર્યું છે ?

@snehnusarnamu

શશાંક પ્રજીકાનો હાથ પકડ્યો અને ચાલવાનું કહ્યું. શશાંક પ્રજીકાને દોરી રહ્યો હતો. થોડા પગલા આગળ ભર્યા તો, પ્રજીકાના પગ ભીની લોન ઉપર પડ્યા. પગના આંગળાઓમાં ઝાંકળની બુંદો ભરાણી. મારબલની લાદીના મુલાયમ સ્પર્શ પછીનો આ ભીની માટીનો કોમળ પગ સાથે નો સ્પર્શ પગના સેક્સની ચરમસીમા ઉપર હતો.

ભીંના ખડ પર ચાલતા ચાલતા પ્રજીકા પોતાનો હાથ શશાંકના હાથમાં સોંપી રહીને ચાલી રહી હતી. શશાંકે પ્રજીકાને ઉભી રાખી અને પ્રજીકાના બન્ને હાથ પકડ્યા. પ્રજીકાને ભલે અંધારું દેખાતું હતું પણ વર્ષો પછી ઘણું બધું નવું મહેસુસ કરી રહી હતી. પ્રજીકાએ મહેસુસ કર્યું કે એના માખણ જેવા કોમળ હાથ કોઈક ખરબચડી સપાટી પર હતા. એ એના હાથ આ ખરબચડી સપાટી પર ફેરવી રહી હતી.

“બોલ આ શું છે?”, શશાંકે પ્રજીકાને પૂછ્યું.

પ્રજીકા ખરબચડી સપાટી મહેસુસ કરી રહી હતી. એને ખબર હતી એ શું સ્પર્શ કરી રહી છે. પરંતુ એ વિચારી પણ રહી હતી કે ‘હું વાઈનના ગ્લાસનો સ્પર્શ કરું છું, લેપટોપ, મોબાઈલ અને કેટકેટલા ઇલેક્ટ્રોનીક્સ ગેજેટ્સ પણ રોજ ટચ કરું

છુ. પણ કુદરતને તો ભુલી જ ચુકી છું’.

“આ વૃક્ષ છે.”, પ્રજીકા હસતા હસતા બોલી.

“શેનનું?”, શશાંકે પૂછ્યું. પ્રજીકાના મનના પડદા સામે વૃક્ષોના ચિત્રો આવવા લાગ્યા. કુદરત સાથે રમવાની યાદો પ્રજીકાની લગભગ બાળપણની જ હતી. એને પીપળાનું વૃક્ષ દેખાણું. વડલાની વડવાઈ દેખાણી, પ્રજીકાને વડની વડવાઈથી હિચકા ખાતી પ્રજીકા દેખાણી, લીંબડાની લીંબોળી ખાતી પ્રજીકા દેખાણી, લાંબા વાંસડાથી સરગવાની શીંગ ઉતારતી પ્રજીકા પણ દેખાણી. પ્રજીકાને વૃક્ષની છાલ પરથી ખબર પડી ગઈ કે વૃક્ષ શેનું હતું.

“લીમડો ! કડવો લીમડો !”, પ્રજીકા બોલી. ફરી શશાંક હાથ પકડીને પ્રજીકાને ચલાવવા લાગ્યો. થોડે આગળ જઈને એણે પ્રજીકાને ઉભી રાખી.

“હવે હું તારી પટ્ટી ખોલવા જઈ રહ્યો છું”, શશાંકે પ્રજીકાના ખભા પર હાથ મુકીને કહ્યું. લાલ દુપટ્ટાના આવરણો પ્રજીકાની આંખ આડાથી હટી રહ્યા હતા. આંખો સામેનું અંધારૂં ધીરે ધીરે ઝાંખું થઈ રહ્યું હતું. ‘અંધારા ઘુંઘળા બને જ પણ એના માટે ધીરજની જરૂર હોય છે.’ પ્રજીકાન મનમાં તરત જ આ ક્વોટ બ્લીંક થયું.

ચુંદડી આંખો સામેથી હટી જતા શશાંકે પોતાના હાથ પ્રજીકાની આંખે આડા કરી દીધા. એ ધીરે ધીરે એના હાથ પ્રજીકાની આંખો આડેથી સરકાવવા લાગ્યો. લાંબા અંધારા પછી સવારના શાંત અને પક્ષીઓના મ્યુઝીકલ સંગીત સાથે પ્રજીકાને સામે એક નાનકડા કુંડ જેવું બનાવેલું સરોવર હતું, એમા કમળ ખીલેલા હતા, કેટલાક બતક એમાં સેર કરી રહ્યા હતા. કમળની આસપાસ એ પાણીના કુંડમાં ક્યાંક લીલ પણ જામેલું હતું. એક મોર થોડે આગળના ખુલ્લા મેદાનમાં કળા કરી રહ્યો હતો. ચારે તરફની લીલોતરી અને સવારનું ખુશનુમાં વાતાવરણ પ્રજીકાનાં મનને તરબતર કરી રહી હતી. શશાંક પ્રજીકાને ગાંધીનગરનાં સુંદર ઈન્દ્રોડા પાર્કમાં લાવ્યો હતો. પ્રજીકા દોડતી દોડતી પાણી ભરેલા એ મોટા કુંડ પાસે ગઈ. એના ચહેરા ઉપર ખુશીયોના ભાવ સમાતા નહોતા. આ ખુશીયોનું ઓર્ગેઝમ હતું. કુંડ પાસે બેસીને એ પાણીને હાથથી ડોળવા લાગી. જાણે એણે કદી પાણી જોયું જ ના હોય. એ પાગલ બનીને બગલાને બોલાવવા લાગી. જાણે બગલા એની ભાષા સમજતા હોય. પ્રજીકાએ પાછળ ઉભેલા શશાંક સામે જોયું. શશાંક ત્યાંજ ઉભો હતો. એ ઉભી થઈને શશાંક પાસે ગઈ.

“થેંક્સ !”, પ્રજીકા શશાંકની આંખોમાં આંખો નાખીને બોલી. શશાંકે પ્રજીકાનો હાથ પકડ્યો. બીજો હાથ પ્રજીકાના વાળમાં પરોવ્યો. શશાંકે પ્રજીકાનો ચહેરા એના ચહેરા પાસે ધીમેંથી ખેંચ્યો.

“તુ ખુશ છે. હું ખુશ છું. બીકોઝ આઈ લવ યુ !”, શશાંકે પ્રજીકાને પ્રપોઝ કર્યું.

“શશાંક તે આજે મને વર્ષો પહેલાની પ્રજીકા સાથે મેળવી. પણ આજની પ્રજીકાનું પણ એક અસ્તિત્વ છે. એ પ્રજીકા ઘણી અલગ છે.”, પ્રજીકાએ એની સામેના શશાંકના ચહેરાને કહ્યું.

“વધારે ખુશ, કઈ પ્રજીકા છે ?”, શશાંકે પુછ્યું.

“ખુશીયોનું એક કારણ ચેન્જ હોય છે. જો એ પ્રજીકા ન બદલાત તો એકને એક જીંદગી જીવીને એ કંટાળી જાત. એટલે પ્રજીકા બદલી. આ પ્રજીકા પણ ખુશ જ છે. એ પ્રજીકા પણ ખુશ હતી. આ ક્ષણની પ્રજીકા પણ ખુશ જ છે. કારણ કે હું મોમેન્ટમાં જીવું છું. આઈ લીવ ઈન મોમેન્ટ. નોટ ઈન મિનટ્સ”, પ્રજીકાએ કહ્યું.

“મને કંઈ ખબર નથી. આઈ જસ્ટ લવ યુ. ધીઝ ઈઝ લવ વિદાઉટ લસ્ટ.”, શશાંકે એના પ્રેમનું વર્ણન કર્યું.

“પ્રેમ, પ્રેમ હોય છે, એને કોઈ ગુણો નથી હોતા. એ સાચો કે ખોટો ના હોય. મને ખબર છે, તું આવું શામાટે કહે છે. મારી આદતો અને શોખના કારણે. ખાસ કરીને સેક્સની બાબતે. આ બાબતે તો હું લોકોને ઘણી વાર કહી જ ચુકી છું. મને સેક્સ એ એક પવિત્ર ક્રિયા લાગે છે, એમાં મને આનંદ મળે છે. જો સેક્સ તમને તમારી પ્રગતીમાં નડતો હોય તો એ ખરાબ એડીક્શન કહેવાય. પણ હું તો સારી એવી પ્રગતી કરી રહી છું. મારો પેશન જ મારો ઈશ્વર છે. મારા ઈશ્વરને સેક્સ નથી નડતો તો લોકો શું વિચારે છે એની હું પરવાહ નથી કરતી.”, પ્રજીકાએ શશાંકના હાથ પોતાની છાતી સરસા ચાપ્યા અને કહેવાનું શરૂ રાખ્યું.

“આજની સવાર મારી આજ સુધીની સૌથી સુંદર સવાર હતી. આ સવાર અત્યાર સુધીમાં કોઈ પુરૂષની બાહોમાં ના આવી શકે. સેક્સની ખુશીઓ અલગ હોય છે. પણ આજે મારૂ દરેક અંગ ચરમસીમા અનુભવી રહ્યું હતું. પગ, હાથ, આંખો ક્યા ક્યા અંગો વિશે કહું ? પણ શું તું મને જેવી છું એવી સ્વિકારવા તૈયાર છે ? મારી લાઈફ વાઈલ્ડ છે, હું જ વાઈલ્ડ છું, મને ખબર નથી હોતી હું શું કરી બેસું છું? કારણ કે હું કોઈની પરવાહ નથી કરતી. શું તું મારી હરકતોને પચાવી શકીશ?”, પ્રજીકાએ શશાંકના હાથ ભીંસી રાખીને કહ્યું.

“કદાચ આ જવાબની જ આશા હતી. જ્યાં સુધી સવાલ છે, તને પ્રેમ કરવાની વાત છે, હું તને બેશુમાર પ્રેમ કરું છું. હું તને બીજા કોઈ પુરૂષ સાથે ન જોઈ શકું. પણ જો વાત ફ્રીડમની જ હોય તો મારો પ્રેમ તને પુરેપુરો ફ્રીડમ આપશે. પ્રેમ બંધન ના હોવો જોઈએ. તું જે ચાહે એ કરી શકે. મારા આદર્શોની સાંકળ હું મારી પાસે જ રાખીશ. બસ હું તારો પ્રેમ ચાઉં છું. એ જ મારી એક્સપેક્ટેશન્સ છે.”, શશાંકે

પોતાના હાથ વ્રજકાના ગાલ પર રાખીને કહ્યું.

“લેટ્સ લીવ દીઝ મોમેન્ટ.”, વ્રજકાએ કહ્યું અને બન્ને એકબીજાને વળગી ગયા. વ્રજકાએ પોતાના હોઠ શશાંકના હોઠ પર મુકી દીધા. બન્ને કીસ કરવા લાગ્યા. જાણે કોઈ મધુર રસ પી રહ્યો હોય એમ શશાંક વ્રજકાના હોઠોને ચુસવામાં મશગુલ થઈ ગયો, મોરલાઓ ટહુકા કરતા રહ્યા, બતક એની મોજમાં તરતા રહ્યા, વૃક્ષો સવારના ઠંડા પવનમાં નાચતા રહ્યા.

“સતત, બીજી વાર આ એવોર્ડ જીતવો એ મારા માટે ખુબ ખુશીની વાત છે. આ વખતે ગયા વર્ષની જેમ લાંબુ ભાષણ નથી આપવું. પણ મારી આત્મકથાનો ટુકડો તો કહીશ જ. કારણ કે મારી દરેક સફળતા પાછળની પ્રેરણા હું જ છું. હું કોઈ દિવસ પ્રેમની વાતો નહોતી કરતી. સેક્સની વાતો કરતી હતી. સેક્સ સાથે મારો ખુબ ઉંડો સંબંધ છે. મારા હઝબન્ડ શશાંક સામે જ બેસેલ છે. અમે છ મહિના પહેલા જ મેરેજ કર્યા છે. આ વર્ષની જે મારી પ્રોડક્ટ છે, એની પાછળ શશાંક છે. કમ્પ્યુટરને કુદરત સાથે કનેક્ટ કરવાનો વિચાર મને શશાંક પાસેથી મળ્યો હતો. થેંક્સ ટુ શશાંક. અને જે સાંભળવામાં તમને વધારે રસ છે એના વિશે એટલે કે સેક્સના વિશે પણ થોડુંક કહીશ જ.”@snehnusarnamu

અઘરું એ નથી કે તમે એક પતિ કે પત્ની રાખો. મને નથી લાગતું કે એક પતિ-પત્ની રાખતા લોકો એકબીજાને પ્રેમ કરતા હોય, એ સમાજની જવાબદારી પુરી કરતા હોય છે. બેડ પર પાંચ મિનિટની ધમાલ મચાવીને પાંચ મિનિટ માટે ખુશ થતા હોય, પણ સવારમાં બ્રેક ફાસ્ટ સમયે જ રાડા રાડી થતી હોય એ બીજી વાત છે. એ લોકો શિષ્ટતાની વાતો કરે છે, વિવેકની વાતો કરે છે. ચેલેન્જની વાતો કરે છે. એક વ્યક્તિ સાથે રહીને જીંદગી વિતાવવી કોઈ મોટો ચેલેન્જ નથી. કારણે તમે સામેની વ્યક્તિને પ્રેમ કરતા જ નથી. તમે એ વ્યક્તિના શરીરને અમુક સમયે ચાહો છો, એ માંસલ શરીરની તમને જરૂર હોય છે. એ મનની અને શરીરના અંગનોની આદત હોય છે.

ચેલેન્જ એ છે કે તમે પાંચ અલગ અલગ દિવસે પાંચ અલગ અલગ પુરુષ કે સ્ત્રી સાથે સુવો છો, પણ જેની સાથે તમે જીંદગી વિતાવવાનો નિર્ણય કર્યો છે, એને તમે પાંચ પુરુષ સાથે સુતા હો છતાં બે શુભાર પ્રેમ કરો. આ ચેલેન્જ છે. અહીં વાત પ્રાયોરીટીની છે. હું પ્રેમને પ્રાયોરીટી આપુ છું, હું શશાંકને પ્રાયોરીટી આપુ છું, બાકી મારા પડખામાં સુતા લોકોની તો ક્યાં હિમ્મત હોય છે કે એ બીજી કોઈ સ્ત્રીને જઈને કહી શકે કે એ મારી સાથે સુતો હતો. પણ શશાંક મને હું જેવી છું એમ સ્વિકારે

છે. આ પ્રેમ છે. અમારો પ્રેમ પુર્ણ છે, પુર્ણની વ્યાખ્યા પ્રમાણે પુર્ણ વસ્તુમાં બધુ જ હોય. જો પુર્ણ વસ્તુમાં બધુ હોય તો એમાં સારૂ પણ હોવાનું અને ખરાબ પણ, અપુર્ણતા નામનુ એક તત્વ જો પુર્ણતામાં ના ભળે તો એને પુર્ણતા કઈ રીતે કહી શકાય? આ લુપ છે. જેનો કોઈ તોડ નથી. હું પુર્ણ નથી હું અપુર્ણ છું. પણ અમારો પ્રેમ પુર્ણ છે અને શશાંક મારો પ્રેમ છે. શશાંકની હિમ્મત મારા માટે પ્રેરણાનો નવો સ્ત્રોત છે. આઈ લવ યુ શશાંક., દીઝ એવોર્ડ ગોઝ ટુ શશાંક.”, સ્પીચ પુરૂ થઈ એટલે એવોર્ડ સેરેમનીના હોલમાં ફરી એક વાર બધા ઉભા થઈને તાળીઓ પાડવા લાગ્યા. તાળીઓથી હોલ ગુંજી ઉઠ્યો.

શશાંક માટે આનાથી મોટી બીજી કોઈ ખુશીની પળ નહોતી. વ્રજકા નીચે ઉતરી એટલે બન્ને એકબીજાને ભેટી પડ્યા. બન્નેએ બધાની સામેજ સ્વીટ કીસ કરી.

પણ ખુણામાં ઉભેલ એક પતિએ એની પત્નિને તાળીયો પાડતા પાડતા કહ્યું, “શરમ વિનાની રંડી છે. બિચારો શશાંક.”

@snehnusarnamu

2. ROMANTIC EXAMS

“શશ્... અખિલેશ.. ઓ અખિલેશ... અરે પાંચમાં ક્વેશ્ચન નો એક પોઈન્ટ કે ને ચાર.”, એક્ઝામ હોલમાં બેસેલી હૈતવિકા એ ધીમા સાદે એની આગળ બેસેલા અખિલેશ ને કહ્યું. “ એક મિનિટ ચાર મને એક અધુરા ક્વેશ્ચનનો જવાબ લખી દેવા દે પછી તને કવ..”, પાછળ ફરીને અખિલેશે કહ્યું.

ટક ટક ટક ટક... હૈતવિકા એની બેન્ચ પર આંગળીઓ વચ્ચે રાખેલી પેન ઠપકારવા લાગી.

“એક્સક્યુઝમી, એની પ્રોબ્લેમ?”, સુપરવાઈઝરે હૈતવિકા સામે જોઈને કહ્યું.

“નો સર, સોરી સર”, હૈતવિકાએ સુરવાઈઝરને કહ્યું. એક કલાક વીતી ચુક્યો હતો એક બીજા સુપર વાઈઝર કરન્ટ સુપરવાઈઝરને છોડાવવા આવ્યા. પણ એ ક્લાસની બહાર, બાજુનાં ક્લાસનાં સુપરવાઈઝર સાથે ચર્ચામાં ગુંચવાઈ ગયા.

“અખિલેશ, પ્લીઝ કોઈ નથી.”, બેન્ચીસ પર ફેલાઈને હૈતવિકાએ ફરી અખિલેશને વિનંતી કરી. @snehnusarnamu

“હા બોલ, ક્યો સવાલ, જલદી....”, અખિલેશ એકા એક પાછળની બેન્ચ તરફ નમ્યો અને કાન પાછળ રાખીને હૈતવિકાને પુછ્યું.

“પ મા ક્વેશ્ચનનો A -- ACID પ્રોપર્ટીઝ વાળો.”, હૈતવિકા ધીમેથી બોલી.

“એટોમીસીટી, કન્સીસ્ટન્સી, ઇન્ટીગ્રીટી એન્ડ ડ્યુરેબીલીટી.” અખિલેશે મેઈન ટોપીક કહી દીધા. અને એનું પેપર લખવામાં મશગુલ થઈ ગયો.

હૈતવિકા એ એના જીન્સની કમર પાસે છુપાવેલી એક ચીટ કાઢી અને ક્વેશ્ચન પેપરની નીચે છુપાવી આનસર લખવા લાગી. એક પછી એક લગભગ પાચેક ચીટ કાઢી અને એ પણ એવી ચાલાકીથી કે સુપરવાઈઝરને ગંધ સુધ્ધા ના આવી. અઢી કલાકનું પેપર પૂરું થયું. સુપરવાઈઝરે બધાના પેપર કલેક્ટ કર્યા.

“કેવું ગયું? એમ મારે પૂછવાની જરૂર જ નથી. નઈ?”, હૈતવિકા એ અખિલેશને કહ્યું.

“સારું ગયું ચાર. પણ, એક ક્વેશ્ચન રહી ગયો.”, અખિલેશે કહ્યું.

“અહિ તો પાંચ સવાલ લખ્યા છે અને એ પણ.”, હૈતવિકા બોલતા બોલતા ત્યાં જ અટકી. ત્યાં તો હૈતવિકાની ફેન્ડ મૃણાલી આવી.

“હાઈ મૃણાલી કેવું ગયું પેપર ?”, અખિલેશે પૂછ્યું. “સુપર. પચાસ માર્ક્સનું અટેમ્પ કર્યું. એટલે પાસ, યપ્પી !!”, મૃણાલી ખુશ થતા બોલી.

“તમે બોલો તમારું પેપર કેવું ગયું ?”, મૃણાલીએ પૂછ્યું.

“મુ.... હું પાસ થઈ જઈશ એટલું તો લખ્યું છે. પણ, અખિલેશનું...”, હૈતવિકા એ વાત પુરી ના કરી.

“કેમ શું થયું ? પેપર તો ઈઝી હતું.”, મૃણાલીએ આતુર થઈને પૂછ્યું. “અરે ચાર અખિલેશનોં તો આજે એક સવાલ બાકી રહી ગયો. હાહાહા ”, મૃણાલી અને હૈતવિકા બન્ને હસવા લાગી.

“ચાલો ચાર આજે બવ ઉંઘ આવે છે. તો હું જાવ, રાતે મળીએ, ફેસબુક પર.”, અખિલેશે કહ્યું. “હા.. બીઝી માણસો ને ટાઈમ જ ના હોય ને”, હૈતવિકા બોલી.

“ઓકે ઓકે બાય.”, બન્ને છોકરીઓએ કહ્યું.

“હેય હવે તું પ્રપોઝ કરી દે હો. મારાથી નથી જોવાતું ચાર.’, મૃણાલીએ હૈતવિકાને કહ્યું. “બકવાસ બંધ કર એ મને લવ બવ, અને ખાસ પસંદ પણ નથી કરતો. એટલે કંઈ મતલબ નથી.” હૈતવિકા બોલી.

“પણ મને આજે પાક્કું થઈ ગયું કે એ તને લાઈક કરે છે.”, ચાલ હવે નહિ તો હૈતવિકામાંથી હતી નતી થઈ જઈશ.

મૃણાલી અને હૈતવિકા એની રૂમ તરફ ચાલવા લાગ્યા.

રાતના નવ વાગ્યા. અખિલેશે એના લેપટોપમાં ફેસબુકમાં લોગીન કર્યું. એનો ક્લાસ મેટ તરંગ એની પાસે બેસેલો હતો.

“અરે ચાર તારે તો બે બે માલ સાથે સેટીંગ થાય એમ છે. ખરેખર પ્રપોઝ કરી દે.”, તરંગે કહ્યું.

“અરે ચાર મારી હિમ્મત નથી ચાલતી હૈતવિકાને કહેવાની.”, અખિલેશે કહ્યું. આ ટું સાઈડેડ લવમાં બેમાંથી એકેયને ખબર નથી કે બન્ને એકબીજા લવ કરે છે.

“અખિલેશે હૈતવિકાની ટાઈમ લાઈન ખોલી. અને એ ફરી ફરી હૈતવિકાનાં ફોટા જોતો હતો અને એ ક્યારે ઓનલાઈન થાય એની વાટ જોતો હતો.”

“ ટુડુંગ.....હાઈ....”, મૃણાલીનો મેસેજ અખિલેષનાં ચેટ બાર પર ફ્લેશ થયો. ફેસબુકનાં ચેટ એપ્લીકેશનનું બીપ વાગતા જ તરંગ સાથે વાત કરવામાં મશગુલ અખિલેશ ખોળામાં લેપટોપ લઈને બેસી ગયો.

“ હાઈ, ડુડ.” અખિલેશે પહેલો મેસેજ ઓપન નહોતો કર્યો ત્યાં બીજો મેસેજ ફ્લેશ થયો. ટુડુંગ એવું મ્યુઝીક ફરી વાગ્યું. એ મેસેજ હતો હૈતવિકા નો.

“અરે હું ઓનલાઈન થાવ ? તો ગૃપ ચેટ કરીએ આપણે બધા”, તરંગે કહ્યું.

“અરે આજે તારે મને સપોર્ટ કરવાનો છે. કે હું કોની સાથે કેવી રીતે વાત કરું અને જસ્ટ એક કલાક જ ચેટ કરવાનું છે. કાલના સબજેક્ટનું વાચવાનું હજુ ઘણું બધું બાકી છે ખબર છે કાલે ડેટા સ્ટ્રક્ચરનું પેપર છે. ચેટીંગ કે ફેસબુકનું નહિ.”, અખિલેશે તરંગને કહ્યું.

“મેડમ કંઈ કામ ધંધો છે કે નહિ ? એક્ઝામની આગલી રાતે ફેસબુક પર ચેટીંગ અને બીજે દિવસે એક્ઝામ હોલમાં ચેટીંગ કરવું પડે છે ખબર છે ને?”, અખિલેશે લાંબો લસ મેસેજ હૈતવિકા ને મોકલ્યો.

“ઓ.... હેલો... ક્યાં ખાવાઈ ગયો?”, મૃણાલીનો ફરી મેસેજ આવ્યો.

“અરે સોરી ચાર હું હૈતવિકા સાથે વાત કરતો હતો. એ ત્યાં નથી ?”, અખિલેશે મૃણાલીને જવાબ આપ્યો અને પૂછ્યું.

“તારી જેવા ફ્રેન્ડ શાં કામનાં છે? ફ્રેન્ડ તો બધે જ રીસ્ક લે, એક્ઝામ હોલ શું છે ?”, હૈતવિકાનો મેસેજ આવ્યો.

“ઓય ટેટુ, બોલ હવે આ હૈતીને શું કહુ?”, અખિલેશે તરંગને એના પેટ નેમથી બોલાવીને પૂછ્યું.

“લખ તારા માટે તો જાન કુરબાન છે ચાર.”, તરંગ બોલ્યો. “હા હો, હમણા લખુ.”, અખિલેશે ટેટુને જવાબ આપ્યો. “ હા એટલે જ તો રીસ્ક લઈને પણ તારા સવાલોનાં જવાબ આપવા પડે છે. એન્ડ પ્લીઝ આ કાપલા લાવવાનું બંધ કર સ્ક્રોલ વાળા ક્યારેક વાટ લગાવી દેશે.”, અખિલેશે હૈતીને જવાબ આપ્યો.

“ના અમે બન્નેએ આજે નક્કિ કર્યું છે કે એક બીજા નુ ચેટ નહિ જોવાનું એટલે એ બીજી રૂમમાં છે અને હું પણ બીજી રૂમમાં.”, મૃણાલીનો મેસેજ આવ્યો.

“ઓહ ગુડ, બટ એમ શાંને કર્યું ?, અખિલેશે મેસેજ કર્યો.

“ટુડુંગ ટુડુંગ, અરે યાર તને તો ખબર જ છે આ વખતે જો હું આમ નહિ કરૂં તો પાસ નહિ થાવ. હજુ પગમાં થોડી થોડી પ્રોબ્લેમ તો છે જ. ખરેખર યાર એ દિવસે તુ ના હોત તો કદાચ આટલી વહેલી તારી સાથે ચેટ ના કરી શકતી હોત. કેટલી વાર તને થેંક્સ કહુ. કદાચ જેટલી વાર કહુ એટલી વાર ઓછું જ પડશે.”, હૈતીનો મેસેજ આવ્યો.

“કારણ કે એક બીજાનાં મનની વાત કોઈ જણાવવા માંગતુ હોય ના માંગતુ હોય. કોઈની પર્સનલ લાઈફમાં આપણે દખલ ના દેવાય”, મૃણાલીનો મેસેજ આવ્યો.

“ફ્રેન્ડશીપમે નો થેંક્સ જેવા જસ્ટ ફોર્માલીટી વાળા ડાયલોગ મારતા મને નથી આવડતા પણ એ દિવસે તારા નસીબ હશે. અને હેલ્પ તો હુ અજાણ્યાનીં પણ કરૂં છું તુ તો મારી ક્લાસ મેટ હતી.”, અખિલેશે મેસેજ કર્યો.

(ત્રણ મહિના પહેલા એક વાર અખિલેશ બુક લેવા અમદાવાદનાં લાલદરવાજા ગયો હતો. અને બુક લઈને પાછો આવતો તો ત્યાં સરદાર બાગ પાસે એક સ્કુટીનું એસીડેન્ટ સેન્ટ્રો કાર સાથે થતું જોયું. અખિલેશે એ તરફ ગયો તો એણે જોયું કે એના ક્લાસની જ એ છોકરી હતી જેની સાથે એને ખાસ બનતું પણ નહોતું. એ છોકરી એટલે કે હૈતવિકા ના પગે, ડાબા હાથની કોણી પાસે અને માથા માસે ખાસ્સુ એવું વાગ્યું હતું. ખુબ જ લોહી વહી રહ્યું હતું. અખિલેશે ૧૦૮ ને કોલ કર્યો, એ લોકોએ અખિલેશનો અને હૈતવિકાનો રીલેશન શું છે એ પૂછ્યું. ત્યારે અખિલેશ કહે છે કે શું માણસની મદદ માટે એકબીજા સાથે રીલેશન્સ હોય એ જરૂરી છે. અને ૧૦૮ વાળાને ચુપ કરી દીધા. જે રીલેશન લખવો હોય ઈ લખી નાખો અને આને જલદી થી સીવીલ પહોચાડો.” અખિલેશે કહ્યું. હૈતવિકા અર્ધબેભાન અવસ્થામાં પીડાઈ રહી હતી અને પછી તો બેભાન થઈ ગઈ. અખિલેશે હૈતવિકાનાં મોબાઈલમાંથી એના પપ્પાનાં નંબર પર કોલ કરીને જણાવ્યું. ચારેક કલાકમાં એના પેરેન્ટ્સ સુરતથી આવી પહોચ્યા. એ ચાર કલાકમાં જ આ લવ સ્ટોરીની શરૂઆત થઈ ગઈ હતી. એક કલાકમાં હૈતવિકા ભાનમાં આવી. ડોક્ટરોએ કહ્યું “બવ ચિંતાની વાત નથી પણ ખાસ્સુ એવું લોહી વહી ગયું છે એટલે એને લોહી ચડાવવું પડશે. એના પગમાં ફ્રેક્ચર છે ડાબા હાથ મા પણ

ક્રેક છે. એટલે ત્યા પણ પ્લાસ્ટર આવશે. પણ તમારે એ પહેલા થોડી ફોર્મ ભરીને ફોર્માલીટીઝ પૂરી કરવી પડશે અને બ્લડ બેંકથી બ્લડ મંગાવવાનું છે અને એ પણ જેમ બને એટલું વહેલું એટલે ફોર્મ ભરીને એના પૈસા ભરી દો એટલે જલદીથી સારવાર શરૂ થાય.” અખિલેશે બધી ફોર્માલીટી પૂરી કરી. એમા એનો કોઈ સ્વાર્થ નહોતો. બે કલાકની ટ્રીટમેન્ટ પછી હૈતવિકા ભાનમાં આવી અને ડોક્ટરે કહ્યું કે તમે પેશન્ટ ને મળી શકો છો. અખિલેશે સંકોચથી હૈતવિકાને મળવા જાય છે. એને બડાઈ મારવી ગમતી નથી કે હું તને હોસ્પિટલમાં લાવ્યો અને મે તને બચાવી એટલે એ બેડ પાસે ના ટેબલ પાસે બેસી જાય છે અને સાથે લાવેલ નાળીયેર પાણી ને હૈતવિકાની પાસે મુકે છે. બન્ને માત્ર એકબીજાને જુવે છે. આંખો પરોવાય છે. એ દિવસે અખિલેશને એની આંખોમાં કંઈક દેખાયું. એક નિર્દોષતા અને એક નાદાની. હૈતવિકાનો પણ અખિલેશ વિષેનો વ્યુ બદલાયો હતો. એ આની પહેલા અખિલેશને આવારા અને સાવ બેહુદા સમજતી હતી. અને એણે એ પોતાની બેડમાં પડેલી અવસ્થાને જોઈને લાગ્યું. બેડમાં પડેલી હૈતવિકા બોલે તો પણ શું બોલે. કારણ કે આ પહેલા એનો બીહેવીઅર અખિલેશ સાથે સારો નહોતો. કદાચ થેંક્સ શબ્દ આજે ટુકો પડતો હતો. એટલે આંખો જ વાતો કરતી હતી. અચાનક અખિલેશ બેડની નીચે જોવા લાગ્યો આજુ બાજુની વસ્તુ ઓ ઉંચી કરીને કંઈક ગોતતો હોય એમ જોવા લાગ્યો. “શું શોધે છે?” હૈતવિકાએ પૂછ્યું. “હાશ, મને એમ થયું. ક્યાંક તું મુંગી તો નથી થઈ ગઈ ને?”, અખિલેશે કહ્યું. અને બન્નેના હોઠો પર આના પહેલા કદી ના જોવાયેલી સ્માઈલ અને ખુશી હતી. “થેંક્સ એન્ડ સોરી.”, હવે હૈતવિકાએ કહ્યું. “હા ચાલ જસ્ટ આવી ફોર્માલીટી ના કર. આ લે નાળીયેર પાણી ડોક્ટરે કહ્યું છે તને પીવરાવવાનું. પી લે.”, અખિલેશે કહ્યું. હૈતવિકા એ એની આંખોનાં ઈશારા હાથ તરફ કર્યા અને મીઠી સ્માઈલ કરી. અખિલેશે હૈતવિકાને થોડી ઉભી કરીને નાળીયેર પાણી પીવરાવ્યું. એસીડેન્ટમાં પોલીસ કેસ નહોતો થયો એટલે કાર વાળો હૈતવિકાને મળવા આવ્યો અને બધો ખર્ચો પોતે ઉઠાવશે અને સોરી કહ્યું. અખિલેશ કાર વાળાની સાથે બહાર ગયો. એ પહેલા અખિલેશે હૈતવિકાને એનો ફોન આપ્યો. કહ્યું ‘મારો નંબર ડાયલ મે કરી દીધો છે’ કામ હોય તો કોલ કરજે. હૈતવિકાનાં મમ્મી પપ્પા આવ્યા. એ લોકો બન્ને એકલા હતા અને સિવિલ જેવી મોટી હોસ્પિટલમાં એમને કંઈ ટપ્પા પડે એમ

નહોતા એટલે એ આખો દિવસ અને રાત અખિલેશ ત્યાં જ રહ્યો અને હૈતવિકાને મદદ કરતો રહ્યો.

પછી તો તરંગે ઘણી વાર કહ્યું કે તારે હૈતવિકાને કહેવું જોઈએ કે તુ એને પસંદ કરે છે. પણ અખિલેશના વિચારો કંઈક અલગ હતા. એ કહેતો કે ઉપકારોનાં બદલામાં પ્રેમની આશા ના રાખી શકાય. હું એને ઉપકારથી બ્લેક મેઈલ કરવા નથી માંગતો. એને ખબર છે કે મેં એની મદદ કરી છે એટલે કદાચ એ હા પાડી પણ દેશે પણ એમા એની પસંદ અને પ્રેમ નહિ હોય. એટલે અખિલેશે અત્યાર સુધી એના પ્રેમ વિશે હૈતવિકાને કદી કહ્યું નહિ.

“ટુંગ ટુંગ ટુંગ, ઓય ક્યાં ખોવાઈ ગયો. જવાબ તો આપ. આજ તો બવ બીઝી લાગે છે ને.”, મૃણાલીનો મેસેજ આવ્યો...

“ટુંગ ટુંગ. ટુંગ ટુંગ હા એ હવે હું સારી રીતે જાણું છું. અને એકઝામ હોલમાં તુ જ તો તારણ હાર છે. હાહાહા ? ☺ ☺ ☺ , હૈતવિકાએ અખિલેશને કહ્યું.

@snehnusarnamu

“સોરી ચાર પાછલી વાતો યાદ આવી ગઈ. બોલ શું કરે છે?”, અખિલેશે મૃણાલીને મેસેજ કર્યો.

“અને તારે વાચવાનું નથી કંઈ? કાલનું પેપર ઈઝી નહિ હોય. અલગોરીધમ બધા કરી નાખજે. બે તો પૂછાશે જ.”, અખિલેશે હૈતીને મેસેજ કર્યો.

“ઓ ટેટુ તુ ઓનલાઈન થાને ચાર એકલાથી બન્ને જગાએ પહોંચાતું નથી.”, અખિલેશે તરંગને કહ્યું. “એ તો મે તને પહેલા પણ કહ્યું હતું.”, તરંગે કહ્યું અને એણે એના લેપટોપમાં ફેસબુક લોગીન કર્યું.

“શું વાત છે આજ તો બધું વંચાઈ ગયું લાગે છે?”, તરંગે હૈતવિકાને મેસેજ કર્યો.

“શું કોઈ છોકરી મળી કે નહિ તને પછી?”, અખિલેશને મૃણાલીનો મેસેજ આવ્યો.

“હા એ તો ક્યારનાં ય લખી નાખ્યા છે.”, હૈતવિકાનો અખિલેશને મેસેજ આવ્યો.

“વંચાયું તો નહિ પણ બધું લખાઈ ગયું હો. હાહાહા.”, મૃણાલીનો તરંગને

મેસેજ આવ્યો.

“એ વાત ક્યાં પૂછે છે? મળશે ત્યારે તને ખબર પડી જ જશે. તુ બોલ તારા સપનાનાં રાજકુમાર વિશે કાલે વાત કરતી હતી કોણ છે એ તો કે?”, અખિલેશે મૃણાલીને મેસેજ કર્યો.

“ગુડ ગુડ. હેલ્પ જોઈતી હોય તો કહેજે હો, મે પણ બે ચાર કાપલી બનાવી છે. ઝેરોક્ષ કરાવી લેજે. હાહાહા”, તરંગે હૈતવિકાને મેસેજ કર્યો.

“લખાઈ ગયા મીન્સ? આજે પણ તે કાપલી બનાવી છે?”, અખિલેશે હૈતવિકાને મેસેજ કર્યો.

“અરે ચાર એ મારાથી નહીં કહેવાય. પ્લીઝ એ ના પૂછ.”, અખિલેશે મૃણાલીનો મેસેજ આવ્યો..

“હા, આજે ચાર જ કાપલી બનાવી છે અને એ પૂછાશે એવું લાગે છે. વધારે નથી બનાવી અને કાલે જીન્સ પહેરવાની છું તો વાંધો નહિ આવે.”, અખિલેશે હૈતવિકાને મેસેજ આવ્યો.

“ના, આજ માટે તો આટલું પૂરતું છે. નેક્સ્ટ પેપરમાં જોયું જાય છે. શું કરે છે તારી ગર્લફ્રેન્ડ?”, તરંગને હૈતવિકાનો મેસેજ આવ્યો.

“ઓકે ઓકે. એ તો કે આપડી કોલેજનો છે? આપડા ક્લાસનો?”, અખિલેશે મૃણાલીને પૂછ્યું.

“અરે ક્યારેક તું ફસાવાની છો. જો સ્કવોડ વાળાના હાથે જડપાઈશ તો ત્રણ વર્ષની વાટ લાગશે. એના કરતા એક વાર કે.ટી આવે એમાં શું ચાર? હું તને શીખવાડી દઈશ.”, અખિલેશે હૈતવિકાને મેસેજ કર્યો.

“હૂમ્મ, તો તો કાલનું પેપર સુપર હશે એમ ને? બેસ્ટ ઓફ લક.”, તરંગે હૈતવિકાને મેસેજ કર્યો.

“હા આપડી કોલેજનો અને આપડા ક્લાસનો જ છે બસ.”, મૃણાલીનો અખિલેશે મેસેજ આવ્યો.

“ ફસાઈશ ત્યારે જોયું જશે. આ છેલ્લું પેપર બસ. હવે પછીનાં પેપરમાં હું કાપલી કે ચીટ નહીં બનાવું. પ્રોમીસ.”, હૈતવિકાનો અખિલેશે મેસેજ આવ્યો.

“જોઈએ એ તો પેપર પર ડીપેન્ડ કરે. કેવું જાય પેપર.”, હૈતવિકાનો તરંગને

મેસેજ આવ્યો.

“કોણ છે? એ તો કહે યાર”, અખિલેશે મૃણાલીને મેસેજ કર્યો.

“જોઈએ એ તો તારુ પ્રોમીસ કેટલુ ટકે છે? મને પ્રોમીસ કરવાનુ જરુર નથી. તુ પોતાને જ પ્રોમીસ કર.”, અખિલેશે હૈતવિકાને મેસેજ કર્યો.

“એ તો સમય આવશે ત્યારે જ કહીશ. તને તો પહેલા કહીશ. ઓકે?”, અખિલેશે મૃણાલીનો મેસેજ આવ્યો.

“થેંક્સ એન્ડ સેમ ટુ યુ. એન્ડ ધ્યાન રાખજે પકડાઈ ના જતો. હાહા”, તરંગને હૈતવિકાનો મેસેજ આવ્યો.

“હા એ તો કહેવું જ પડશેને એન્ડ હવે બાય. દોઢ કલાક જેવું થઈ ગયું છે. હવે વાંચવા બેસવું છે. તમે પણ વાંચો યાર. બાય. ગુડ નાઈટ.”, અખિલેશે મૃણાલીને મેસેજ કર્યો.

“વાહ વાહ, તારી આવી વાતો જ મને બવ ગમે છે. મીસ્ટર ફીલોસોફર, હાહાહા.”, હૈતવિકાનો અખિલેશે મેસેજ આવ્યો.

“હા એ તો ધ્યાન રાખવું જ પડશે ને. ચાલ હવે અમે વાંચવા બેસવાનો વિચાર કરીએ છીએ. બાય, ગુડ નાઈટ.”, તરંગે હૈતવિકાને મેસેજ કર્યો.

“બાય ગુડ નાઈટ સ્વીટ ડ્રીમ ટેક કેર.”, મૃણાલીનો મેસેજ અખિલેશે આવ્યો અને એ ઓફલાઈન થઈ ગઈ.

“હા, ચાલ હવે વાંચીએ થોડુ. અને થોડુ વાચજે હો. કાલે પાછા ફાફા મારવા પડશે નહિ તો. બાય ગુડ નાઈટ ટેક કેર ડીઅર. ☺”, અખિલેશે હૈતવિકાને મેસેજ કર્યો.

“બાય ગુડ નાઈટ. સ્વીટ ડ્રીમ. જય શ્રી ક્રિષ્ન.”, હૈતવિકાએ તરંગને મેસેજ કર્યો, તરંગ પછી લોગઆઉટ થયો.

“ઉઘ વિના સપના ના આવે. બાય !”, હૈતવિકા પણ ઓફલાઈન.

“હાશ યાર. બન્ને ચીપકુ છે પણ. ઓફલાઈન થવાનું નામ જ નથી લેતી.”, અખિલેશે ટેટુ(તરંગ) ને કહ્યું.

“પણ ખરેખર યાર જ્યાં સુધી આની સાથે ચેટ ના કરૂ ત્યાં સુધી ચેન નથી પડતો.”, અખિલેશે કહ્યું.

“હશે હશે, ભાઈ. મને ક્યાંક હૈતવિકા સાથે પ્રેમ ના થઈ જાય. આવી વાતો ના કર..”, ટેટુ બોલ્યો.. “ચાલ હવે વાંચીએ થોડું ?”, અખિલેશે કહ્યું.

*** એક ક્લાક પછી ***

“કેટલું વાંચ્યું ?”, ટેટુએ અખિલેશને પૂછ્યું.

“અરે ચાર. ખરેખર પોણા ક્લાકથી બાયનરી ટ્રી પર છું. ટ્રીમાં કંઈક બીજું જ દેખાય છે.”, અખિલેશે કહ્યું.

“હાહાહા. દાવ એમને? મને પણ મન નથી લાગતું.”, ટેટુએ કહ્યું.

“હુ તો સુઈ જાવ છું. એમ પણ ઉંઘ આવે છે. સવારે વહેલા જાગીને રીવીઝન કરી નાખીશું”, અખિલેશે કહ્યું.

બન્નેએ બુકને બંધ કરી અને લાઈટ બંધ થઈ.

પેપર શરૂ થયાને પોણો ક્લાક વીતી ચુક્યો હતો. બધા જ પેપર લખી રહ્યા હતા. સુપરવાઈઝર બહાર જાય છે.

“શશ શશ.... અખિલેશ....”, હૈતવિકાએ કહ્યું. જાણે હૈતવિકાનાં સીસકારાની વાટ જ જોતો હોય એમ સીસકારો સંભળાતા જ અખિલેશ પાછળ ફર્યો.

“સવાલ પુરો કરી લવ?”, અખિલેશે પૂછ્યું.

“હે સ્ટેન્ડ અપ. ગીવ મી યોર પેપર.”, સુપરવાઈઝર અખિલેશને પાછળ ફરેલો જોઈને બોલ્યા. “સોરી સર.”, અખિલેશે સુપરવાઈઝરને કહ્યું. “ના મારે કંઈ નથી સાંભળવું જસ્ટ પેપર આપ. એન્ડ લીવ ધ ક્લાસ.”, સુપરવાઈઝરે કહ્યું.

અખિલેશે વિનંતી કરી પણ સુપરવાઈઝર ના માન્યો અને એણે અખિલેશનું પેપર લઈ લીધું.

અખિલેશ ક્લાસ ની બહાર નીકળવા ચાલતો થયો. પોતાનું બેગ ખભા પર ચડાવ્યું અને ક્લાસની બહારથી હૈતવિકા સામે કોઈ જ એક્સ્પ્રેશન વિના જોયું. હૈતવિકા પણ અખિલેશ સામું જોતી રહી. અખિલેશ ચાલતો થયો.

“ઓય તારો મોબાઈલ વાઈબ્રેટ થાય છે.”, ટેટુએ અખિલેશને કહ્યું.

“અરે હૈતીનો કોલ છે.”, ફરી તરંગ બોલ્યો.

“કટ કરી નાખ વાત નથી કરવી.”, અખિલેશે કહ્યું.

“પણ એમાં એ બિચારીનો શું વાંક છે? એ તો એમ પણ રોજ તને પૂછે છે. આજે વળી સુપરવાઈઝર તને જોઈ ગયો. એ તને સોરી કહેવા જ કોલ કરતી હશે. તારે એની સાથે વાત કરવી જોઈએ.”, તરંગે અખિલેશને સમજાવતા કહ્યું.

“તું વળી આ લોકોની તરફ ક્યારનો થઈ ગયો?”, અખિલેશે તરંગને કહ્યું.

“હું તો મને જે લાગે છે એ કહું છું. બાકી પછી તારી મરજી.”, તરંગે કહ્યું અને એ લેપટોપ ખોલીને બેઠો.

અખિલેશ ઘણો સમય વિચારે છે, એટ લાસ્ટ એને સમજાય છે. એ એના મોબાઈલમાં આવેલા હૈતવિકાના મેસેજ વાંચ્યો.

“ઓય ટેટુ સોરી હો, યાર ગુસ્સામાં ભાન નથી રહેતું. તને તો ખબર છે.”, અખિલેશે તરંગને સોરી કહ્યું.

“અરે. યાર મેં તને પહેલા તો કહ્યું કે હું આવી નાની વાતોનું ખોટું લગાડતો જ નથી. એટલે આવી વાતમાં આ રુમ પાર્ટનરને સોરી ના કહેતો.”, તરંગે અખિલેશને કહ્યું.

“ચાલ હવે હૈતવિકા ને કોલ કર. એ બવ ટેન્શન મા છે મારે ક્યારનાં મેસેજ આવે છે કે અખિલેશને સમજાવ.”, તરંગે અખિલેશને કહ્યું.

અખિલેશે હૈતીને કોલ કર્યો.

“સોરી યાર, આજે બધું જ મારા લીધે થયું. ખરેખર મને શરમ આવે છે.”, ફોન ઉઠાવતા જ હૈતવિકાએ કહ્યું.

“એક સોરી મારે પણ તને કહેવાનું છે. આજનો મારો બીહેવીઅર સારો નહોતો અને તારા કોલ અને મેસેજના આન્સર ના આપ્યા.”, અખિલેશે પણ હૈતીને સોરી કહ્યું.

“તો ચાલો હવે પાર્ટી.”, હૈતવિકા સાઈડથી કોઈ વ્યક્તિનો અવાજ આવ્યો એ મૃણાલી નો હતો.

“હા, મૃણાલી બરાબર કહે છે. ચાલ પાર્ટી આપ. આજ તો તારૂં પેપર બવ સારૂં ગયું હશે એમ પણ.”, અખિલેશે કહ્યું.

“પણ અત્યારે?”, હૈતીએ પૂછ્યું.

“હા અત્યારે કોલેજ પાસે આવો તમે લોકો. સ્યુગર એન્ડ સ્પાઈસમાં જઈએ.”,

અખિલેશે કહ્યું.

“ઓકે છ વાગે મળીએ. ચાલ બાય.”, હૈતવિકાએ કહ્યું.

“બાય.”, અખિલેશે કહ્યું.

“હાઈ.”, એકબીજાએ કહ્યું.

“આ મીસ્ટર ટેટુ કેમ ઉદાસ દેખાય છે.”, હૈતવિકા એ કહ્યું.

“એમ તો આજે આ મૃણાલી પણ મોઢુ ચડાવીને આવી હોય એવું લાગે છે, હાહાહા.”, અખિલેશે કહ્યું અને બધા થોડા થોડા હસ્યા.

“તો ચાલો જઈએ હવે.”, હૈતવિકાએ કહ્યું.

અને બધા સ્યુગર એન્ડ સ્પાઈસ તરફ ચાલતા થયા.

“ચાલો આજે કોઈએ પોતાના મનપંસદની વસ્તુ નથી ખાવાની. એનો સામેનો ફ્રેન્ડ કહે એજ ખાવાનું, ભાવે કે ના ભાવે.”, મૃણાલીએ કહ્યું.

“ઓય આ શું બકવાસ કરે છે.”, અખિલેશે કહ્યું.

“ના બરાબર છે. આજે અખિલેશને મૃણાલીની અને મૃણાલીને અખિલેશની ચોઈસ કરવાની અને મારે અને હૈતવિકાને એકબીજાની.”, તરંગે કહ્યું.

“તો આજે અખિલેશ શું ખાશે? હોટડોગ? હાહાહા. તને કંટાળો નથી આવતો એકને એક આઈટમ ખાઈને? અખિલેશ માટે જસ્ટ સલાડ્સ. હાહાહા.”, મૃણાલીએ કહ્યું..

“ ઓકે, એમ કહો ને આજે નાસ્તો કરવા નથી આવ્યા. જસ્ટ ગાયોની જેમ ચરવા જ આવ્યા છીએ.”, અખિલેશે કહ્યું.

“સલાડથી તો આંખોનું તેજ વધે ભાઈ.”, તરંગે કહ્યું.

“તરંગ આજે એની મોસ્ટ ફેવરીટ આઈટમ ખાશે. ઇટાલીયન ચીઝ પીઝા”, હૈતીકાએ કહ્યું.

“એન્ડ હૈતી આજે તારે પણ તારુ ફેવરીટ જ ખાવાનું છે. ઇટાલીયન ચીઝ વીથ કોક.”, તરંગે હૈતીની આઈટમ સજેસ્ટ કરી.

“બોલો સાહેબ તમે શું કહેવા માંગો છો.”, મૃણાલી બોલી.

“તારા માટે તો કંઈક હવે હટકે જ સીલેક્ટ કરવું પડશે. ચાલ હવે તારી

જેવો થોડો છું. તારા માટે મારી ફેવરીટ મંગાવી લે, ગ્રીલ સેન્ડવીચ.”, અખિલેશે મૃણાલીને કહ્યું.

“ તો અખિલેશ, પાસ થાય એટલું તો લખ્યું છેને પેપરમાં ?”, મૃણાલીએ પૂછ્યું.

“તને વળી મારા ફ્રેન્ડની બવ ચિંતા થાય ને ? હાહાહા.”, તરંગે કહ્યું.

“હા હો... અમને અમારા ફ્રેન્ડ ની ચિંતા હોય જ છે.”, મૃણાલીએ કહ્યું.

“એક ઇટાલીયન પીઝા, બે કોક, એક વેજિટેબલ સલાડ, એન્ડ એક ગ્રીલ સેન્ડવીચ”, મૃણાલીએ આવેલા વેઈટરને ઓર્ડર આપ્યો.

“ક્યા ઓર સ્કીમ મે દ્વીસ્ટ ચાહીએ?”, મૃણાલી બોલી.

“હા બોલી દે હજુ જે કહેવું હોય.”, અખિલેશે કહ્યું.

“ના, હવે રેવાદે વધી જશે.”, મૃણાલીએ કહ્યું.

વેઈટર બધી આઈટમ્સ લઈને આવે છે.

“હૈતી ચાલુ કરીએ આપણે?”, તરંગે પૂછ્યું. “હા એમાં પૂછવાનું થોડું હોય. પેલા આ એક પતાવી દઈએ બન્ને મળીને, પછી બીજો મંગાવીએ.”, હૈતીએ કહ્યું અને એક પીઝાના ચાર પીસમાંથી એક પીસ ઉઠાવ્યો.

પણ ત્રણેયને ખુબ જ હસવું આવી રહ્યું હતું. અખિલેશ સલાડ ખાતો હતો.

“અખિ, સેન્ડવીચ?”, મૃણાલી અખિલેશને ચીડવતા બોલી.

“રાખ હો તારી પાસે.”, અખિલેશે કહ્યું. “એક શરતે સેન્ડવીચ મળી શકે. જો તુ મારી ખાધેલી સેન્ડવીચ ખાય તો.”, મૃણાલીએ કહ્યું.

“અખિલેશ એક્સેપ્ટ કરી લે. મૃણાલી રોજે બ્રશ કરે જ છે.”, હૈતી બોલી.

“ના મારે આ સલાડ બરાબર છે એની સેન્ડવીચ કરતા.”, અખિલેશ બોલ્યો.

“લે હવે બવ ભાવ ન ખા. લે સેન્ડવીચ ખા. અમે કઈ પાગલ નથી, આ પાર્ટી તારા માટે જ તો છે.”, મૃણાલી બોલી.

બન્ને લોકો એક જ સેન્ડવીચ ઉપર તુટી પડ્યા. એક પતી એટલે બીજી મંગાવી. હૈતી લોકો એ પણ બીજો પિઝા મંગાવ્યો. નાસ્તો પુરો થયો. હૈતીએ પેમેન્ટ કર્યું.

“જોયું હૈતી વસુલ કરી લીધુંને એકઝામમાં બતાવ્યું એના કરતા પણ ડબલ?”, મૃણાલી બોલી.

હૈતી અખિલેશની સામે જોઈને હસવા લાગી. બધા કોલેજ તરફ ચાલવા લાગ્યા.

“મહેરબાની કરીને કાલે ચીટ ના લાવતી અને વાંચજે આજે હો.”, અખિલેશે કહ્યું.

“ના કાલે લાસ્ટ ટાઈમ મારી લાઈફ મા છેલ્લી વાર, પ્રોમીસ. આ બન્નેની સાક્ષીમાં કવ છું.”, હૈતી એ કહ્યું.

“તને કોઈ સુધારી શકે એમ છે જ નહિ.”, અખિલેશે કહ્યું.

“ઓકે ચાલો હવે છુટા પડીશું? બાય.”, એ લોકો એના રૂમ તરફ ચાલતા થયા.

“તને શું લાગે છે તરંગ ? હૈતી મને લવ કરતી હશે ?”, અખિલેશે તરંગને પૂછ્યું.

“અરે યાર એ હું કેમ કહી શકું? કદાચ કરતી હોય. એની તારા તરફની સ્માઈલ જોઈને.”, તરંગે કહ્યું.

“હું તો હવે વિચારું છું કે આ લવ બવ બધું ભુલી જાવ, જસ્ટ એઝ અ ફ્રેન્ડ જ રહીએ.

હવે હું કંઈ આગળ વધારવા નથી માંગતો. કદાચ એ કોઈ બીજાને પણ પસંદ કરતી હોય.

જો એ મને લવ કરતી હોય તો કંઈક ખાસ રીસ્પોન્સ તો મળે ને.. લવમાં લાઈફ સ્ટ્રેટ ના હોય. કંઈક નવા જુનું તો થાય જ.”, અખિલેશે કહ્યું.

“તો એક વાર હિમ્મત કરીને પૂછી લે ને.”, તરંગે કહ્યું.

“પણ મને ડર છે કે એના લીધે આ ફ્રેન્ડશીપ જે જામેલી છે એ ક્યાંક ના તુટે, એટલે હવે હું માંડી વાળું છું. હું એને પ્રપોઝ નથી કરવા માંગતો. બસ આટલુંજ.”, અખિલેશે કહ્યું.

“હા એ વાત પણ સાચી. ફ્રેન્ડશીપ ઈઝ મોર ઈમ્પોર્ટન્ટ.”, તરંગે કહ્યું.

એ લોકો રૂમ પર પહોંચ્યા. અને થોડી વાર પછી એ લોકો એ રીડીંગ ચાલુ કર્યું.

નેક્સ્ટ ડે

બે કલાક જેવું થઈ ગયું હતું. અને...

“શશશ.....શ... અખિલેશ... અખિલેશ...”, સુપરવાઈઝર બહાર ગયા અને તરત જ પાછળથી હૈતવિકાનો અવાજ આવ્યો..

“બોલ શું છે? ગઈ કાલ જેવું થશે.”, અખિલેશે પાછળ ફર્યા વિના જ પૂછ્યું.

“ પાછળ જો અને આ લે. તને નથી આવડતો એ ક્વેશ્ચનનો આન્સ.”, હૈતીએ અખિલેશને ચીઠ્ઠી પકડાવવા હાથ લંબાવ્યો.

“પાગલ મારે નથી જોઈતી તને એક વાર તો કહ્યું.”, અખિલેશે કહ્યું અને ચીઠ્ઠીને લઈને બેન્ય નીચે ફેંકી દીધી. આ બધું બારીમાંથી સુપરવાઈઝર જોઈ રહ્યા હતા. સુપરવાઈઝર અંદર આવ્યા.

“ચાલો બન્ને જણા ઉભા થાવ અને પેપર અહિં મુકી દો. ચાલતી પકડો. ફર્સ્ટ ટાઈમ જવા દવ છું, હવે પકડાશો તો સ્કવોડ વાળાને જ સોંપી દઈશ.”, સુપરવાઈઝર બોલ્યો.

“ ઓય, તારા ઘરેણા જે નીચે ફેંક્યા છે એ લેતો જા.”, સુપરવાઈઝરે અખિલેશને ફેંકેલી ચીઠ્ઠી ઉઠાવવા કહ્યું.

અખિલેશે ચીઠ્ઠી ઉઠાવી. એને આજે ખરેખર ગુસ્સો આવ્યો તો. એ જડપથી ચાલતો જ થયો. હૈતી પણ ક્લાસની બહારથી એનું બેગ ઉઠાવીને અખિલેશની પાછળ દોડી, હૈતીએ અખિલેશને લાઈબ્રેરી પાસે ઉભો રાખ્યો.

“બસ અખિલેશ બવ થયું ચાર.”, હૈતી એ કહ્યું. “હું પણ એજ કહું છું. બવ થયું.”, અખિલેશે કહ્યું.

હૈતીએ અખિલેશની મુઠ્ઠીમાં રહેલી ચીઠ્ઠીને અખિલેશની મુઠ્ઠી ખોલીને લઈ લીધી. ચીઠ્ઠીને ખોલીને અખિલેશનાં હાથમાં ધરી દીધી.

“જો આજ સવાલનો જવાબ શોધતો હતો કે આ સવાલ કરવો હતો મને?”, હૈતીએ ચીઠ્ઠી આપીને કહ્યું.

અખિલેશે ચીઠ્ઠી વાંચી એમા બ્લેક પેન થી થોડા મોટા અક્ષરે લખ્યું તુ આઈ.લવ.યુ. ડુ યુ લવ મી ?

અખિલેશને શું બોલવું એ કંઈ સમજાતુ નહોતુ. એણે જસ્ટ હૈતીનો હાથ પકડ્યો. બીજો હાથ એની કમર પર રાખી એની તરફ ખેંચી. બન્ને હાથ એના ગાલ પર રાખ્યા. પોતાનો ચેહરો એકદમ હૈતીના ચેહરાની પાસે લઈ ગ્યો. અને કહ્યુ, “જવાબ જોઈએ છે?”, બસ આટલુ જ કહી ને એણે એના હોઠ હૈતીનાં ગુલાબી, કુણા હોઠ પર મુકી દીધા. ઘે કીસ્સ ઈચ અધર. બન્નેની આંખોમાં ખુશીની ભીનાશ હતી. કિસ કર્યા પછી પણ એકબીજા સાથે શું વાત કરવી એનો ખ્યાલ નહોતો આવતો.

એ બન્ને લાઈબ્રેરીમાં ગયા.

બન્નેએ ખભા પરથી બેગ ઉતારીને ટેબલ પર મુક્યા.

“અરે ચાર પાણીની બવ તરસ લાગી છે.”, હૈતીએ એનો મોબાઈલ બેગમાંથી કાઢતા કહ્યુ.

“તો પી આવ જા, હું અહિ છું.”, હૈતીના હાથમાંથી અખિલેશે મોબાઈલ લીધો અને કહ્યુ. હૈતી પાણી પીવા માટે ચાલતી થઈ.

અખિલેશે હૈતીનાં મોબાઈલમાં એના પપ્પાનો મીસકોલ આવેલો જોયો. બે મેસેજ તરંગ ના હતા. એક બેસ્ટ ઓફ લક નો હતો અને બીજો મેસેજ અખિલેશે ઓપન કરીને વાચ્યો. થોડી વાર એ મોબાઈલ જ જોતો રહી ગયો. એમા લખ્યુ હતુ.

“હૈતી હુ તને કેટલા સમયથી એક વાત કહેવા માંગુ છું, લાગે છે કે એ સમય આવી ગયો છે. હું તને પ્રેમ કરુ છુ. જો તું મને એક્સેપ્ટ કરવા માંગતી હો તો લાઈબ્રેરી ની બહાર એક્ઝામ પછી મારી રાહ જોજે.”

અખિલેશે એનો મોબાઈલ તરંગ ને કોલ કરવા કાઢ્યો. એના મોબાઈલમાં મૃણાલીનો મેસેજ હતો. એમા પણ આઈ.લવ.યુ લખેલું હતુ.

અખિલેશ હવે તરંગને કોલ કરી શકે એમ પણ નહોતો.

“હૈતી, દોડતી દોડતી તરંગ અને મૃણાલી ને ખેંચી લાવી.

“આજે તમને બન્ને ને સરપ્રાઈઝ આપવાની છે.”, હૈતીએ બન્ને સામુ જોઈને કહ્યુ. તરંગનો ચહેરો ખુશ દેખાતો તો. એને હતુ કે આ સરપ્રાઈઝ એના લવનું એક્સેપ્ટ સ્ટેટમેન્ટ હશે.

હૈતી અખિલેશની ચેઈરની પાછળ ગઈ. એના બન્ને હાથેને પાછળથી

અખિલેશની છાતી પર મુક્યા અને ચેહરો અખિલેશેનાં માથા પર ઢાળ્યો અને કહ્યું. “આ જ છે સરપ્રાઈઝ.”.

એક જ સેકન્ડમાં મૃણાલી અને તરંગના ચેહરા ઝાંખા થઈ ગયા. બન્નેએ આછી સ્માઈલ જાળવી રાખી.

અખિલેશે હૈતીનો છાતી પરનો એક હાથ ઉચો કર્યો અને બન્ને મોબાઈલ આપ્યા.

“હૈતીએ મેસેજ વાચ્યા, અને બન્ને સામુ જોયું.”,

“મૃ તે મને પણ આ વાત ના કહી?”, હૈતીએ મૃણાલીને પૂછ્યું.

“કહું તો પણ શું કહું? એમ કે હું એ વ્યક્તિને જ પ્રેમ કરું છું જેને તું કરે છે. કાલે રાતે તો એમ લાગતું હતું જ્યારે મને તરંગે કહ્યું કે અખિલેશ તને લવ કરે છે પણ હવે એ કઈ આગળ વધારવા માંગતો નથી અને ફ્રેન્ડશીપ જ રાખવા માંગે છે. મારા મનમાં જ થોડી ખોટ કે મે તને એ વાત ના કરી કે અખિલેશે તને પ્રેમ કરે છે. મેં જે ના કહ્યું એ ઈશ્વરે તને દેખાડી દીધું. મને ખબર હતી કે તું અખિલેશને લવ કરે છે એટલે જ તો હું તને કહી શકું એમ નહોતી.”, મૃણાલીએ કહ્યું.

અને હવે વારો હતો તરંગને જવાબ આપવાનો.

“અને તું તરંગ? આ બધું ક્યારથી?”, હૈતીએ પૂછ્યું.

“ક્યારથી એમ પૂછે છે? ગાંડી તને યાદ નહિ હોય. હું તને ત્યારથી લવ કરું છું જ્યારે આપડી ફ્રેશર્સ પાર્ટી મા તારો ડાન્સ કરતી વખતે પગ મચકોડાઈ ગ્યો તો, હું તને ત્યારથી લવ કરું છું જ્યારે આપડી E.G ની ત્રીજી લેબમાં તું મારી પાસે સેટ્સસ્ક્વેર માંગવા આવી હતી અને તારી ફ્રેન્ડ્સે તારી મજાક ઉડાવી તી. હું તને ત્યારથી લવ કરું છું જ્યારે તું શરૂઆતમાં એક વાર સારી પહેરીને આવી હતી અને ક્લાસમાં બધા છોકરાઓ જોર જોરથી બુમો પાડવા લાગ્યા હતા. હું તને ત્યારથી લવ કરું છું જ્યારે તે તારી ફ્રેન્ડ મૃણાલીની પ્રોક્સી પુરાવી હતી અને સરે તને બે લેકચર સુધી લેકચરમાં બેસવાની ના પાડી દીધી હતી. આ વાત તો અખિલેશને પણ નથી ખબર હું તને ત્યારથી લવ કરું છું જ્યારે હું રૂમ રાખીને રહેતો હતો અને મે એકવાર તારા નામનું ટેટુ હાથ પર ચીતર્યું હતું. એટલે મારા રૂમ પાર્ટનરો એ મારું નામ ટેટુ પાડી દીધું. કઈ કઈ તારીખો આપુ પાગલ. આવા તો કેટલાય દિવસો છે જેને હું રોજે ઉઘતા પેલા યાદ કરતો રહ્યો છું.”, તરંગે કહ્યું.

“અને અખિલેશ તુ ખોટુ ના લગાડતો તે મને કહ્યુ ને કે હુ હવે પ્રપોઝ નથી કરવાનો એટલે જ હિમ્મત કરી યાર નહિ તો મને પણ ખબર છે કે તુ કેટલો લવ કરે છે હૈતી ને. પણ ખરેખર હું આજે બહુ ખુશ છું. મારા બન્ને બેસ્ટ ફ્રેન્ડ્સને એકબીજાની ડેસ્ટીની મળી ગઈ. ”, આટલુ બોલતા બોલતા તરંગની આંખો થોડી ભીની થઈ ગઈ.

અખિલેશ દોડ્યો અને તરંગ ને ભેટી પડ્યો. “ ખરેખર યાર મારા જેવો કોઈ ફોર્ચ્યુનેટ નથી આજે. બેસ્ટ લવની સાથે બેસ્ટ ફ્રેન્ડ પણ અપાવી દીધો. સોરી યાર.”

અખિલેશ મૃ પાસે ગયો અને આજે અખિલેશે મૃ ને પણ હગ કર્યુ. કાનમાં કહ્યુ. “થેંક્યુ સો મચ મૃ મને આટલો બધો લવ કરવા બદલ. હોલ્ડમી એઝ મચ યુ વોન્ટ ટાઈટ. આજે તારી પાસે છેલ્લો દિવસ છે. આ ક્ષણ છે તારે પ્રેમ કરી લેવાની.” મૃણાલીએ અખિલેશને પાંચ મિનિટ સુધી હગ કર્યુ.

અને છેલ્લે તરંગે પણ હૈતી ને ભેટ્યો અને એના માથા પર કિસ કરી.

“સ્ટે હેપ્પી ઓલવેઝ.” એણે કહ્યુ.

મૃ આજે પાર્ટી અને આજે એક ફ્રેન્ડ બીજા ફ્રેન્ડને પોતાના હાથે ખવરાવશે.”, અખિલેશે કહ્યુ. “મૃણાલીને છેલ્લી પાર્ટી યાદ આવી. એણે મનમાં જ કહ્યુ. ‘માય લવ’ આ તો હું લાસ્ટ પાર્ટી એ કહેવા જઈ રહી હતી. સ્કીમ મે ઓર ટ્રીસ્ટ યાહીએ ? તે જ મને રોકી લીધી હતી.”

3. LOVE PUZZLE

વિધિષા આજે કોલેજથી થોડી લેઈટ આવી હતી. એ ગ્રેસ કોલેજ રાજકોટમાં ઈન્ટરીઅર ડિઝાઈન ફિલ્ડમાં ડિગ્રી કરતી હતી. એના ચહેરા પર આજે કેટલા દિવસો પછી હંસી જલકતી હતી. ઘણા સમયથી એ થોડી ઉદાસ ઉદાસ દેખાતી હતી. હર્પિતા એટલે કે વિધિષાની સીસ્ટર, એણે વિધિષાને ઘણી વાર આ બાબતે પૂછ્યું હતું, પણ એ કંઈ જવાબ નહોતી આપતી. વિધિષા હર્પિતાથી બે વર્ષ જ નાની હોવા છતાં એ હર્પિતાને પોતાના મનની વાંતો કહેવા ખચકાતી હતી, પણ એ દિવસે...

“હર્પીઈઈઈઈઈ... આઈ હેમ હેપ્પી સો મચ ટુડે. માય લવલી સીસ.”, દોડતી આવેલી વિધિષાનો હરખ હર્પિતા પર વરસ્યો.

“અરે આટલી બધી ખુશ શાને છે એ તો કહે પેલા.”, હર્પિએ કહ્યું. “ગેસ વોટ, શુ બન્યું હશે?”, વિધિષા એ હર્પિને સામો સવાલ પૂછ્યો. “અરે મને કેમ ખબર હોય? તુજ કહે ને, અચાનક ગમગીન ચેહરાને ક્યાં મુકી આવી અને આ કોમણ ખીલતા ફુલ જેવો ચેહરો ક્યાં ખીલવી આવી?”, હર્પિએ પોતાના વાળનો અંબોડો વાળતા કહ્યું.

“ડીઈઈઈઈ... આ તારા પોએટીક વર્ડ્સ મારી સામે ના બક, મને નથી સમજાતા. અને સાંભળ”, હર્પિતાના ગુજરાતી વર્ડઝ સાંભળીને એ ઈરીટેટ થઈ અને હર્પિતાના બેડ પર ગોઠણ વાળીને બેસી ગઈ.

“મમ્મી ઘરે છે?”, વિધિષાએ પૂછ્યું. “હા, કિચનમાં છે. કંઈક નાસ્તો બનાવે છે કેમ?”, હર્પિએ જવાબ આપ્યો અને પૂછ્યું. વિધિષા ઉભી થઈ અને એણે હર્પિતાના બેડરૂમનો દરવાજો બંધ કર્યો. હર્પિતા સાથળ પર હાથ રાખીને ગોઠણ

વાળીને બેસી ગઈ.

“કેમ બારણુ બંધ કર્યું?”,

“સીક્રેટ વાત છે દીદી, એટલે મમ્મીને ખબર ના પડે ને !”, વિધિષા બોલી.

“પણ, શું?”

“તો વાત એમ છે કે ઘણા દિવસોથી મને એક છોકરા તરફ અટ્રેક્શન હતું. કેટલા દિવસોથી એ મને લાઈન મારતો હતો. તુ કહે છે ને કે કેમ ગમગીન રહેતી હતી તો સાંભળ, એ જ્યારે કોઈ છોકરી પાસે જઈને બેસતો ત્યારે ત્યારે મને જલન થતી હતી. જે મને નહોતું ગમતું. મારો મુઠ મરી જતો.”, એક્સાઈટમેન્ટમાં વિધુ ફટાફટ બોલવા લાગી.

“ઘીમે ઘીમે બેન. કંઈ ઉતાવળ નથી હો. પહેલા શ્વાસ લઈ લે, મારે હજુ અમદાવાદ જવાને બાર કલાકની વાર છે. એ તો કહે એ છે કોણ અને એનું નામ શું છે?”, હર્પિએ વિધુને કહ્યું.

“એનું નામ છે, મિત, અને મારા જ ક્લાસમાં છે.”, વિધુએ કહ્યું.

“બસ આટલું જ બન્યું આજે?”,

“માય ડિયર હર્પિતા, આજે તો ઘણું જ બન્યું હતું અને મેં આજનો દિવસ ફુલ્લી એન્જોય કર્યો હતો.”, વિધુએ કહ્યું.

“તો શું હજુ મારે તને કહેવું પડશે કે શું થયું હતું? એ બધું મને ડીટેઈલમાં કહે.”, હર્પિતાએ વિધુને કહ્યું.

“ઓકે, ડી.”, વિધિષાએ એ દિવસનું વર્ણન ચાલુ કર્યું.

અમે અમારી કોલેજ ગ્રેસના ગેટ પાસે ઉભા હતા. જીસ્નાને પાણીની તરસ લાગી એટલે એ કોલેજના ગેટ પાસે એક પાઉચ વાળા બેન બેસેલા હતા એની પાસે ગઈ.

“ઓય, જીસ્ના. જો જો. તારા વાળો આવ્યો.”, એ પાણીના પાઉચ લઈને આવતી હતી, મે એનું ધ્યાન ખેંચ્યું. એણે એની ચાલને ઝડપી બનાવી અને એ ઝડપથી મારી પાસે આવી.

“ઓહ આજે તો જોરદાર ફીટ લાગે છે ચાર. હિતિક રોશન.”, મેં થોડું વધારે જ ચડાવીને કહ્યું.

“બસ બસ બસ. આટલો બધો ઉપર ના ચડાવ ચાર. પણ આજે થોડો અલગ લાગે છે. માય ડીઅર જેકીન.”, જીસ્નાએ કહ્યું.

જેકીનની શાઈન બાઈક અમારી પાસેથી નીકળી અને એ પાર્કિંગ તરફ ગઈ. અમારે પણ કોલેજની અંદર જવાનું હતું એટલે અમે પણ કોલેજમાં એન્ટર થયા. પાર્કિંગ ગેટની અંદર આવતા જ હતું, એટલે અમે જેકીનને જોઈ શકતા હતા. જેકીને

એની બાઈક પાર્ક કરી, બ્લુ- સ્ટાઈલીશ નેરો કમરથી સહેજ નીચે પહેરેલું પેન્ટ, એના શરીરના કડક માંસલ વાળા બાંધાને લીધે ફીટ ગ્રીન કલરનું ટોમ એન્ડ જેરી વાળું ટીશર્ટ અને દબંગ સ્ટાઈલ ગોગલ્સ પહેર્યા હતા. એ બાઈક પાર્ક કરીને આવી રહ્યો હતો.

“જીસુ છાની માની ચાલવા માંડ એને બોલાવતી નહિ. જસ્ટ નજીકથી પસાર થઈએ એટલે સામે જોજે. નો સ્માઈલ ફોમ અવર સાઈડ, પહેલા એને બોલાવવા દેજે.”, મેં જીસ્નાને કહ્યું અને અમે કોલેજના બીલ્ડીંગ તરફ જોઈને ચાલવા લાગ્યા.

“હેય, આજે લેકચર ભરવાના છો?”, એણે એના ગોગલ્સ પોતાના ટી શર્ટ પર ગળા પાસે લટકાવતા પૂછ્યું.

“હા, આજે તો ઇમ્પોર્ટન્ટ લેકચર છે. ઇન્ટરીઅર-રનો લેકચર છે અને નતિકા મેડમ લેવાના છે.”, જીસ્નાએ ઉતાવળી થઈને જવાબ આપ્યો.

“પણ આજે તો રેડીયો મીર્ચી વાળાનો કોલેજના કેમ્પસમાં કંઈક શો છે. આજે બધાને કહો કોઓપરેટ કરે, ઇટ્સ અ વેરી નાઈસ શો !”, જેકીને અમને કહ્યું.

“શેનો શો ?”, મેં કપાળ ઉંચું કરીને જેકીનને પૂછ્યું.

“રેડીયો મીર્ચીની કોઈક ઇવેન્ટ છે, જેમાં ઘણી બધી કોમ્પીટીશન્સ પણ છે. રેડીયો મીર્ચીનો કોઈ આર.જે આવવાનો છે.”, જેકીને કહ્યું.

“ઓકે સ્યોર, કોઈ ભરે કે ના ભરે. અમે લેકચર નહિ ભરીએ. કેટલા વાગે છે ઇવેન્ટ?”, મેં જેકીનને પૂછ્યું.

જેકીને એની વોચમાં જોઈને કહ્યું, “અગિયાર વાગ્યા છે, હવે તૈયારી જ હશે.”

“એમ કરને ઇવેન્ટ ચાલુ થઈ ગઈ હોય તો કોલ કરજે, નંબર લખીલે.”, જીસ્નાએ કહ્યું અને નંબર લખાવ્યો.

“ઓહ્હ્હ્હ્હ નંબર ઈઝ વેરી નાઈસ.”, જીસ્નાનાં મોબાઈલ નંબરનાં લાસ્ટ ત્રણ ડિજિટ ૯૯૯ પોતાના મોબાઈલમાં ટાઈપ કરતા જેકિન બોલ્યો.

“ઓકે બાય.”, મેં કહ્યું અને અમે ક્લાસ તરફ ચાલતા થયા.

“હેય ગ્રેસીયન્સ, હાઉ આર યુ?”, રેડીયો મીર્ચીના આર.જે. શિરિષ પટેલે એની હટકે સ્ટાઈલમાં બોલીને ચારે બાજુ ભેગા થયેલા ક્રાઉડને પૂછ્યું. સાથે સાથે ખિલાડી ૭૮૬નું હુક્કા બારનું સોંગ ધીમા અવાજમાં બેકગ્રાઉન્ડમાં પણ વાગી રહ્યું હતું.

“રોકીંગ...”, બધા જ એક સાથે બોલ્યા અને હું પણ.

“હેય ગાઅ... ટુડે વી હેવ ટેકન પરમીશન ફોમ યોર પ્રીન્સી, સો ડોન્ટ વેઈટ ફોર લેકચર્સ કમ આઉટ ફોમ યોર ક્લાસ.”, ચારે બાજુ જોઈ જોઈને આર.જેએ બીજા સ્ટુડન્ટને ભેગા કરવા ફરી એકવાર હાંકલો માર્યો.

“તેરે પ્યાર કા નશા કભી આર કભી પાર, તેરા પ્યાર પ્યાર હુક્કા બાર,

તેરા પ્યાર પ્યાર હુક્કા બાર.”, સોંગનુ મ્યુઝીક વોલ્યુમ વધ્યુ અને પગ હલાવતા હલાવતા, આર.જે એના હાથમાં રહેલા માઈકને તેની હથેળીમાં ટેપ કરવા લાગ્યો. બધાના પગમાં મીરાનુ ભૂત ધીરે ધીરે આવવા લાગ્યુ.

“હેય વિધુ, જો મિત.”, જીસ્નાએ મારા હાથનું બાવડુ પકડીને એની આંગળી આર.જેની લેફ્ટ સાઈડમાં ઉભેલા મિત તરફ કરી.

“આજે આ બોય્ઝને શું થયુ છે? ચાર કેટલો કુલ લાગે છે.”, બ્લેક પોલો પેન્ટ, ચેક્સ બ્લુ લોંગ શર્ટ વીથ બ્લેક જેકેટ એન્ડ ગળા પર લટકાવેલા મફલરને જોઈને જીસ્ના બોલી.

“બસ હો. નજર ના લગાડ. હાહા”, મેં જીસ્નાને હસતા હસતા કહ્યુ.

“હા અને તારે સામેથી જેકીનને નંબર આપવાની શું જરૂર હતી. તને ખબર છે. જેમ તમે છોકરાઓને ઘાસ ઓછું ફેંકો એટલો એ તમને વધારે ભાવ આપશે, જેટલો તમે વધારે ભાવ આપશો એટલો એ એટીટ્યુડ બતાવશે. એટલે બને એટલું ઓછું જ બોલ અત્યારે.”, મેં જીસ્નાને કહ્યુ.

આમ તો મીતને હું પસંદ કરુ છું. પણ હું એની સામે બવ ઓછું જ જોવ છું. જ્યારે એનું ધ્યાન બીજે હોય ત્યારે જ મારે એના તરફ જોવાનું થાય. હું એને સામેથી પ્રપોઝ કરવા માંગતી નથી.

“યુ બીચીસ ! તમે અહીં છો? કેટલા કોલ કર્યા, રીસીવ પણ નથી કરતા તમે લોકો?”, દિયતી આવી અને એણે કહ્યુ.

અમારી ત્રણની જોડી એક સાથે જ હોય. એનો બોય ફ્રેન્ડ લક્ષિત જેકિન અને મિતનો ફ્રેન્ડ છે. પણ અમે લોકો એને જેકિન અને મિત તરફના અમારા અટ્રેક્શન વિશે કહેવાની ના જ પાડેલી.

“સો આર યુ રેડી ગ્રેસીયન્સ ફોર એન્જોયમેન્ટ ?”, ફરી એકવારે શિરિષે જોરથી માઈકમાં પૂછ્યુ. સ્ટુડન્ટ્સના ભેગા થયેલા કાઉન્ડમાંથી યા... એવો ગૃપીક અવાજ આવ્યો.

“વેલકમ ઇન્ટુ રેડીયો મિચી પ્રેઝેન્ટેડ ‘સાઈટ ઓફ સરપ્રાઈઝ’ સ્પોન્સર્ડ બાય કેડબરી.”, શિરિષે એની ઇવેન્ટનું નામ કહ્યુ. સ્ટેજની આસપાસ કેડબરી ડેઈરીમીલ્કની પ્રોડક્ટ્સનાં પોસ્ટર હતા અને એના પ્રમોશન માટે જ આ ઇવેન્ટ હતી.

“સો યુ ઓલ લવલી ગ્રેઝીયન્સ વી હેવ લોટ્સ ઓફ ગેમ્સ ટીલ 3.00 P.M સો ટેક અ ડિપ બ્રીથ એન્ડ ગેટ રેડી. નાઉ વી આર ગોઈંગ ટુ સ્ટાર્ટીંગ અવર ફર્સ્ટ ઇવેન્ટ ફોર ફ્રેશર્સ.” આર.જે એ એનું એન્કરીંગ ચાલુ રાખ્યુ. બોલવામાં ગેપ પડતો હતો ત્યાં એસન્ટનુ ઘેટ્સ માય નેમનુ મ્યુઝીક વાગી રહ્યુ હતુ.

“નેમ ઓફ ધીઝ ઇવેન્ટ ઇઝ. હું કેન સ્કીમ લાઉડ?, એટલે ગુજરાતીમાં કહુ તો તમારે લોકોને પૂરી તાકાતથી તમારા ગળાને હોર્સપાવર આપવાનો છે. જેનો અવાજ સૌથી વધારે લાઉડ હશે એ બીજા રાઉન્ડમાં જશે.”, શિરિષે ગેમ અનાઉન્સ કરી.

એકધારી ચીસે અમારા કાનમાં ઘાક પાડી દીધા. એમ થયું કે બસ હવે તો આ બંધ કરે તો સારું. ત્યાંતો અચાનક દ્રષ્ટિકાની ચીસનું વોલ્યુમ વધ્યું.

‘હેય ગર્લ્સ તમારો બધો ગુસ્સો તમારી ચીસોમાં બહાર કાઢો. તમારા બોય ફ્રેન્ડ પરનો ગુસ્સો કાઢી નાખો.....’ અને ત્યાંતો જ્યુબીલીનું વોલ્યુમ વધ્યું. અને દ્રષ્ટિકાને ખાંસી આવી ગઈ. દ્રષ્ટિકા આઉટ.

“હેય દ્રષ્ટિકા વેરી વેલ ડન, વી આર ગીવીંગ યુ વેરી નાઈસ પ્રાઈઝ ફોર યોર... પ્લીઝ હેવ અ કેટબરી ફ્રુટ એન્ડ નટ્સ.”, શિરિષે દ્રષ્ટિકા ને બોલાવીને અને પાર્ટીસીપન્ટ પ્રાઈઝ આપ્યું. બધા લોકો ચીસો સાથે તાળીયો પાડવા લાગ્યા.

“હેય જ્યુબીલી કોન્ટ્રેટ્સ, શું બોયફ્રેન્ડ પર બવ ગુસ્સો આવે છે?”, શિરિષે પૂછ્યું અને બધા જ હસવા લાગ્યા. તો થોડો બચાવીને રાખજે. હજુ ફાઈનલ રાઉન્ડમાં જરૂર પડશે.

“હેય ડુડ, ડેવીડ એન્ડ કશ્યપ પ્લીઝ કમ હીયર ઓન સ્ટેજ.”, શિરિષે બન્નેને બોલાવ્યા.

ડેવીડ અને કશ્યપમાંથી ડેવીડે એનો અવાજ એવો તે ગુંજાવ્યો કે કશ્યપના ફુસફુસીયા અવાજનું કંઈજ ના આવ્યું. ફાઈનલ રાઉન્ડમાં પણ ડેવીડ જ જીત્યો અને જ્યુબીલી રનર અપ બની. ડેવીડને બોક્સમાં પેકીંગ કરેલ કોઈ વસ્તુ પ્રાઈઝ તરિકે આપી અને જ્યુબીલીને બોર્નવિલે મળી.

@snehnusarnamu

“હેય ગાય્ઝ આર યુ રેડી ફોર કપલ રાઉન્ડ?”, સાંભળતા જ બધા ફરી ચીસો પાડવા લાગ્યા. આ રાઉન્ડમાં એક છોકરો અને છોકરીને બોલાવવામાં આવવાના હતા. જેમાં હું પણ સીલેક્ટ થઈ ગઈ હતી. મિત મારી સામે ખુબ મીઠી નજરે જોઈ રહ્યો હતો, હું મનમાં જ હંસી. “નાવ બોય્ઝ યોર ટર્ન”, “યુ બ્લેક ટી-શર્ટ, એન્ડ યુ ચેક્સ બ્લુ શર્ટ.” શિરિષે પોતાની આંગળી ચીંધતા બે છોકરાને બોલાવ્યા અને બધા જોર જોરથી ચીસો પાડવા લાગ્યા. બેક ગ્રાઉન્ડમાં પાર્ટી ઓન માય માઈન્ડનું સોંગ્સ ચાલુ થઈ ગયું.

મારા પગને જો મેં કાબુમાં ના રાખ્યા હોત તો કદાચ અત્યારે હું કુદી પડી હોત કારણ કે બ્લુ ચેક્સ શર્ટ એ મિત હતો. હું મનમાં જ જુમી રહી હતી. હવે હું કંઈ પણ કરવા તૈયાર હતી. હું મનમાં એ જ માંગી રહી હતી કે મિત મારી સાથે પાર્ટનર બને, એટલે અમે સાથે જ ટાસ્ક કરી શકીએ. “એન્ડ જોડીઝ આર સુદિષા એન્ડ પિયુષ એન્ડ...”, બસ આટલું સાંભળતા જ મારા બધા જ સપનાઓ પુરા થયા હોય એવું લાગ્યું કારણ કે હું મિત સાથે હતી.

“તો આ એક લોંગ ટર્મ ટાસ્ક છે જેનો ટાઈમ બે કલાકનો રહેશે.” શિરિષ ટાસ્ક વિષે સમજાવવા લાગ્યો.

“દરેક જોડીએ સાથે રહીને કામ કરવાનું છે. તમારે એક ટાસ્ક સુધી પહોંચવાનું છે અને એ ટાસ્ક સુધી પહોંચવા માટે તમારે કેટલાક ક્લુનો ઉપયોગ કરવાનો છે. જે પહેલા પહોંચશે એ બે ટાસ્કમાંથી કોઈ પણ એક સીલેક્ટ કરી શકશે અને બીજાને વધેલું ટાસ્ક કરવું પડશે. ક્લુસ તમારી કોલેજના અલગ અલગ પ્લેસમાં સંતાડેલા છે. એ શોધવા માટે તમારે ઉખાણા ને ઉકેલવાના છે. જે જોડી જીતશે એને બે મુવી ટીકીટ્સ, બે હજારનું કુપન ક્રીસ્ટલ મોલમાં શોપીંગ માટે અને લોટ્સ ઓફ ચોકોલેટ્સ તો ખરી જ. સો આર યુ રેડી?, હા તમને જે લાસ્ટ ટાસ્ક મળે એમાં કંઈ પણ કરી શકો છો, એમા તમારી પ્રાઈવસીની અમે ગેરન્ટી લઈએ છીએ. ઓનલી અવર જજ વીલ સી યોર ટાસ્ક એન્ડ જજ યુ.” આખી ગેમને અમે સાંભળી.

પ્રેમમાં કોણ જીત કે હારને જોતું હોય છે? પ્રેમમાં તો ક્ષણને જીવીને એનો આનંદ લુંટી લેવાનો હોય છે. એટલે જીતું કે હારું એની મને કોઈ જ પરવા હ નહોતી મને મિત સાથે બે કલાકનો સમય વિતાવવાનો મોકો મળી ગયો હતો.

“બાર વાગ્યા છે તમારી પાસે બે વાગ્યા સુધીનો ટાઈમ છે, જો કોઈ આ ટાઈમમાં ટાસ્ક પુરું નહિ કરી શકે તો એને પ્રાઈઝ નહિ મળે. હું પહેલા ક્લુ માટેનું ઉખાણું વાંચું છું

“રોજ તમે સાંભળો છો કેટલાક લોકો ગાળો આપો છે. તો કેટલાક પઢાકુ વખાણ પણ કરે છે, જો તમે મારા અવાજને સાંભળીને જલદી નહિ કરો તો તમારી વાટ જરૂર લાગશે. તો જલદીથી મારી અંદર આવો અને આગળ વધો. સો યોર ટાઈમ સ્ટાર્ટ્સ નાવ.”. શિરિષે કાઉન્ટ ડાઉન શરૂ કર્યું.

“હાઈ, કઈ ખબર પડી પઝલમાં?”, મિતે મને પૂછ્યું. મેં મોકો ના છોડ્યો. મેં મિતનો હાથ પકડ્યો, મિતનો હાથ ઠંડો અને કડક હતો. મારા શરીરમાં ઘ્રુજારી પ્રસરી ગઈ. અમે બન્ને દોડ્યા, “હેય ક્યાં લઈ જાય છે?”, મિતે મને પૂછ્યું. “તને હજુ નથી ખબર પડી?”, મેં પૂછ્યું. “લેકચર શરૂ થતા પહેલા શું થાય છે? અવર બેલ વાગે છે. વોચ ટાવર..!!!”, મેં એને ઉખાણું સોલ્વ કરતા કહ્યું. અમે બન્ને લાઈબ્રેરી તરફ ગયા ત્યાંથી વોચ ટાવર સુધી જવાનો ટુંકો રસ્તો હતો. અમે લાઈબ્રેરી સુધી પહોંચ્યા.

“શીટ. વોટ ધ ફ... દરવાજો તો બંધ છે.”, એણે એના શબ્દોને કંટ્રોલ કરતા કહ્યું. અમે પાછા વળ્યા અને એડમીન ઓફીસમાં થઈને નીકળ્યા. વોચ ટાવર સામેજ હતો. પણ સુદિષાની જોડી ત્યાં પહોંચી ગઈ હતી. અમે દોડવાની સ્પીડ વધારી. વોચ ટાવરના ગેટ પાસે રેડીયો મીર્ચીનું બોર્ડ એક સ્ટેન્ડ પર લગાવેલું હતું જેના પર બે ખીલ્લીઓ હતી, જેમાંથી એક ખીલ્લી ખાલી હતી. બીજા પર ચીઠ્ઠી હતી. અમે જડપથી એ ચીઠ્ઠીને ત્યાંથી ઉખાડી લીધી. ગેમ અલગ જ પ્રકારની હતી. બન્ને

ચીઠ્ઠીમાં અલગ અલગ ઉખાણા જ હશે એવું મને લાગ્યું.

મેં મારું ઉખાણું મોટેથી વાંચ્યું, “મારી અંદર આવતા બધા જ ડરે છે. હું ખુબ જ શાંત સ્થળે છું. પણ મારી પાસે આવવા માટે તમારે કંઈક કારણ જોઈએ. પણ મોસ્ટ ઓફ બધા મારી પાસે ફરિયાદ લઈને આવે છે, અને મારી અંદર ગંભીર ચર્ચાઓ થાય છે.”

આ ઉખાણામાં શબ્દો ખબર પડતા હતા પણ ખાસ કંઈ ખયાલ નહોતો આવતો, સુદિષા અને પિયુષ બન્ને અમારાથી થોડા દુર વોચ ટાવર સામેના ફાઉન્ટેઈન પાસે ઉભા હતા. એ લોકો પણ પઝલ સોલ્વ કરી રહ્યા હતા. કદાચ એ લોકોએ આ પઝલ એટલા માટે છોડી દીધી હશે કારણ કે અઘરી હશે. પણ એ લોકો હવે અમારા ક્લુ સુધી પહોંચી ના શકે કારણ કે ચીઠ્ઠીની નીચે લાલ અક્ષરે લખેલું હતું કે જો ક્લુની સીકવન્સ બરાબર નહિ હોય તો એ વિનર નહિ બની શકે.

“કોલેજમાં શાંત સ્થળ ક્યુ છે? ચાર જલદીથી વિચાર.”, મેં મિતને કહ્યું. મિત એનું માથું ખંજવાળવા લાગ્યો. હું એની સામે જોઈને હસી પડી.

“શું?”, એણે એના નેણ ઉંચા કર્યા ચહેરા પર સ્માઈલ લાવતા પૂછ્યું. “નથીંગ.”, મેં મારા ચહેરા પર સ્માઈલ જાળવતા કહ્યું. “યસ લાઈબ્રેરી, એ જગ્યાએ ખુબ જ શાંતી હોય છે.”, મિતે કહ્યું. “પણ ત્યાં ગંભીર ચર્ચાઓ નથી થતી, ચાર”, મેં મિતના સોલ્યુશનનું ખંડન કરતા કહ્યું. “કોમ્યુનીટી હોલ પણ ના હોય, ત્યાં કોઈ ફરિયાદ લઈને ના જાય, એચ ઓ ડી ઓફીસ પણ ના હોઈ શકે કારણ કે ત્યાં કોઈ ને કોઈ આવતું જતું રહે અને એ ડીપાર્ટમેન્ટમાં હોય એટલે એ પણ ના હોઈ શકે.”, મેં કહ્યું. સુદિષાની જોડીએ જડપથી વોચ ટાવરની બહાર દોડવાનું શરુ કર્યું. એ લોકોએ ઉખાણું સોલ્વ કરી નાખ્યું હતું.

“યસ યસ, પ્રિન્સીપાલ ઓફીસ. જે આપણા કોલેજના મેઈન કોમ્યુનીટી હોલની પાસે છે, ત્યાં લગભગ ખુબ શાંતી હોય છે અને આપણે લોકો ત્યાં કોઈ ફરિયાદ લઈને પણ જઈએ છીએ.”, મિતે કહ્યું. હું મિત સામે એકધારી તાકી રહી. અમે બન્નેએ વોચ ટાવરની બહાર જવા દોટ પકડી.

અમે લોકો વોચ ટાવરની ડાબી તરફ દોડ્યા. આર્ટીફીસીયલ નાળીયેરીનાં ગેટમાંથી અમે લોકો પસાર થયા. ઉપર કોઈ પાણી છાટી રહ્યું હશે એટલે પાણીનાં છાંટાએ અમને પણ ભીંજવ્યા. ઠંડી હવાની ઝલક મહેસુસ થઈ. કોમ્યુનીટી હોલ દેખાઈ રહ્યો હતો. બસ હવે પ્રિન્સીપાલ ઓફીસ કંઈ દૂર નહોતી. અમે ફરી એકવાર દોડવાની સ્પીડ વધારી.

ફાયનલી અમે પ્રિન્સીપાલ ઓફીસે પહોંચી ગયા. પણ બહાર કોઈ સ્ટેન્ડ કે

બોર્ડ નહોતું. અમે ડાબી તરફની ગલેરીમાં ગયા. ત્યાં ઉપર રેડ કલરનું બોર્ડ લગાવેલું હતું અને એક ચીઠ્ઠી પણ લટકાવેલી હતી.

“મિત, મિત જો ત્યાં”, મેં મિતને બોર્ડ બતાવ્યું. મિતે આજુ બાજુ નજર કરી. “ચીઠ્ઠી કેવી રીતે ઉતારીશું?”, ઉતાવળમાં જ એણે મહત્વનો પ્રશ્ન કર્યો. મારા મનમાં તરત જ વિચાર આવ્યો એ મને મારી કમર પકડીને ઉંચી કરે તો હું એ આંબી શકું, પણ હું બોલી નહિ. અમે બોર્ડ નીચે ઉભા રહ્યા. મિતે બે ચાર કુદકા માર્યા પણ એના પ્રયાસ મરણિયા હતા. એ એક ફુટ જેટલો નીચે રહી જતો હતો. “વિધિષા, પ્રાઈઝ કોઈ પણ રીતે આપણે જ જીતવાનું છે.”, મિતે કહ્યું. “હું એની સામે તાકી રહી. મને ખ્યાલ આવી ગયો હતો કે જે વિચાર મેં બે મિનિટ પહેલાં કર્યો હતો એને પણ એજ વિચાર આવ્યો. “તારો વજન મારી કરતા ઓછો હશે, ચાલ સીધી ઉભી રહીજા.”, મિતે કહ્યું. મારા હૃદયની ઘડકવાની સ્પીડ એકાએક વધી ગઈ. હું બોર્ડ તરફ ચહેરો રાખીને ઉભી રહી ગઈ.

એકદમ ઠંડા, બે દળદાર, કડક અને ખરડાયેલી હથેળી વાળા હાથે મારી કમરની નીચે મેં મહેસુસ કર્યા. મિતના અગુંઠા મારી કમરને ભીંસીને અડી રહ્યા હતા. હું ઉડવા લાગી. “વિધિષા, વિધિષા, ચીઠ્ઠી.”, મિતે મારૂં ધ્યાન દોરતા કહ્યું. હું એક ક્ષણ માટે વિચારોમાં ખોવાઈ ગઈ હતી. એના બન્ને હાથ મારા શરીરમાં રોમાંચ જગાવી રહ્યા હતા. મારી ઘડકનો ધીમી પડવાનું નામ પણ નહોતી લેતી, મારા હાથમાં ધીમી ધ્રુજારી પણ આવી રહી હતી. મેં ચીઠ્ઠીને ખેંચી. મિતે એના હાથ મારી કમરેથી ઢીલા કર્યા. હું જેટલી જેટલી નીચે આવી એના હાથ મારા શરીરનાં ઉપરના ભાગ સુધી લપસી રહ્યા હતા, પ્રેમમાં મુક્ત થવાનું ના હોય, એટલે જ હું બરબાદ થવા માંગતી હતી. કંઈક અલગ જ ફીલ થઈ રહ્યું હતું જે આજ સુધી મેં કદી મહેસુસ નહોતું કર્યું. એના હાથ મારી છાતીના બન્ને સાઈડમાં આવીને ઉભા રહી ગયા. મેં પાછળ ફરીને જોયું. એની આંખો કંઈક અલગ જ બોલતી હતી. મેં એની આંખોમાંથી મારી આંખો હટાવી, કારણ કે હું ઉત્તેજિત થઈ ગઈ હતી. મેં ચીઠ્ઠી તરફ જોયું.

ચીઠ્ઠી ખુલતી ગઈ અને મોટી થતી ગઈ. ચીઠ્ઠીમાં ત્રણ ફોટાઓ લાઈનમાં ગોઠવાયેલા હતા. એફીલ ટાવર, તાજમહાલ અને સ્ટેચ્યુ ઓફ લીબર્ટી અને નીચે લખેલું હતું, “જ્યાં મારા વિષેની માહિતી છે.”

અમે લોકો વિચાર કરવા લાગ્યા કે આ અજાયબીઓની માહિતિ ક્યાં હોઈ શકે? “કદાચ આર્કિટેક્ચરલ ડીઝાઈન ડિપાર્ટમેન્ટમાં હોઈ શકે”, મિતે કહ્યું.

“કદાચ આપણા ડિપાર્ટમેન્ટમાં પણ ક્યાંક હોઈ શકે”, મેં કહ્યું. “ના મેં આપણા ડિપાર્ટમેન્ટમાં અજાયબીની તસવીરો ક્યાંય નથી જોઈ”, મિતે કહ્યું.

“તો બન્ને અલગ અલગ જગ્યાએ જઈએ?”, મિતે કહ્યું. “પણ કોન્ટેક્ટ કેમ કરીશુ? એક બીજાને જાણ કેમ કરીશુ?”, હું ઉતાવળમાં બોલી પડી. મિતે એનો સેમસંગ ગ્રાન્ડ કાલ્ચો અને મારી સામે ઘરી દીધો. “જલદીથી બોલ તારો નંબર.”, મિતે કહ્યું. મેં મારો નંબર લખાવ્યો. મિત આર્કિટેકચરના ડીપાર્ટમેન્ટમાં ગયો અને હું અમારા ડીપાર્ટમેન્ટ તરફ ચાલી.

હું મારા ડીપાર્ટમેન્ટમાં પહોંચી, હું ડીપાર્ટમેન્ટના સ્ટાફરૂમ તરફ ચાલી અને નોટીસબોર્ડ તરફ જોયું. પણ ત્યાં કંઈ દેખાયું નહિ. હું એચ.ઓ.ડીની ઓફીસ તરફ ગઈ. ત્યાં પણ કંઈ ખાસ ના મળ્યું. હું થોડી ડિસઅપોઈન્ટ થઈ. મેં થોડી વારમાં બધી મેઈન મેઈન જગ્યા જોઈ નાખી, જ્યાં અજાયબીઓની માહિતી હોવાની શક્યતા હોય એ બધી જગ્યાએ હું આંટો મારી આવી. હું ડીપાર્ટમેન્ટની બહાર નીકળવાની તૈયારીમાં હતી ત્યા જ મારો મોબાઈલ વાઈબ્રેટ થયો. મિતનો જ નંબર હતો.

“ક્લુ મળ્યો?”, મેં કોલ રીસીવ કર્યો કે તરત જ મિત બોલ્યો.

“તે બધી જગ્યાએ ચેક કર્યું?”, મેં પૂછ્યું.

“હા લગભગ બધી જગ્યા જોવાઈ ગઈ છે.”, “એક મિનિટ મને યાદ આવ્યું. તું જલદીથી લાઈબ્રેરીમાં આવ”, મે મિતની વાત કાપતા જ કહ્યું.

મને યાદ આવ્યું કે હું ફર્સ્ટ યરમાં બુક્સ લેવા લાઈબ્રેરીમાં ગઈ હતી ત્યાં મોટા મોટા પોસ્ટર્સ લગાવેલા હતા. મે તરત જ દોટ મુકી. હું એડમીન ઓફીસ થઈને લાઈબ્રેરી પહોંચી. ત્યાંજ સાડા બાર વાગ્યાનો બેલ વાગ્યો. હું લાઈબ્રેરીમાં પ્રવેશી. મારે મારી જડપ ઘટાડવી પડી કારણ કે લાઈબ્રેરીના શાંત વાતાવરણે મને એની શાંતીથી જ વોર્નિંગ આપી દીધી હતી.

મિત મોટા મોટા પોસ્ટરોની સામે એક નાની એવી ચીઠ્ઠી લઈને પોતાનું માથું ખંજવાળતો ઉભો હતો. હું ફરી એકવાર હંસી પડી. હું મારા પગને એવી રીતે જડપથી કાળજી પૂર્વક મુકી રહી હતી કે જેથી વધારે અવાજ ના થાય અને હું મિત પાસે પહોંચી.

“કેટલી પઝલ્સ બાકી છે ચાર હવે?”, મેં મિતને થોડું ચીડાઈને પૂછ્યું.

“ખબર નહિ.”, મિતે કહ્યું.

“તો ખબર પડી, કંઈ?”, મેં કહ્યું.

“અઘરુ છે”, એણે એક પતાકડું મારા હાથમાં ઘરી દીધું.

“અહીંથી જ બધું શરુ થાય છે, અહિ આવ્યા વિના તમે કોલેજમાં ક્યાંય ના જઈ શકો અહિ આવ્યા સિવાય તમે ઘરે જઈ શકો.” ચીઠ્ઠીમાં લખેલું મેં મોટેથી વાંચ્યું.

“સાલી આવી જગ્યા કંઈ છે?”, મિતે એનું માથું ખંજવાળતા કહ્યું.

“પાગલ વિચાર કઈક, અડધો કલાક તો પુરો થઈ ગયો ગ્યો છે. અને હવે જે ટાસ્ક મળશે એ તો પતાવવાનું બાકી છે.”, હું એની ખુબ જ નજીક ગઈ અને એના હાથને અડીને કહેવા લાગી. મને ખબર હતી કે જવાબ શું છે, પણ હું એને સ્પર્શવા માંગતી હતી.

“આઈ કાન્ટ, તુ ઈન્ટેલીજન્ટ છે, તુ જ વિચાર.”, મિતે કહ્યું.

“હેય આપડી કોલેજ નો ગેટ !”, મેં કહ્યું.

“શું?”, મિતનો ચહેરો પ્રશ્ન કરતો હતો.

“હા, બહાર અને અંદર આવવું હોય તો ગેટથી જ અવાય-જવાય”, મેં કહ્યું.

“તો વાટ શેની જો છો. ચાલને હવે”, મિતે કહ્યું.

અમે લોકો લાઈબ્રેરી માંથી ઝડપથી બહાર નીકળ્યા. ફરી એડમીન બ્લોકમાં થઈને પાર્કિંગમાં પહોંચ્યા. મારા મનમાં ગેટ પાસે વહેલા પહોંચવાની ઉતાવળ નહોતી. કારણ કે મારે વધારેને વધારે સમય મિત સાથે વિતાવવો હતો. મને નહોતી ખબર કે હું એને ક્યારે પ્રપોઝ કરવાની છું. મને એ ખબર હતી કે એ મને લવ કરે છે કે નહિ. પણ મને એટલી ખબર હતી કે મારી પાસે બે કલાક છે એમા મારે જેટલી આનંદની ક્ષણો જીવવાની હતી એ આજ બે કલાકમાં જીવવાની હતી. આવો મોકો ફરી ક્યારે આવી શકે? અમે ઝડપથી ગેટ તરફ આગળ વધી રહ્યા હતા.

“હેય, મિત.”, પાછળથી ત્રીણો, મીઠો અવાજ આવ્યો. બ્લુ જીન્સ અને પીંક ટી-શર્ટમાં કોઈ છોકરી હાથમાં નાનું પર્સ પકડીને ઉભી હતી.

એ ઘણી દુર ઉભી હતી, એની પાસે જવા માટે ટાઈમ હતો કે નહોતો એ મને નહોતી ખબર પણ મારી પાસે એક જ સવાલ હતો. આ કોણ છે?

“તુ ગેટ પાસે પહોંચ હું બે જ મિનિટમાં આવું છું”, મિતે કહ્યું.

મારો બીહેવીઅર એક જ સેકન્ડમાં ચેન્જ થઈ ગયો, અથવા તો મેં જાણી જોઈને ચેન્જ કરી નાખ્યો હતો.

“જઈશું તો બન્ને સાથે જ.”, મેં કહ્યું.

“તો ચાલ મારી સાથે.”, મિતે કહ્યું અને એ આગળ ચાલતો થયો.

ત્યાં પહોંચતા જ પેલી છોકરીએ હાથ મેળવ્યો પણ મિતે એનો હાથ ખેંચીને એને ગળે વળગાવી. હું એ ક્ષણ માટે તરસી બની ગઈ. ખબર નહિ આ હું શું અનુભવી, અને ઈચ્છી રહી હતી. પણ મારે મિતની કડક અને માંસલ છાતી, મારી કોમળ અને પોચી છાતી પર જોઈતી હતી. એના તાકતવર હાથ મારી પીઠ પાછળ ભીંસેલા જોઈતા હતા. કદાચ આ કામદેવનો પ્રકોપ હતો કે એની ઈચ્છા મારી ઈચ્છા દ્વારા પુરી કરવાની ઈચ્છા. પણ હું ઉભી ઉભી તરસી રહી હતી. એ ક્ષણ માટે હું બહેરી બની ગઈ હતી. કારણ કે આંખ જ બધું સાંભળી રહી હતી.

“કપડા સારા લાગે છે”, સાવ સામાન્ય લાગતા કપડાને જોઈને પણ મિતે કમેન્ટ કરી.

“થેક્સ ડીઅર, આ કોણ છે?”, પેલીએ પૂછ્યું.

“ઓહ્હહ, એ તો ભુલાઈ જ ગયું.”, મિતે કપાળ સાથે હાથ મારીને કહ્યું અને મારા તરફ ફર્યો.

“એ, તો હવે ભુલાઈ જ જાય ને..!”, મેં ટોન મારતા કહ્યું.

પેલીએ મિત સામે જોયું અને નેણ ઉંચા કરીને શું? એવું પૂછવાના એક્સપ્રેશન દર્શાવ્યા. થોક્કસ એ લોકોને મેં શું કહ્યું એ ખ્યાલ આવ્યો જ હશે.

“વિધિષા આ ભુમિ, ભુમિ આ વિધિષા મારી ક્લાસમેટ”, એણે ઈન્ટ્રો કરાવ્યો. મેં અને ભુમિએ હાથ મેળવ્યો.

“તો આ તારી ગર્લ-ફ્રેન્ડ?”, મેં મિત સામે જોઈને બોલી નાખ્યું.

“હાહાહા”, એ લોકો હસવા લાગ્યા, બન્ને પોતાનું હસવાનું રોકી નહોતા શકતા,

“આ ? મારી ગર્લ ફ્રેન્ડ ?”, મિતે હસતા હસતા અને અટકતા અટકતા જ કહ્યું.

હું એમતો ના જ કહી શકું કે ભુમિ ખૂબસુરત નહોતી કારણ કે એ મારા કરતા ક્યાંય બ્યુટીફુલ હતી. બસ આજે એણે જે કપડા પહેર્યા હતા એ ખાસ એને સુટ નહોતા થતા. પણ છતાં મને એનાથી જલન થતી હતી. હું એનાથી દૂર ચાલી જવા માંગતી હતી પણ એકલી તો નહિ જ. મિતને પણ મારી જોડે લઈ જવો હતો. મને મળેલા બે કલાકના સમયમાં મારી અને મિત વચ્ચે કોઈ આવે એ મને પોસાય એમ નહોતું. મારામાં રાઈના દાણા જેટલી સુધ્ધા ધીરજ નહોતી.

“મિત, આપડો નેક્સ્ટ ક્લુ સામે છે, અને આપડી પાસે વધારે ટાઈમ નથી.”, મેં મિતને કહ્યું, ભુમિ અમારી સામે આશ્ચર્યથી જોઈ રહી.

“ક્લુ તો આવ્યા રાખે, હારવા જીતવાથી શું ફરક પડશે? કેટલા ટાઈમ પછી અમે મળ્યા છીએ. ચાર, પાંચ મિનિટ”, મિતે મને ઈગ્નોર કરતા કહ્યું અને ભુમિ સામે તાકી રહ્યો.

“પણ, તમે પાર્ટીસીપેટ કર્યું છે, હું પછી મળીશ તને. પેલા તમે ગેમ પુરી કરો.”, ભુમિએ કહ્યું.

“ના, ચાર કેટલા દિવસો પછી તને હેરાન કરવાનો મોકો મળ્યો ને હું તને જવા દવ?”, મિત ભુમિ સામે જોઈને ફ્લર્ટ કરતા બોલ્યો.

“મિત ગેમ પતે પછી નિરાંતે મળજે ને.”, મેં કહ્યું.

“ઓકે, તું ત્યાં જઈને શું ટાસ્ક છે એ જો અને એના વિષે વિચાર, હું પાંચેક મિનિટમાં જ આવું છું.”, મિતે મારી સામે જોઈને કહ્યું.

બસ હવે હું મારું ઈગ્નોરન્સ સહન કરી શકવા માટે સક્ષમ નહોતી. કદાચ

પહેલીવાર મારામાં આંસુ બહાર કાઢવાની હિમ્મત આવી હતી. મને જરાય સારૂ ફીલ નહોતુ થઈ રહ્યુ. હું કોલેજના ગેટ પાસેની સીક્યોરીટી કેબીન તરફ ચાલતી થઈ. જ્યાં રેડીયો મિર્ચીનુ બેનર લાગેલુ હતુ. પચાસ મિટરનો રસ્તો ખુબ ટુંકો હોય છે પણ મારે એ પાર કરવા માટે બે મિનિટનો ટાઈમ નહોતો જોઈતો. મારે ત્યાં સુધી પહોંચવા માટે બે કલાક જોઈતી હતી, એટલે જ હું ખુબ ધીમે ધીમે ચાલી રહી હતી.

મારા મનમાં એક જ સવાલ હતો, કે મિતને એવી તે શું સીક્રેટ વાતો કરવાની હતી કે એણે મને ત્યાંથી તગડી મુકી. મને જીસ્નાને કહેલા મારા જ શબ્દો યાદ આવ્યા. “છોકરાવને બવ ભાવ ના અપાય” બસ આટલુ દુખ મને એટલે જ થઈ રહ્યુ હતુ કારણ કે મને મિત તરફ જરૂર કરતા વધારે અટ્રેક્શન હતુ.

“હેય, જડપથી ચાલ કેમ આટલી ધીમે ચાલે છે.”, પાછળથી મિત આવ્યો અને એણે મારા ખભા પર હાથ મુક્યો અને કહ્યુ.

“હારવા જીતવાથી શું ફરક પડે.”, મેં શબ્દો ગોળ ગોળ ફેરવ્યા.

“તારે જે કહેવુ હોય એ ચોખ્ખા શબ્દોમાં કહે.”, મિતે મને એના તરફ ફેરવતા કહ્યુ.

“કંઈ નહિ, ચાલ પોતપોતાનુ કામ કરીએ.”, હું આગળ ચાલવા લાગી.

“મને આવી ખબર નહોતી કે તુ આટલી બધી નેરો માઈન્ડ છે.”, મિતે કહ્યુ.

“મારા વિષે એક શબ્દ પણ બોલવાનો હક તને નથી હાં?”,

“મને ખબર છે, પણ તારૂ આ બિહેવીઅર બરાબર નથી એ કહેતા મને કોઈ રોકી શકે એમ નથી.”

“જો તને સારુ બીહેવ કરતા આવડતુ હોય તો.... તો તુ જ કહેને કેવું બીહેવ કર....”, મેં ગુસ્સામાં મિતની સામે જોતા કહ્યુ.

“એક મિનિટ, આપણે ક્યાંય બેસીને પહેલા આર્ગ્યુમેન્ટ કરી લઈએ અને પછી આગળ વધીએ.”, મિતે કહ્યુ.

“મારે કોઈ આર્ગ્યુમેન્ટ નથી કરવી. ટાસ્ક પતાવીએ અને પોતપોતાના રસ્તે.”, મેં મારી ચાલવાની ઝડપ વધારી.

અચાનક મારા બાવડા પર એક હાથ આવ્યો અને હું પાછળ ખેંચાઈ. “ના પહેલા વાત પછી જ ટાસ્ક”, મિતે મારૂ બાવડુ પકડ્યુ અને મને પાર્કિંગ પાસેની લોન તરફ ખેંચીને લઈ ગયો. મારા બાવડા ખુબ ભીંસાયેલા હતા એ હું અનુભવી રહી હતી. અને મને મિતના કડક હાથ કોઈએ ભીંસીને દોરડુ બાંધ્યુ હોય એવો આભાસ કરાવી રહ્યા હતા.

“હા, બોલ બે મિનિટમાં તારુ ફટકી કેમ ગયુ?”, એ મિતે મને પરાણે લોન પર બેસારતા કહ્યુ. હું મારો ચહેરો બીજી તરફ કરીને મુંગી બેસી રહી.

“તને કવ છુ, વિધુ.”, એણે એના હાથના પાંચે આંગળા વડે મારા ચહેરાને

પકડ્યો અને મારો ચહેરો એના ચહેરા તરફ કર્યો.

“શું, છે?”, મેં ભાવ ખાતા કહ્યું.

“મને નથી ખબર કે તને શું થયું, પણ એ મારી સ્કુલફ્રેન્ડ હતી અને અમે લોકો બે વર્ષો પછી મળ્યા હતા.”, મિતે ચોખવટ કરતા કહ્યું.

“તો મને શામાટે કહે છે?, જા એની પાસે.”, મેં મારો ચહેરો બીજી તરફ ફેરવતા કહ્યું.

“બે વર્ષની વાત બે મિનિટમાં ના થાય.”, મિતે ધીમા સાદે કહ્યું.

“તો હું કવ તો છું, હારવા જીતવાથી શું ફરક પડે, જા તુ એની પાસે મન ભરીને વાતો કર”, મેં ગુસ્સામાં ચિલ્લાઈને કહ્યું અને હું ઉભી થઈ.

“મને ખબર છે, આ બધું તુ શામાટે કરે છે?”, એણે મારો હાથ પકડ્યો અને ફરી મને એના તરફ ખેંચી.

“ઓકે, ગુડ ચાલ હવે આપણે શું ટાસ્ક છે એ જોવા જઈએ?”, મારી ઘડકનો વધી ગઈ હતી, કારણ કે શું એને ખરેખર ખબર હતી કે હું એને લવ કરું છું. પણ મેં ભાવ ખાવાનું ચાલુ રાખ્યું.

“હેય...”, એણે અચાનક મારો હાથ ફરી પકડ્યો અને મને એના તરફ ખેંચી. હવે હું એના હાથમાં જે નરમાઈ હતી એ ફીલ કરી રહી હતી. એણે મારો ચહેરો એના ચહેરાને સ્પર્શ્યા વિના જેટલો નજીક આવે એટલો નજીક ખેંચી લીધો હતો. મારી ઘડકનો ખુબ વધી ગઈ હતી. મારા પેટમાં પતંગીયા ઉડી રહ્યા હતા. હૃદય છાતીમાંથી કુદીને બહાર આવવા માંગતું હતું. પણ એને મારી છાતીને ચામડાની દિવાલ નડતી હતી અને મારા સ્તન એની છાતી સાથે ભીંસાયેલા હતા એટલે એ શક્ય નહોતું. હાથમાં જીણી ધ્રુજારી પણ હું અનુભવી રહી હતી.

“તને જલન થતી હતી?”, જે શબ્દોની હું આશા કરીને બેઠી હતી એ આ શબ્દો નહોતા. મેં મારી ઈચ્છા વિરુદ્ધ એના હાથમાંથી છુટવાનો પ્રયાસ કર્યો. પણ એના હાથ મારા બાવડાને કસીને જકડાયેલા હતા.

“મને શામાટે જલન થાય?”, મેં ગુસ્સામાં મારા જમણા હાથનું કાંડું એના હાથમાં મસળાવતા કહ્યું.

“એ તને ખબર છે, અને ભુમિ જસ્ટ મારી ફ્રેન્ડ જ હતી.”, મિતે હળવું સ્મિત એના ચહેરા પર લાવતા કહ્યું.

મારા મનમા હવે ફુલો ફુટી રહ્યા હતા, હું વાટ જોઈ રહી હતી કે ક્યારે એ મેઈન ટોપીક પર આવે.

“તો હું શું કરું?”, મેં પણ થોડી સ્માઈલ લાવતા કહ્યું. એક જ સેકન્ડમાં બધો સીન ચેન્જ થઈ ગયો. બન્ને એ સામસામી સ્માઈલ કરી.

“આઈ લવ યુ”, મિતે કહી દીધું. મારો ચહેરો એના ચહેરા થી ત્રણ ઈંચ જ દૂર

જોતા હસતા હતા. એ લોકોએ જાણી જોઈને આ ટાસ્ક નહોતુ લીધુ કારણ કે એમા કીસનો સીન આવતો હતો.

“હેય, તમારે શું ટાસ્ક છે?”, મેં સુદિષાને પૂછ્યુ.

“બ્રેકઅપના કન્સેપ્ટ પર કેડબરીની એડ બનાવવાની છે.”, સુદિષાએ હસતા કહ્યુ.

અમારા ભાગે જે એડ આવી હતી એ જ હું ચાહતી હતી. અમે ચારેય લોકો ઓડીટોરીયમ તરફ ચાલતા થયા. હા, હું મારી લાઈફની ફર્સ્ટ કીસ કરવા જઈ રહી હતી, જે કદાચ ખુબ જ રોમાંચક અને રોચક હતી.

હવે એક કલાક બાકી રહ્યો હતો. ઓડીટોરીયમમાં બે યંગ છોકરાઓ હતા. જે કદાચ 30ની ઉંમરના હતા. ઓડીટોરીયમમાં કેમેરા અને કોસ્ચ્યુમ પણ હતા. એ બન્ને છોકરાવે અમને કાગળ અને પેન આપ્યા. સાથે જણાવ્યુ કે એમા સ્ક્રીપ્ટ લખવાની હતી. મે મિતના હાથમાં હાથ નાખ્યો, અને ઓડીટોરીયમની ચેઈર પર સાવ પાછળ જઈને બેસી ગયા.

“બોલ શું સ્ટોરી બનાવી શકાય, જેમા કીસ પણ આવી જાય અને કેડબરી પણ.”, મિતે કહ્યુ.

“કંઈક હટકે વિચાર.”, મેં મિતનો હાથ દબાવતા કહ્યુ.

“આઈ વોન્ટ ટુ કીસ યુ.”, મિતે કહ્યુ.

“ના, આપડી ફર્સ્ટ કીસ તો કેમેરામાં કેદ થઈને યાદગાર બનશે, અને એ કેડબરીનો કન્સેપ્ટ જ કરાવશે.”, મે મિતને કહેતા કહ્યુ.

સ્મિતે મારા હાથમાંથી કાગળ અને પેન લીધા અને એ લખવા લાગ્યો એણે બે પાનાની સ્ક્રિપ્ટ લખી નાખી. એ ફરી એકવાર વાંચી ગયો અને એમાં સુધારા પણ કર્યા, એણે મને એ વાંચવા આપી. હું પણ એ વાંચી ગઈ. મને એ વાંચીને ખુબ જ રોમાંચ થયો. જો વાંચવાથી આટલો રોમાંચ થાય તો એ ઈમ્પ્લીમેન્ટમાં કેટલો થશે, એક ક્ષણ માટે હું વિચારવા લાગી. અમે લોકોએ પંદર મિનિટમાં એ કામ પતાવ્યુ. અમે કેમેરામેન તરફ ગયા અને સ્ક્રિપ્ટ એ લોકોને સબમીટ કરી. એ તૈયાર થઈ ગયા. કોલેજના જે લોકેશન પર એનું શુટીંગ કરવાનુ હતુ એ અમે સજેસ્ટ કર્યુ. સ્કુલ ટ્રેસના કોસ્ચ્યુમ પહેર્યા પછી અમે બે, કેમેરામેન અને એક આસીસ્ટન્ટ લોકેશન તરફ ચાલવા લાગ્યા.

“કેમેરા, એક્શન.”, મ્યુઝીક તો હતુ નહિ એટલે એ બોલ્યા વિના જ શોટ શરૂ કરવાનો આદેશ આપ્યો.

સ્કર્ટ અને એના પર ટોપના સ્કુલ ટ્રેસમાં પહેલો સીન મારો જ હતો. એક ઉદાસ ચહેરાની છોકરીને મુંગે મો સીડીઓ ચડીને ક્લાસ તરફ જવાનુ હતુ. જેવુ એક્શન

સાંભળ્યુ એટલે હું મારા ખભા પર ભારેખમ બેગ જેમાં બુક્સ તો હતી જ નહિ પણ બીજો નકામો સામાન ભરેલો હતો એ બેગ લઈને ધીમે ધીમે ચાલવા લાગી. મને નહોતી ખબર કે આ ટ્રેસમાં હું કેવું એક્ટ કરી રહી હતી. પણ મેં જ્યારે આ વિડિયો જોયો ત્યારે મારૂં પરફોર્મન્સ ખુબ સારુ હતુ એવું મને લાગ્યું.

મારા ચહેરા પર ઉદાસી હતી. હું કંઈજ બોલવા નહોતી માંગતી. મારી ચાલવાની સ્પીડ ખુબ જ ધીમી હતી. જાણે હું સ્લો-મોશનની દુનિયામાં આવી ગઈ હતી. ચડતા ચડતા મારો પગ દાદર પરથી લપસી પડે છે.

“કટ, ગુડ શોટ ગુડ શોટ.”, મિત મારી સામે જોઈને હસવા લાગ્યો.

“કિસ માટે તો કેટ કેટલું કરીશ તુ?”, મિતે મારા હાથને પકડી એનો હાથ મારા હાથની ચારે તરફ મસળતા કહ્યું. મેં મિતને ના રોક્યો.

“તારે નથી કરવી કિસ?”, મેં કહ્યું.

એ મારી સામું તાકીને જસ્ટ સ્માઈલ કરતો રહ્યો. કેમેરામેને મને આગળની સ્ક્રિપ્ટ પ્રમાણે ટમેટાનો સોસ આપ્યો. જે મારે મારા ગોઠણ પર લગાવવાનો હતો. અને નેક્સ્ટ શોટ ચાલુ થયો.

“અરે તને વાગ્યું તો નથી?”, એક સ્કુલ ટ્રેસમાં છોકરો આવ્યો અને દસમાં ધોરણના છોકરાની જે મેચ્યોરીટી હોય એ રીતે એણે મારા ગોઠણને પકડી લીધો.

“સ્સ્સ્સ્સ. સ્સ્સ્સ્સ.”, એ મારા ગોઠણને અડ્યો એટલે મેં સીસકારા કર્યા. કારણ કે મારા ગોઠણ પર વાગ્યું હતું એ દુખતું હોય એવું નાટક કરવાનું હતું. એ છોકરાએ એનો શર્ટ ફાડી નાખ્યો અને મારા ટમેટો સોસ વાળા ગોઠણ, જે સીડીઓ પરથી ગબડવાના કારણે થયા હતા એના પર પાંટો બાંધી દીધો. મેં એની નિર્દોષ આંખોમાં જોયું. હું પણ નાની છોકરી હોવ એમ એક્ટીંગ કરવા લાગી. હું રડતી હતી. મારી આંખોમાં ગ્લીસરીનને કારણે આંસુ હતા. એ સ્કુલબોયે એના હાથ વડે મારી આંખો લુછી.

“કટ.”, કેમેરામેને શોટ કટ કર્યો.

અમે લોકો હસ્યા, “એક શર્ટનું નુકસાન થઈ ગયું.”, મિતે હસતા હસતા કહ્યું. “તો કોઈની સેવા કરવા ન જવાય ને.”, મેં વળતો જવાબ આપ્યો.

“ઓકે નેક્સ્ટ શોટ શરૂ કરવાનો છે તૈયાર થઈ જાવ.”, કેમેરામેને કહ્યું. અમે લોકો સીડી પાસે જઈને ઉભા રહી ગયા. હું નીચે મારો ગોઠણ પંખાળી ને બેસી ગઈ. એ છોકરો(મિત) પણ મારી પાસે મારો ગોઠણ પકડીને બેઠો હતો.

“એક્શન. કેમેરા”,

“રડમા....!!, બકા રડમા....!!”, સ્કુલ બોય બોલ્યો.

“મેં હોમ વર્ક નથી કર્યું, ટીચર બોલશે.”, મેં કહ્યું.

“પહેલા ક્લાસમાં ચાલ.”, સ્કુલબોયના વેશમાં મિત બોલ્યો.

એણે મારો હાથ પકડ્યો, અને મને ઉભી કરી, હું લંગડાતી લંગડાતી ચાલી, એણે મારો હાથ પકડી મને દાદર ચડાવવામાં હેલ્પ કરી. હું ધીમે ધીમે ઉપર ચડી રહી હતી. કેમેરા મેન ઉપર ચડીને ચાલતો ચાલતો શુટ કરી રહ્યો હતો.

અમે લોકો ક્લાસમાં પહોંચ્યા. અને અમારી ચાલ એક્ટીંગ પ્રમાણે ધીમી જ રાખવાની હતી. અમે લોકો બેન્ચ પર બેસ્યા. મે ફરી રડવાનું ચાલુ કર્યું. નાના છોકરાવ જેમ રડતા રડતા આંખો ચોળે એમ મેં પણ રડતા રડતા આંખો ચોળવાનું શરૂ કર્યું. મિતે એના પેન્ટના ખીસ્સા માંથી કેડબરી ચોકોલેટ્સનો ઢગલો કરી દીધો. હું રડતી બંધ થઈ ગઈ.

“રડમા. આ બધી જ તારા માટે.”, મિતે એના રોલ પ્રમાણે કાલુ કાલુ બોલતા કહ્યું.

“મારા માટે?”, મેં કહ્યું.

“હા,”, એણે મને એક ચોકોલેટ કાગળ કાઢીને આપતા કહ્યું.

હું રડતી બંધ થઈ ગઈ. સ્ક્રિપ્ટ પ્રમાણે એ ખાવાની ચાલુ કરી.

ચોકોલેટ તો બવ જ ભાવી રહી હતી, એ કોને ના ભાવે ?

“ટક ટક ટક”, હર્પિતાના બેડરુમનો દરવાજો ખખડ્યો..

“હર્પિ.... ઓ હર્પિ... હું છું બારણું ઉઘાડ.”, હર્પિતાના મમ્મીએ બહારથી હર્પિને કહ્યું.

વિધિષાએ એના ખોળામાં રાખેલા ટેડીબીયરને બેડ પર ફેંકતા ઉભી થઈને ડોર ઓપન કર્યો.

“શું છે?”, વિધુએ કહ્યું.

“નાસ્તો નથી કરવો તમારે ? ગરમા ગરમ સમોસા અને ખજૂરની ચટણી છે.”, વિધિષાના મોમાં પાણી આવવા લાગ્યું.

“પંદર મિનિટમાં આવીએ, તમે ચટણી ફીજમાં મુકી દો”, વિધિષાની પેટની ભુખ સામે એની બોલવાની ભુખ જીતી ગઈ.

“પણ તમે અંદર કરો છો શું?”,

“કંઈ નહિ મમ્મ, જસ્ટ ટાઈમ પાસ કરૂં છું દીદી સાથે.”, વિધુએ કહ્યું અને ડોર ફરી બંધ કર્યો. વિધિષાએ ડોર બંધ કર્યો એટલે હર્પિતાએ એના હાથમાં મેસેજ ટાઈપ થઈ રહેલો મોબાઈલ રેડ સ્વિચ દબાવીને સાઈડમાં મુકી દીધો.

“ઓહ્હહ, દી કોને મેસેજ કરે છે?”, વિધિષાએ પૂછ્યું.

“કોઈને નહિ, મારી ફ્રેન્ડને મેસેજ ફોર્વર્ડ્સ કરતી હતી, ચાલ પછી શું થયું એ કહે.”, હર્પિતાએ કહ્યું.

“પછી તો સ્ક્રીપ્ટ પ્રમાણે મારા આખા ચહેરા પર કેટબરી જ કેડબરી, અને હવે મિતને એ કેડબરીને ચાટવાની હતી.”, વિધિષાએ કહ્યું.

“બસ... બસ.. હવે ગપ્પા ચાલુ કર્યા તે, કોલેજમાં કોઈ ઈવેન્ટ હોય એમા આવા સીઝ્યુસીવ સીન્સ ના હોય.”, હર્પિતાએ કહ્યું.

“પણ દી, આ ગેમની શરૂઆતમાં જ તો શિરિષે કહ્યું હતું કે તમારા ટાસ્કની પ્રાઈવસી જળવાઈ રહેશે.”, વિધિષાએ વધુ ખુશીના એક્સપ્રેશન લાવતા કહ્યું, હવે એ એની વાત કરવામાં ડુબી ગઈ હતી.

“પછી મિત મારી પાસે આવે છે. હું મારા ચોકોલેટથી બગડેલા હાથ એને બતાવતી હતી, એ મારી બેન્ચે બેસ્યો. એણે મારા હાથ ની આંગળીઓ ચાટવાનું શરૂ કર્યું.” “મેસેજ આવ્યો, મેસેજ આવ્યો, મેસેજ આવ્યો.”, હર્પિતાના મોબાઈલમાં આવેલા મેસેજની રીંગે વિધિષાને ઈન્ટરપ્ટ કરી.

“દી, આ તારા ડબલને થોડી વાર બંધ કર તો.”, વિધિષાએ કહ્યું.

“એક મિનિટ ફ્રેન્ડનો મેસેજ છે વાંચી લવ.”, હર્પિતાએ કહ્યું.

હર્પિતાએ એનો મોબાઈલ હાથમાં લીધો, મેસેજની નોટીફિકેશન ઓપન કરી અને મેસેજ મનમાં જ વાંચ્યો.

“શું મેસેજ કર્યો હતો ડિઅર..... કંઈ સમજાણુ નહિ....!”

મિતાલી નો મેસેજ વાંચીને હર્પિતાએ ફટાફટ ડીલીટ કરી નાખ્યો.

“ચાલ હવે પહેલા નાસ્તો કરી લઈએ.”, હર્પિતાએ કહ્યું.

“ના, હવે બસ થોડુંક જ બાકી છે. દિ થોડીવાર બેસને.”, વિધિષાએ હર્પિતાના કોમળ સાથળ પર ભીંસીને હાથ દબાવતા કહ્યું.

“મિત એના હોઠ મારા હોઠ તરફ લાવ્યો, એની જીભથી એ બરફના ગોલા ચુસતો હોય એવી રીતે એ મારા ગાલોને ચુસવા લાગ્યો, એણે મારા ગાલ થોડીજ વારમાં લાલ લાલ કરી દીધા, મારા શરીરમાં એક ધ્રુજારી ઉઠી ગઈ હતી. મારા પેટમાં પતંગીયા ઉડી રહ્યા હતા, મારા દિલની ઘડકનો વધારે જડપી બની ગઈ હતી. કંઈક અલગ જ ફીલ થઈ રહ્યું હતું. મારા પગમાં અને હથેળીઓમાં ધીમે ધીમે પરસેવો વળવા લાગ્યો. હવે હું મારા કાબુમાં નહોતી, મેં મિતને મારી તરફ ખેંચ્યો, એણે કેમેરામેનને બહાર જવાનો ઈશારો કરી દીધો. એ મારી તરફ જપક્યો. એણે મારા ચોકોલેટથી લથપથ હોઠોને ચાવવાનું ચાલુ કરી દીધું.....”

“મેસેજ આવ્યો મેસેજ આવ્યો. મેસેજ આવ્યો.” હર્પિતાએ મોબાઈલનું રેડ બટન દબાવ્યું અને ચુપચાપ કોઈ જ એક્સપ્રેશન વિના સાંભળવા લાગી, જેમ એ સાંભળતી ગઈ એ સીરીયસ થતી ગઈ.

“પંદર મિનિટ જેટલી લાંબી કીસ કર્યા પછી એણે એના હાથ મારી ચેસ્ટ તરફ આવવા દીધા. કદાચ આટલી સીઝ્યુઝ હું કદી નહોતી થઈ, મારા પેટમાં કંઈક શેરડા પડતા હતા, આવું તો ક્યારેય ફીલ નહોતું થયું. ખબર નહિ આ ફીલીંગ મારે તને કેવી રીતે કહેવી, હર્પિતા. એણે ફરી મારા હોઠ તરફ એના હોઠ આવવા દીધા. એનો

એક હાથ મારા ટી-શર્ટની અંદર હતો, અને બીજો મારા વાળની અંદર અટવાયેલો હતો. મારી લાઈફની પહેલી કીસ ખુબ જ ટેસ્ટી હતી. ચોકોલેટ અને મીન્ટનુ કોમ્બીનેશન મેં પહેલીવાર ચાખ્યું. એણે મીન્ટોફ્રેશ ખાધેલી હશે કદાચ. એણે મારા હોઠની લોલીપોપ ચુસવાનું ચાલુ રાખ્યું. ખબર નહિ આ રસ ક્યો હતો. આટલો સ્વાદિષ્ટ તો મારો ફેવરીટ કેરીનો રસ પણ નથી લાગ્યો કે પછી ધોમધખતા તડકામાં લીંબુ સરબત કે પછી શેરડીનો રસ મળી જાય ત્યારે જે ટેસ્ટ આવે એના કરતા પણ વધારે આ ટેસ્ટી હતો.”

“બસ, મને ભુખ લાગી છે.”, હર્પિતા ઈરીટેટ થઈને ઉભી થઈ ગઈ.

“દી શું થયું છે તને ?, બેસને પાંચ મિનિટ.”, વિધિષાએ કહ્યું.

હર્પિતા ઉભી ઉભી જ મેસેજ ચેક કરવા લાગી.

“વોટ આર યુ ડુઈંગ ડાર્લીંગ, આન્સર આપને? મમ્મી સાથે છે?”, હર્પિતાએ મિતાલીનો મેસેજ મનમાં જ વાંચ્યો.

“ડી, બેસને પાંચ મિનિટ. મારે તને લાસ્ટ સીક્રેટ કહેવો છે.”, વિધિષાએ એક્સાઈટમેન્ટ અને ફનના એક્સપ્રેશન સાથે મુંગી થઈ ગયેલી હર્પિતાને કહ્યું.

“ડી, આજનો દિવસ મારી લાઈફનો સૌથી સારો દિવસ હતો, ડી સેક્સ સિવાય અમે આજે બધું જ કર્યું હતું, અમે કોમ્પીટીશન પણ જીતી ગયા. મને મિત પણ મળી ગયો. સાથે આજની યાદો કદાચ ક્યારેય ભુલાઈ એવી નથી.”, હર્પિતાએ કહ્યું. સાથે ફરી હર્પિતાની મેસેજ ની રીંગ વાગી.

આ વખતે વિધિષાએ હર્પિતાનો મોબાઈલ લઈ લીધો અને વાંચવા લાગી....

“ચાલ ડીઅર તને જણાવી દવ, આપડો આજનો પ્લાન સક્સેસ ગયો છે.”, વિધિષાએ મોટેથી મેસેજ વાંચ્યો.

“હેય ડી, ક્યો પ્લાન?, આ મિતાલી કોણ છે? અને એનો લવ યુ વાળો મેસેજ?”, વિધિષા એઝ યુઝુઅલ ફટાફટ સવાલો કરવા લાગી.

“લાવને મારો મોબાઈલ.”, થોડુંક ઈરીટેટ થઈને હર્પિતાએ વિધુના હાથમાંથી મોબાઈલ લઈ લીધો અને મિતાલીનો નંબર ડાયલ કર્યો.

હર્પિતાએ સ્પીકરફોન ઓન કર્યું. રાંજણા મુવીના તુમ તક સોંગની કોલરટ્યુન વાગી રહી હતી.

“હેય ડાર્લીંગ, કેમ આન્સર નહોતી આપતી.”, સામેથી એક છોકરાનો કડક અને સીરીયસ અવાજ આવ્યો.

“હા, તું પ્લાન વિષે શું કહેતો હતો?”, હર્પિતાએ ધીમા અવાજે પુછ્યું.

“પ્લાન, સક્સીડ ડાર્લિંગ”, સામેથી અવાજ આવ્યો. વિધુ ગંભીરતાથી આ બધું સાંભળી રહી હતી.

“મિત, તને એમ નથી લાગતું કે તે પ્લાનને થોડો વધુ પડતો સક્સેસ બનાવી

દીધો છે?”, ફાઈનલી વિધુને ખબર પડી કે એ મિત હતો, એને મિતનો અવાજ યાદ આવી ગયો. એના ચહેરા પર આશ્ચર્ય અને ઉદ્ધાર છવાઈ ગયા, સાથે થોડી ઉદાસી પણ.

“અરે થોડુક વધી ગયુ હતુ, પણ પ્લાન તો સક્સેસ ગયો ને.”, મિતે કહ્યુ.

“થોડુક નહિ થોડુક વધારે વધી ગયું છે, યુ બાસ્ટર્ડ, ચીટર.”, હર્પિતાએ ફોન કટ કરી નાખ્યો.

“સોરી, વિધુ. આઈ.એમ.સો સોરી”, અમારો પ્લાન તને જસ્ટ એપ્રીલ ફુલ બનાવવાનો હતો. એ જસ્ટ તને પ્રપોઝ કરવાનો હતો. મિત મારો બોયફ્રેન્ડ છે.”, હર્પિતાએ ચોખ્ખવટ કરી. સાંભળતા જ વિધિષા આઘાતમાં પડી ગઈ. એક જ ક્ષણમાં એ કદાચ બેભાન થઈ જાય એવી સ્થિતિમાં આવી ગઈ.

“એ, હરામીએ મને તો કારણ વિના ચુંથી નાખીને.”, વિધુએ કહ્યું એ એના હાથ અને પગ સંકોચીને એમા માથુ ઘાલી ધ્રુસકે ધ્રુસકે રડવા લાગી.

“કસમથી વિધુ, મિત આવુ કરશે એવી મને ભનક પણ નહોતી, એ ખુબ સારો લાગતો હતો.”, હર્પિતાએ વિધુને મનાવતા કહ્યું, હર્પિ વિધુની પાસે બેસી ગઈ. એ મિતાલી ના નામે આવી રહેલા મિતના કોલને કટ કરી રહી હતી.

“હું, આ કેમ સહન કરી શકુ, બે મિનિટ પહેલા મિતના કીસ કરી રહેલા હોઠ જે મને કોમળ ફુલ જેવા લાગતા હતા, એ દ્રશ્યો મને અત્યારે યાદ આવે છે ત્યારે કાંટાની જેમ વાગે છે”, વિદ્યુએ કહ્યું અને રડવાનું શરૂ રાખ્યું.

“આ બધુ મારા લીધે જ થયું છે, જો અમે એવો કોઈ પ્લાન ના બનાવ્યો હોત તો આ કંઈ જ ના થયું હોત”, હર્પિએ કહ્યું.

ફરી મિતનો કોલ આવ્યો. “હું તારી સાથે વાત કરવા નથી માંગતી”, હર્પિએ આટલુંજ કહીને કોલ કટ કરી નાખ્યો.

“હાહા, હાહાહા,..... હાહાહા, હૂંહૂંહૂં હૂંહૂંહૂં....”, એકાએક વિધુના ધ્રુસકા રાક્ષસી હાસ્યમાં બદલાવા લાગ્યા. એક જ ક્ષણમાં એ ખુબ જોર જોરથી હસવા લાગી.

“હેય, કંટ્રોલ યોર સેલ્ફ. કંટ્રોલ યોર સેલ્ફ વિધુ.”, હર્પિ ડરી ગઈ કે આ વિધિષાને શું થયું.

“વિધુ... વિધુ... શું થાય છે?”, વિધુનુ હસવાનુ હજુ બંધ નહોતુ થઈ રહ્યુ.

“મમ્મીઈઈઈઈઈઈ... મમ્મીઈઈઈઈઈઈઈઈઈઈઈઈ”, હર્પિએ બુમ પાડી એટલે તરત જ વિઘ્નએ એના મોં આડે હાથ કરી દીધો. એ હજુ એનું હસવાનું માંડ માંડ રોકી રહી હતી.

“ડી.. ઓ ડીઈઈ.. તુ હોશમાં આવ, મને કંઈ નથી થયું.”, વિદ્યુએ કહ્યું. આ

બોલતા બોલતા પણ એ હંસી જ રહી હતી.

“ડીઈઈઈઈઈઈઈઈ એપ્રિલ ફુલ”, બોલીને વિધુ હર્ષિને ચીપકી ગઈ.

“ઓહ્હ્હ માય ગોડ. વોટ?”, હર્ષિનું મોઢું ફાટ્યું રહ્યું.

હર્ષિના ચહેરા પર હસતો હાંશકારો આવ્યો.

“તમે બન્નેએ મળીને મને ફુલ બનાવી, પણ તને આવું શામાટે લાગ્યું કે હું મિત્ર ને લાઈક કરું છું?”, વિધિષાએ પૂછ્યું.

“એકવાર તે મિત્ર જોડે મોડી રાત સુધી ફેસબુક પર ચેટ કર્યું હતું, જે દિવસે હું અમદાવાદ હતી અને મારો બર્થ ડે હતો એ દિવસે. જો તને યાદ હોય તો...”, એ દિવસે મિત્ર મારી સાથે જ હતો, અને અમે બન્ને તારી સાથે ચેટ કરતા હતા.

“ઓહ્હ્હ, શીટ, તે મને કહ્યું કેમ નહિ?, સાલી બીચ.”, વિધુએ હસતા હસતા મીઠો ગુસ્સો કર્યો.

“હું આ એપ્રિલફુલ ડેની વાટ જોતી હતી.”, હર્ષિતાએ કહ્યું.

“આજે જ્યારે મિત્રે મને એપ્રિલફુલ બનાવી ત્યારે જ મેં નક્કિ કર્યું હતું કે આજે તો તને રડાવવી જ છે. મને તો મિત્ર જ્યારે પ્રપોઝ કરવા આવ્યો ત્યારે જ વ્હેમ હતો, કારણ કે ફર્સ્ટ એપ્રિલે થતા મોસ્ટઓફ પ્રપોઝ એપ્રિલફુલ જ હોય છે, અને ડી આ આઈડીયા જુનો થઈ ગયો છે”, વિધુએ કહ્યું.

“ઓકે, પણ સાચું બોલ તું મિત્રને લવ તો નથી કરતી ને?”, હર્ષિએ સેન્ટી થઈને પૂછ્યું.

“ના, હું નથી કરતી દી”, વિધુ કાલુ કાલુ બોલી.

“તો તું આવી ત્યારે જેટલી ખુશ હતી, એટલી મેં તને ક્યારેય નથી જોઈ, આ ખુશી પણ એપ્રિલ ફુલનો પાર્ટ હતી?”, હર્ષિતાએ પૂછ્યું.

“કહેવું જરૂરી છે?”, વિધિષા બોલી.

“હા, એબ્સોલ્યુટલી.”, હર્ષિ બોલી.

વિધિષાએ એનો મોબાઈલ કાઢ્યો, એણે એના એન્ડ્રોઈડમાં પેટર્ન લોકમાં J આકાર કર્યો, લોક ખુલી ગયો. મોબાઈલ ફોટોઝ કાઢ્યા અને હર્ષિ સામે ધરી દીધા.

“વિધુ ? આ બધું હું શું જોવું છું? આ તું છે?”, હર્ષિતાએ પૂછ્યું અને એ ખરેખર આશ્ચર્યમાં હસતી હતી.

“હા, હું જ છું. આજ સુધી તે આવો મારો રંગ નહિ જોયો હોય. નહિ?”, વિધુએ કહ્યું.

“આઈ કાન્ટ બીલીવ, આ ક્યારથી? અને તું આ કારણે ઉદાસ હતી હમણા?”, હર્ષિએ પૂછ્યું.

“એ પણ કહેવું પડશે? તો સાંભળ, આ છે મારી ફ્રેન્ડ જીસ્ના. બવ સારી અને મસ્ત છોકરી છે. મને બવ ગમે છે અને એને હું ગમું છે. મને બોચ્ચમાં ક્યારેય

ઈન્ટરેસ્ટ નહોતો. તુ મિત સાથેના ચેટની વાત કરે છે તો એમા મેં એની સીસ્ટર વિષે વધારે પૂછ્યુ હતુ. કારણ કે એનો ટેસ્ટ પણ અમારા જેવો જ છે. એ પણ છોકરીઓને પસંદ કરે છે. ડી હું લેસ્બીયન છું આહ, જીસના. જસ્ટ લવ યુ.”

“ઓહ્હહ માય ગોડ.”,

“દીદી આજે અમે જીસનાના ઘરે બવ જ એન્જોય કર્યું. ખરેખર આજ જેવો પ્લેઝર ક્યારેય મળ્યો નથી. ખુબ જ મજા આવી. એટલે હું જ્યારે ઘરે આવી ત્યારે ખુબ ખુશ હતી. જ્યારે તે મને પૂછ્યુ ત્યારે અચાનક મને તને ખોટું કહીને એપ્રીલ ફુલ બનાવવાનો આઈડીયા આવ્યો. પણ આજનો દિવસ ખરેખર બવ મસ્ત હતો. આઈ લવ જીસના આઈ લવ્ ધીઝ એપ્રીલફુલ.”, એમ કહીને એ હર્પિતા સાથે ચીપકવા ગઈ.

“ઓય. મારાથી તો હવે તુ દુર જ રહેજે હો. હાહા”, એણે વિધુને કહ્યુ અને હસવા લાગી.

“એય છોકરીઓ. હવે બહાર આવો છો કે હું અંદર આવુ?”, બહારથી મમ્મીનો અવાજ આવ્યો.

વિધુ ડોર ખોલવા માટે આગળ ચાલવા લાગી, હર્પિએ ફટાક દઈને હર્પિના બમ્પ પર હાથની લફાટ મારી અને હસવા લાગી. વિધુએ હર્પિની સામે ડોળા ફાડતા કહ્યુ “બસ હો... મારો રોગ તને કેમ લાગુ પડી ગયો?”, વિધુ હસતા હસતા બોલી.

બન્ને ડાઈનીંગ ટેબલ તરફ ગયા, અને બાજુ બાજુની ચેઈરમાં બેઠા. સમોસા અને ખજૂરની ચટણી પીરસાઈ ગઈ.

હર્પિએ જમણા હાથમાં સમોસુ લીધુ, ચટણીમાં બોળ્યુ. એનો ડાબોહાથ ચેઈરની ડાબી તરફ બેસેલી વિધુના સાથળ પર લઈ ગઈ. વિધુએ ફરી આંખો ફાડી. હર્પિએ સમોસુ ખાવા માટે ઈશારો કર્યો. વિધુએ હાથ લઈ લેવા ઈશારો કર્યો.

હર્પિ એનો હાથ વિધુના સાથળ પર ફેરવવા લાગી, પછી એણે એના પોતાના હોઠ ચાવ્યા. વિધુને બટકુ ભરતી હોય એવી કુર એક્ટીંગ દુરથી જ કરી. અને છેલ્લે ફ્લાઈંગ કીસ આપી.

‘આપડે બન્ને એકબીજાને કેટલીવાર એપ્રીલફુલ બનાવીશુ?’, વિધુએ હસતા હસતા કહ્યુ.

‘કોણ એપ્રીલફુલ બનાવે છે?’, હર્પિ એનુ હસવુ રોકી ન શકી. જુઠ બહાર આવી ગયુ.

‘મિત તારો બોયફ્રેન્ડ છે એમ?’, વિધુએ આંખો ફાડીને સ્માઈલ કરતા કહ્યુ.

‘હા કેમ?’, હર્પિ સતત હસી રહી હતી.

‘નાટક બાજ. મિતે તારા આખા પ્લાન વિશે મને ક્યારનુંય કહી દીધુ હતુ. આ અમારી એડ જો. અમે વિનર થયા છીએ.’, વિધિષાએ શુટ કરેલી એડવર્ટાઈઝમેન્ટ

બતાવી. વિધુ સતત સ્માઈલ કરતી રહી.

‘સાલી કુત્તી મને એપ્રીલફુલ બનાવે છે. ડબલ એપ્રીલ ફુલ.’, હર્પિતાએ મુક્કો બતાવતા કહ્યું. પરંતુ તરત જ એકબીજાને ગળે વળાગી ગયા.

‘હી લવ્સ મી સો મચ.’, વિધિષા બોલી.

‘યા આઈ નો. બટ મને જીસ્નાનો નંબર મળશે?’, હર્પિતા હસતા હસતા બોલી. બન્ને ખડખડાટ હસી પડ્યા.

@snehnusarnamu

4. સમીપ

“સમીપ, જ્યારે બે વ્યક્તિ એકબીજાને વધારે જાણતા થઈ જાયને ત્યારે સંબંધોમાં તીરાડ પડવાનું ચાલુ થઈ જાય છે.”, રાહીએ આખરે કંટાળીને પોતાના હાથ ટેબલ પર પછાડતા કહ્યું.

“હા, એટલે તું વારંવાર આ ડાયલોગ મારીને મારાથી વાતો છુપાવતી જ રહીશ !”, સમીપે પણ ગુસ્સામાં આવી ટેબલ પર હાથ પછાડ્યા. ડોમીનોઝમાં બેસેલા બીજા બધા લોકો, સમીપ અને રાહી તરફ જોવા લાગ્યા.

“મેં તારાથી શું છુપાવ્યું છે? કે તું મને આવું સંભળાવે છે ?”, રાહીએ એની આંખો પહોળી કરીને કહ્યું.

“મને તારું મન વાંચતા નથી આવડતું.”, સમીપે થાકીને કહ્યું.

“હું તારાથી કંઈ છુપાવતી નથી સમીપ, કાલે હું પવન સાથે હતી, પવન મારો એક સારો મિત્ર છે બસ. બીજું કંઈજ નહિ. યાદ કર પહેલી મુલાકાત અને પહેલી ડેટ.”, રાહીએ યાદ અપાવ્યું. બન્ને ભુતકાળની યાદમાં સરી પડ્યા.

રાહી અને સમીપની પહેલી મુલાકાત ડોમીનોઝ માંજ થઈ હતી. સમીપ અને એની ફ્રેન્ડ તૃષ્ણા બન્ને કોલેજથી છુટીને તાસ્તો કરવા આવ્યા હતા. સમીપની ચેઈર સામે અને તૃષ્ણાની પાછળ બેસેલી છોકરીને સમીપ એક્ટીસે જોઈ રહ્યો હતો. એ છોકરી એટલે રાહી. રાહી સમીપની તેજ આંખો ને સહન ના કરી શકી એટલે એ ઉભી થઈને સમીપના ટેબલ તરફ આવી. એણે બાજુના ખાલી ટેબલ પાસેથી ચેઈર લીધી અને સમીપના ટેબલ પાસે આવીને બેસી ગઈ.

“મારી આંખોને જ જોવી છે ને? નજીકથી જોઈ લે. મન ભરીને જોઈ લે ! ફરી ક્યારેય આ આંખો જોવા મળે ના મળે.”, રાહીએ પોતાનો ચહેરો સમીપની સામે ધરતા કહ્યું.

“અર્ઝ કીયા હૈ, ઉનકો દુરસે દેખને સે હમકો કોઈ તાકત ઝરૂર મીલતી હૈ, ક્યા આંખો મેં જનરેટર બીઠા રખા હૈ ?”, સમીપે હસતા હસતા ઈન્સ્ટન્ટ બનાવેલો શેર માર્યો.

“ઓહ્હ, તો તું શાયર પણ છે.”, સમીપ અને રાહીનો આ સંવાદ તૃષ્ણા મંદ મંદ હાસ્ય સાથે જોતી રહી.

“ખબર નહિ, પણ તમારી આંખો દુરથી આટલો બધો પાવર સપ્લાય કરે છે, નજીકથી તો ઓવરલોડ ના લીધે મને કરંટ લાગશે !”, સમીપે કહ્યું.

“આંખો મેળવવા માટે હિમ્મત જોઈએ !”, રાહીએ કહ્યું.

“મેડમ, કેટલીક વાર વધારે પડતી વસ્તુને આંખોની નજીક લાવતા એ દેખાતી બંધ થઈ જાય ! એટલે ઘણી બધી વસ્તુઓ વચ્ચે પ્રમાણીત અંતર રાખવું જરૂરી છે.

તારી આંખો ત્યાંથી સુંદર દેખાઈ રહી હતી, જ્યારે હું તારી આંખો ના વધારે નજીકથી જોઈ રહ્યો છું ત્યારે એના ફરતે બ્લેક સ્પોટ મને દેખાઈ રહ્યા છે. એટલે વધારે કોઈ વસ્તુને જાણવાની કોશીશ ના કરાય એવું હું માનું છું !”, સમીપે કહ્યું. રાહીને સમીપની વાતો કંઈક અલગ લાગી. એ સમીપ તરફ અટ્રેક્ટ થઈ ગઈ. રાહીએ તૃષ્ણા તરફ તીરછી નજર કરી. રાહી તૃષ્ણાની ફેન્ડ હતી. તૃષ્ણાએ રાહી અને સમીપનું ઈન્ટ્રોડક્શન કરાવ્યું. એ પછી બન્નેની ઘણી મુલાકાતો થઈ. પ્રેમમાં પડવાનો કોઈ સમય નથી હોતો. એને થોડું કંઈ ટાઈમ ટેબલ હોય. એ તો પવનની જેમ આવે છે, એમાં ભરેલી સુગંધ વહેંચીને પાછો પોતાના રસ્તે ચાલ્યો જાય છે.

“સમીપ હું આજે પણ તને એટલો જ પ્રેમ કરું છું કારણ કે તું મને રોજ નવો લાગે છે, હું તને વધારે જાણવાની કોશીશ નથી કરતી. વધારે પડતી મીઠાઈ ખાઈ લો, વધારે ડોમીનોઝ ના પીત્ઝા ખાઈ લો, કે કોઈ પણ વસ્તુ ! જ્યારે તમે એના વધારે સંપર્કમાં આવો. વધારે જાણવાની કોશીશ કરો ત્યારે એના વિશે અરૂચી આવવાની જ ! અને તને પણ ખબર છે. આપણી પહેલી મુલાકાતમાં મને તારી આજ વાત ગમેલી. એ તો તને પણ ખબર છે.”, રાહીએ ખુબ શાંતીથી કહ્યું જાણે એ લોટનો પીંડો મસળતી હોય.

@snehnusarnamu

“સોરી, રાહી. કદાચ હું મારી જાતને જ ભુલ્યો હતો. મારા વિચારોનો જ વિરોધી હું કેવી રીતે બન્યો અને ક્યારે બની ગયો એ જ ખબર ના પડી. થેંક્સ તે મને મારૂ સ્મરણ કરાવ્યું.”, સમીપે રાહીના હાથ પર હાથ મુકતા કહ્યું.

“ચાલ હું તને મેં એક કવિતા લખી છે, એ સંભળાવું. કવીતાનું નામ અને તારું નામ બન્ને સેમ છે. ‘સમીપ’ ”, રાહીએ એક કાગળ એના પર્સમાંથી કાઢતા કહ્યું.

“સર સર કરતો સરકે વાયરો.
એને તડપ કોઈને ફરકાવવાની.
ફરકાવે એટલે વીસરે, ફરી રાહે નવી.

જો ઉડતી પાંખો કહે મારે તો,
મારા પ્રેમી હવામાં મળી જવું છે !
તો પાંખો ઓગળશે કે પવન પંખાશે ?
ઉડતું ઉડતું એક પીછું આવીને બોલ્યું,

બંને ચુંથાઈ જશો, સૃષ્ટી વેરાન થશે.

અરીસો આભાસી અસર ઉભી કરે આસાનીથી,
એકવાર આંખ ગઈ અરીસાના કાચ સુધી,
નાક અડ્યુ કાચ પર,
અરીસો ફફડી ઉઠ્યો, થોડો ડોલ્યો, બોલ્યો,
સુંદરતા ક્ષ્ણપે છે, એક ફુટ દુર રહે !

અધ્યાય ૧, અધ્યાય ૨, અધ્યાય ૩,
નારાયણ નો પ્રસાદ વહેંચો,
કથાનો પ્રસાદ એટલે કથાનો પ્રસાદ,
પ્રસાદ પડીયામાંથી ઉછળ્યો, ના રહેવાયુ બોલ્યો.
બે મુઠા જ હું અંદર જઈશ, ત્રાસ ભરીને પેટ ભરશો તો હું,
એજ મોઢેથી પાછો આવીશ, હું નારાયણને કારણે મીઠો,
નારયણને બોલના મેવા !, નાચાલે ! ”

રાહીએ કવીતા કહી સંભળાવી.

સમીપ સાંભળીને ખુબ ખુશ થયો. એ ખુશ હતો કારણ કે એના વિચારો અને પાછા મળ્યા હતા. “લવ યુ સો મચ રાહી’, એન્ડ નાઈસ પોએમ.”, સમીપે રાહીના ગળે મળતા કહ્યું. સમીપે રાહીને ભીંસીને બાહોંમાં લીધી.

ગળે મળતી વખતે રાહીના મોબાઈલમાં પવનનો મેસેજ આવ્યો.
“કેવી લાગી મારી પોએમ ?”.

“સુપર્બ ડાર્લીંગ ઈટ્સ જસ્ટ ઓસમ. બાય, આઈમ એમ ઈન વર્ડ. લવ યુ. મીસ યુ.”, રાહીએ જડપથી મેસેજ ટાઈપ કરીને પવનને સેન્ડ કર્યો.

સમીપના મોબાઈલમાં પણ એક મેસેજ આવ્યો.

“સુપર્બ ડાર્લીંગ ઈટ્સ જસ્ટ ઓસમ. બાય, આઈમ એમ ઈન વર્ડ. લવ યુ. મીસ યુ.”,

સમીપ રાહીને હગ કરીને છુટો પડ્યો.

“આઈ વીલ મીસ યુ ટુ.”, સમીપ બોલ્યો અને પેલા કાવ્યના નીચે પોતાની સાઈન કરીને ચાલતો થઈ ગયો.

5. T-TRACKER

“હેપ્પી બર્થ ડે, માય ડિઅર ડ્રષ્ટિ”, આશ્ચર્યએ ડ્રષ્ટિના હાથમાં એક હાર્ટશેપની ચીપ જેના પર એક રેડ એન્ડ એક ગ્રીન લાઈટ થતી હતી, એક નાનુ બ્લેક કલરનુ હેડસેટ અને એક સોઈની અણી હોય એવી પીન જોડેલ ચોરસ પણ એકદમ સ્લીમ લાકડાથી મઢેલ વસ્તુ ભેટ કરી.

“આશ્ચર્ય આ શું છે ?”, ડ્રષ્ટિને એ વસ્તુની ખબર હોવા છતા પૂછ્યુ.

“આજે ૫-૫-૨૦૫૦, એટલે કે તારો ૨૨ મો બર્થ ડે છે, અને મને નથી લાગતુ કે હું તને આનાથી સારી ગીફ્ટ આપી શકુ.”, આશ્ચર્યએ લાચારીથી કહ્યુ.

ડ્રષ્ટિ સમજી ગઈ કે આશ્ચર્ય શું કહેવા માંગે છે. આશ્ચર્ય જે વસ્તુ લઈને આવ્યો હતો એ બે મહિના પહેલાજ માર્કેટમાં ફીલીન્ગ ઈન્સ્ટ્રીઝ દ્વારા લોન્ચ થયેલી એક પ્રોડક્ટ TTracker એટલે કે થોટ ટ્રેકીંગ સીસ્ટમ(વિચાર જાણવાનુ મશીન) હતી. TT ખુબ જ મોંઘી વસ્તુ હતી, જે લેવા માટે આશ્ચર્યને એક વર્ષની સેલેરી ભેગી કરવી પડે. પણ આશ્ચર્યએ TTracker લોન લઈને લીધુ હતુ કારણ કે આશ્ચર્ય ત્રણ વર્ષ લાંબો સંબંધ નાની નાની શંકાઓની જ્વાળાઓથી સળગાવવા નહોતો માંગતો. ડ્રષ્ટિ અને આશ્ચર્ય વચ્ચે રોજ જઘડા થતા. કારણ ૨૦૧૫ ની સાલના સમયમાં હોય એવુ હતુ. એટલે કે, ડ્રષ્ટિને શંકા હતી કે આશ્ચર્ય બીજી કોઈ છોકરી સાથે સેક્સ કરે છે. બન્નેને જ્યારે પ્રેમ થયો ત્યારેજ બન્નેએ નક્કિ કરેલુ કે આપણા બન્નેનો પ્રેમ ત્યાં સુધીજ રહેશે જ્યાં સુધી બન્ને એક બીજા સિવાય બીજી કોઈ વ્યક્તિ સાથે સેક્સ નહિ કરે. એ બન્ને પોતાના પુર્વજોના વિચારથી પ્રભાવીત હતા.

પણ જમાનો બદલાઈ ચુક્યો હતો. આજે લોકો પાંચ પાંચ વાઈફ રાખતા હતા.

સ્ત્રીઓ સાત સાત હઝબન્ડ રાખતી હતી. આજે ઓનલાઈન સેક્સ નહિ. ઓન સ્પોટ સેક્સનો જમાનો હતો. ગલીએ ગલીએ હાઈ ફાઈ સેક્સ બાર બનેલા હતા. જો કોઈ યુવાન કે યુવતીને સેક્સની ઈચ્છા થાય તો એ કોઈ પણ વ્યક્તિને બે જીજક પુછી શકે. આ જમાનામાં સેક્સનો કોઈને છોછ નહોતો કે નહોતી સેક્સ કર્યા પછી અનુભવાતી ગ્લાની. આ જમાનો ક્ષણના આનંદમાં માનતો હતો. પણ એનાથી વધારે મહત્વની વાત એ હતી કે એ લોકો સેક્સથી ક્યાંય દૂર હતા, સેક્સ વિષે કોઈને આવેગ હતો જ નહિ. બાળકોને સેક્સ તરફ અટ્રેક્શન નહોતુ, એટલે કોઈ છુપી છુપીને પોર્ન મુવી નહોતા જોતા. એટલે જ કદાચ આ જમાનો દરેકનુ દર્દ સમજી શકતો હતો.

આશ્ચર્ય અને દ્રષ્ટિ આ આધુનિક દુનિયાની વચ્ચે રહેતા હતા પરંતુ એ થોડા અલગ હતા. એકબીજાની સાથે ફરી મનમેળ અને શંકાઓનો અંત લાવવા માટે આશ્ચર્ય TTracker લાવ્યો હતો અને જેનો એક સેટ એણે પોતાને પાસે રાખ્યો હતો અને એક સેટ દ્રષ્ટિને આપ્યો.

હવે દ્રષ્ટિને આશ્ચર્ય ઉપર વિશ્વાસ બેસ્યો. પણ આશ્ચર્યના મતે TTrackerના ગેરફાયદા હતા. જો એક માણસ બીજો માણસ શું વિચારે છે, એ જાણતો થઈ જશે તો આ દુનિયામાં ક્યાંય આશ્ચર્ય જ નહિ રહે.

@snehnusarnamu

રેસ્ટોરન્ટના ડાઈનીંગ ટેબલ્સ પર “હેપ્પી બર્થડે દ્રષ્ટિ” લખાઈને આવી ગયું.

“બધું આપવા બદલ આભાર.”, દ્રષ્ટિએ આશ્ચર્ય સામે સ્મિત કરીને કહ્યું.

“તારી જાત મને આપવા બદલ આભાર”, આશ્ચર્યએ કહ્યું અને ટેબલની સ્ક્રીન પર હાર્ટ શેપ ઉડવા લાગ્યા.

“ભલે આપણે, આપણા પુર્વજોના વિચારોને આત્મસાત કરતા હોઈએ, પણ એ લોકો ખૂબ સંકુચિત માનસીકતા ધરાવતા હતા.”, આશ્ચર્યએ થોડું થોભીને કહ્યું. ફરી ઈન્ટેલીજન્ટ ટેબલે આશ્ચર્યના શબ્દો સાંભળ્યા અને બગીચામાં બેસેલા એક યુગલનો ફોટો સ્ક્રીન પર લાવી દીધો, જે ફોટામાં વૃક્ષ પાછળથી એ યુગલને જોઈ રહેલા બે બુઢ્ઢાઓને બતાવવામાં આવ્યા હતા.

આશ્ચર્ય અને દ્રષ્ટિએ કૂતુહલતાથી આ ચિત્ર જોયું. ચારેક સેકન્ડમાં ચીત્ર બદલાયું જેમાં પેલા બે બુઢાઓ બીજા બુઢા જોડે વાતો કરી રહ્યા હતા. આશ્ચર્યએ “પ્લે” બટન સામે નજર કરી. વિડીયો પ્લે થયો. “જમાનો ખુબ બગડી ગયો છે, બગીચાઓને તો બેસવા જેવા રહેવા જ નથી દીધા.”, પેલા બે બુઢામાંથી એક બુઢો બોલ્યો.

“આ શું છે ? ખરેખર મને આ લોકો ઉપર શરમ આવે છે.”, દ્રષ્ટિ બોલી અને વિડીયો પોઝ થઈ ગયો.

“ખરેખર વી આર લકી, કે આપણે દાંભીક સમાજમાં નથી રહેતા”, આશ્ચર્યએ કહ્યું. “ખરેખર તો અત્યારે કોઈ સમાજનું અસ્તિત્વ જ નથી, છતાં હજુ આપણા ઈન્ડીયામાં લોકો માનસીક રીતે તો પછાત જ છે.”, દ્રષ્ટિએ કહ્યું અને ટેબલ સ્ક્રીન બે ભાગમાં વહેંચાઈ ગઈ. એક ભાગ માં ઈન્ડીયન લોકો હાઈ ટેક કપડાથી સુસજ્જ છે અને બીજા ભાગમાં વેસ્ટર્નનો એક દેશ, અમેરીકાને બતાવવામાં આવ્યો છે. કોઈ જ શણગાર વિના, નગ્ન, એક પણ કપડું પહેર્યા વિના લોકો કામ કરી રહ્યા છે.

“પણ હવે ધીરે ધીરે ઈન્ડીયામાં આ થઈ રહ્યું છે. સ્ટાર્સ લોકો હવે પોતાના ઘરમાં કપડા પહેરતા બંધ થઈ ગયા છે. હા આપણે અહીં આબોહવાને લીધે કપડાની જરૂર પડે જ. આપણે લોકો બોડી પ્રોટેક્શન માટે શરીરમાં કોઈ કેમીકલ્સના ઈન્જેક્શન નહિ અપાવવા માંગતા એ પણ એક કારણ છે.”, દ્રષ્ટિએ કહ્યું.

“હા, એ બરાબર. પણ આપણે આ બધી વાતમાં ક્યાં ફસાઈ ગયા ? આજે તારો બર્થ ડે છે.”, આશ્ચર્યએ કહ્યું અને ટેબલ સ્ક્રીન પર ફરી પીક્ચર ચેન્જ થઈ ગયું અને લાઈટીંગ્સ પણ બદલાઈ ગઈ. બે વાઈનના ગ્લાસવાળી નાનું ટેબલ આશ્ચર્યના પાસે આવ્યું અને ઉભું રહી ગયું.

“આભાર સાહેબ”, ટેબલમાંથી અવાજ આવ્યો. દ્રષ્ટિ અને આશ્ચર્યએ વાઈન હાથમાં પકડી, અને ફરી રંગ બદલતી આંખોમાં જોવા લાગ્યા. ટેબલની ડીઝાઈન રોમેન્ટીક થઈ ગઈ. બન્ને પહેલીવાર પ્રેમ કરી રહ્યા હોય એ રીતે અજાણ્યા બની ગયા. દ્રષ્ટિની ચેઈર સામે તરફથી ખસીને આશ્ચર્યની બાજુમાં આવી ગઈ. વાઈનની સીપ લેતા બન્ને મદહોશ થઈ ગયા. ટેબલની આસપાસની સુગંધ માઈલ્ડ થવા લાગી. દ્રષ્ટિએ એનો હાથ આશ્ચર્યની માંસલ છાતી પર જવા દીધો. આશ્ચર્યએ એનો એક હાથ દ્રષ્ટિના કોમળ ગાલ પર અને બીજો હાથ મુલાયમ વાળમાં ફરતો મુકી દીધો. બન્નેના હોઠ પ્રેમનો શરાબ પીવા તૈયાર થઈ ચુક્યા હતા. દ્રષ્ટિના ધૃજ રહેલા હોઠ આશ્ચર્યના ગુલાબી હોઠ પર રમવા લાગ્યા. બન્ને મીઠો રસ પીવા લાગ્યા. જાણે એ કીસ એ લોકોની પહેલી કિસ હોય. ત્યારે ટેબલ પર કિસીંગ સીન્સના ફોટા આવી રહ્યા હતા. ત્રણેક મિનિટ પછી એક ખ્યાસ ઉત્પન્ન કરીને બન્નેના હોઠ એકબીજાથી છુટા પડ્યા.

“ચાલ TTrackerને ટેસ્ટ કરીએ ? ”, દ્રષ્ટિએ કહ્યું.

“દ્રષ્ટિ આજે તો આ આર્ટીફીશીયલ ચીજોથી દુર રહીએ”, આશ્ચર્યએ કહ્યું.

“કેમ, તને ડર લાગે છે ?”, દ્રષ્ટિએ કહ્યું.

“ડર, ડર લાગતો હોત તો આ ગીફ્ટ હું લાવ્યો જ ના હોત.”, આશ્ચર્યએ કહીને હાર્ટ શોપ ચીપ ડાબી સાઈડ હૃદય પાસે ખોંચી દીધી જેનાથી એને થોડુંક દર્દ થયું. બીજી ચીપ માથાની ડાબી સાઈડ ખોંચી દીધી અને કાનમાં ઈયર પ્લગ નાખ્યા.

“સંભાળજે થોડુંક દુખશે”, આશ્ચર્યએ કહ્યું.

“નો, પ્રોબ્લેમ.”, એમ કહીને પોતાનું કોટન ટીશર્ટ ઉતાર્યું અને ડાબી સાઈડના બ્રેસ્ટ પર હાર્ટશેપ ચીપ લગાવી દીધી, કાનમાં હેડસેટ લગાવ્યું અને માથાની ડાબી સાઈડ પણ બીજી ચીપ લગાવી દીધી. બસ હવે બન્નેને માથા પર લાગેલી ચીપ પરનું નાનું બટન દબાવવાનું હતું. એટલે બન્ને એકબીજાના વિચારોની આપલે અને મહેસુસ કરી શકે. ટેબલ પર TTrackerની પહેલી વખતના ઉપયોગ માટેની ગાઈડલાઈન્સ આવવા લાગી.

બન્નેએ બટન દબાવ્યું.

“આઈ લવ યુ.”, આશ્ચર્યનો પહેલોજ વિચાર અનુભવાયો અને દ્રષ્ટિ વિચારમાં પડી ગઈ. એ વિચારવા લાગી કે આશ્ચર્ય મને આટલો બધો પ્રેમ કરે છે? એની સાથેજ આશ્ચર્યે દ્રષ્ટિએ જે વિચાર્યું એ સાંભળ્યું. એટલે ફરી દ્રષ્ટિને એનો એજ વિચાર પાછો મળ્યો કારણ કે આશ્ચર્ય જે વિચારે એ જ દ્રષ્ટિ સાંભળી શકે. બન્ને એકબીજાના એક ને એક વિચારમાં ઘુસવાઈ ગયા. ટેબલ પર રેડ એલર્ટ બતાવી રહ્યું હતું. સાથે TTrackerની ગાઈડનું સંજેશન પણ હતું.

“શાંત થા દ્રષ્ટિ, શાંત”, આશ્ચર્યએ પોતાના હાથના એક્સપ્રેશન વડે દ્રષ્ટિને કહ્યું અને પોતાનું મન દ્રષ્ટિના વિચારોથી હટાવી લીધું.

“ઈટ્સ કોમ્પ્લીકેટેડ.”, દ્રષ્ટિ બોલી.

“આપણે ટ્રેઈન થવું પડશે, નહિતો હેડલોક થઈ જશે. એટલે કે વિચારોને કાબુમાં રાખવા પડશે, નહિંતર એક ને એક વાત સિવાય આપણે આગળ જ નહિ વધી શકીએ.”, આશ્ચર્યએ કહ્યું.

“યસ, યુ આર રાઈટ.”, દ્રષ્ટિએ કહ્યું.

“તને ભુખ લાગી લાગે છે.”, આશ્ચર્યએ દ્રષ્ટિનો વિચાર પારખતા કહ્યું.

ટેબલ પર બન્નેના ફીઝીકલ ફીટનેસ અને મુડ્સ પ્રમાણોની વાનગીઓનું લીસ્ટ આવવા લાગ્યું. ટેબલમાં જે સંજેશન હતા એ ચોક્કસ હતા. આ ચોઈસ કંપ્યુટર હાર્ટબીટ્સ, રેટીના સ્કેનીંગ અને બ્રેઈનમેપીંગના અલ્ગોરીથ્મસનો યુઝ કરીને બનાવતું હતું. ત્રણ સંજેશનસમાંથી બન્ને એ એક એક આઈટમ સીલેક્ટ કરી. એકાદ મિનિટમાં એ આવી ગઈ.

“તો આપણે આપણા પુર્વજોના સપનાને સાકાર કરવા જઈ રહ્યા છીએ !”, આશ્ચર્યએ કહ્યું.

“કેવી રીતે ?”, દ્રષ્ટિએ પ્રશ્ન તો કર્યો પણ એજ ક્ષણે એ આશ્ચર્યના મગજમાં ઘુસી ગઈ. આશ્ચર્ય વિચારી રહ્યો હતો કે પહેલાના માણસો સાત સાત જન્મના સંબંધની વાતો કરતા હતા. અને એ વખતે એવરેજ આયુષ્ય કાળ ૭૦ થી ૮૦ કે ૧૦૦ વર્ષનો હતો અત્યારે ૭૦૦ વર્ષ સુધી તો જીવી શકાય છે, એટલે સાત જન્મ તો આ જ

જન્મમાં પુરા થઈ જશે.

બન્ને એકબીજા સામે હસ્યા. મેરેજ જેવી કોઈ વીધી તો હતી નહિ બસ, બન્ને ને એક ફેસલો જ કરવાનો હતો કે એક ઘરમાં ક્યારે રહેવું. કારણ કે આ સમયમાં એક બેડ પર તો ભાગ્યેજ કોઈ ના સુતા હોય. બન્ને એ સાથે ડીનર લીધું.

“ઓકે. કાલે મળીએ.”, કોટન ટ્રાન્સપરન્ટ વ્હાઈટ ટી-શર્ટ અને પીંક કોટન ટ્રાન્સપરન્ટ ચુસ્ત લેગીઝ પહેરેલ દ્રષ્ટિએ પોતાના કમરસુધી લાંબા વાળ સાથે રમતા કહ્યું.

“ઓકે બાય ! લવ યુ.”, બન્ને જાણે એકબીજાના વિચારોની ખબર જ ના હોય એ રીતે વિચારોને શબ્દોમાં ઢાળ્યા અને બન્ને છુટા પડ્યા. પણ TTracker તો એનું કામ કરી જ રહ્યું હતું.

આશ્ચર્ય એના બેડ પર પડ્યો, બેડ ધીરે ધીરે નરમ થવા લાગ્યો. TTracker ના રૂલ પ્રમાણે ઉંઘતા પહેલા ઈનકમથોટ સીસ્ટમ બંધ કરવી પડે, એટલે કે જો આશ્ચર્યને ઉંઘ લેવી હોય તો એને દ્રષ્ટિના વિચારોનું ટ્રેકીંગ બંધ કરવું પડે, જેથી ઉંઘ લઈ શકાય. પણ દ્રષ્ટિ તો આશ્ચર્યના વિચારો અને સપનાઓને ટ્રેક કરી શકે. આશ્ચર્ય ધીરે ધીરે ઉંઘમાં જવા લાગ્યો.

બીજી તરફ દ્રષ્ટિ તો રાહ જોઈને બેસેલી હતી કે ક્યારે આશ્ચર્ય ઉંઘે અને પોતે આશ્ચર્યના સપનાને સાંભળી શકે. થોડીક વારમાં બધો ખેલ શરૂ થયો.

“હેય સેક્સી, તારે સારો સમય ગુજારવો છે ?”, કોઈક લેડી બોલી. દ્રષ્ટિ એના બેડમાં ડિમલાઈટ અને આઈસ્ક્રીમ એન્જોય કરતા કરતા આશ્ચર્યના સપનાને જજ કરી રહી હતી.

“ના મેમ, હું ખુબ સારા સમયમાં જ છું.”, આશ્ચર્યએ કહ્યું. દ્રષ્ટિને સપનું જોવાનું મન પણ થયું અને એમાં પણ પેલી લેડીને જોવાનું. દ્રષ્ટિ જોવા માંગતી હતી કે પેલી લેડી કેટલી ખૂબસુરત હતી. ? અને આશ્ચર્ય શું જોઈ રહ્યો હતો.

“આઈ, લવ યુ.”, આશ્ચર્ય બોલ્યો. દ્રષ્ટિ સામેની વ્યક્તિ કોણ છે એ જાણવા આતુર બની. “અલવિદા ફોરેવર, ઠીંચકાવ !”, દ્રષ્ટિએ ફરી આશ્ચર્યનો અવાજ સાંભળ્યો અને પછી ગન ચલાવી હોય એવો અવાજ સાંભળ્યો. સપનામાં આશ્ચર્યએ પોતાનું જ ગોળી મારી દીધી હતી. દ્રષ્ટિ થોડીક ગભરાઈ ગઈ હતી. એણે TTracker Incoming બંધ કરી દીધું અને આંખો બંધ કરીને વિચારમાં ખોવાઈ ગઈ. દ્રષ્ટિને પંદર મિનિટમાં કપાળ પર પરસેવો વળી ગયો. A.C નું ટેમ્પરેચર ઓટોમેટીક વધી ગયું. વિચારતા વિચારતા જ દ્રષ્ટિ ઉંઘી ગઈ.

સવારે આશ્ચર્યને પોતાને દર અઠવાડિયે જે આર્ટિકલ સબમીટ કરવાનો હોય એ આર્ટિકલ લખવા બેઠો. પોતાનું TTracker એણે ચેક કર્યું, એ બંધ હતું અને બંધ જ રાખ્યું કારણ કે પોતાના પેશન વખતે એ બીજા કોઈ ઇન્ટરફીરન્સ નહોતો માંગતો.

“ભુતકાળ, આ કાળ માણસને ક્યારેક વિચારતો કરી દે છે. આ કાળમાં વ્યક્તિના ઘણા રહસ્યો છુપાયેલા હોય છે. આ કાળમાં ક્યારેક માણસની ઈચ્છાઓ છુપાયેલી હોય છે. પણ ક્યારેક વર્તમાનની પરિસ્થિતીઓ એવી હોય છે, કે એ ઈચ્છાઓને પુરી ના કરવી એજ સાચો નિર્ણય હોય છે. કદાચ એ કોઈના સપનાઓને રોળી શકે. કારણ કે વર્તમાનમાં કોઈ એ ભુતકાળ ભુલીને સપના જોનારની વાટે બેસેલું હોય છે.”, બેડની ઉપર સીલીંગમાં જે સ્ક્રીન દેખાઈ રહી હતી એમાં આ બધું લખાઈ રહ્યું હતું. આશ્ચર્યને કંઈક વિચાર આવ્યો અને આશ્ચર્યએ આર્ટિકલ આંખોના ઈશારા વડે ન્યુઝ સાઈટ પર પોસ્ટ કરવાના બદલે સોશીયલ નેટવર્કીંગ સાઈટ પર પોસ્ટ કરી દીધો. આશ્ચર્યએ બીજો આર્ટિકલ લખવાનું ચાલુ કર્યું. એ પતાવ્યો એટલે એણે પોતાની વિન્ડોની બહાર નજર નાખી. દમાસ બીચ પર નગ્ન છોકરીઓ સવારના સુર્ય પ્રકાશનો શેક લઈ રહી હતી. કેટલાંક નગ્ન છોકરાઓ એ છોકરી પાસે જઈ રહ્યા હતા. એ લોકો સહજ રીતે વાતો કરી રહ્યા હતા. ત્રણ છોકરાઓ અને ત્રણ છોકરીઓએ નગ્ન અવસ્થામાં જ દરિયાના પાણી તરફ દોટ મુકી. ત્રણ છોકરાઓ છોકરીઓને કિસ કરવા લાગ્યા. ત્રણ છોકરાઓએ થોડી વાર રહીને છોકરીઓ બદલી અને હવે એ છોકરાઓ અને છોકરીઓ, એકબીજાના શરીર સાથે રમવા લાગ્યા. આશ્ચર્યએ આ જોઈને હળવું સ્મિત કર્યું. એ બાથરૂમ તરફ ગયો અને પોતે નહાયો.

આશ્ચર્યએ આજે દ્રષ્ટિને મળવાનું વિચાર્યું. આજે જ બન્નેને એક છત નીચે રહેવાનો નિર્ણય કરવો. જોકે આશ્ચર્યએ નિર્ણય તો કરી લીધેલો જ હતો બસ એ દ્રષ્ટિને જણાવવો. આશ્ચર્ય દ્રષ્ટિને કંઈક સરપ્રાઈઝ આપીને જણાવવા માંગતો હતો. પણ જે વસ્તુ માણસ અવોઈડ કરે એ એની સામે જ આવીને ઉભી રહેતી હોય છે. એટલે આ સરપ્રાઈઝના જ વિચારો આવતા. આશ્ચર્યએ કંઈક ગીફ્ટ લઈ જવાનો વિચાર કર્યો. પણ તરત એને યાદ આવ્યું કે TTracker ને લીધે કોઈ સરપ્રાઈઝ પોસીબલ નથી.

સાંજનો પાંચ વાગ્યાનો સમય મળવા માટે નક્કિ થયો. મળવાનું સ્થળ એકદમ હરિયાળું હતું. એ ગાર્ડનમાં કોઈ જ ઇલેક્ટ્રોનિક ઉપકરણ લાવવાની મનાઈ હતી. એટલે મોબાઈલથી માડીને TTracker બધુંજ ગાર્ડની બહારની દરેક વ્યક્તિને આપવામાં આવેલ કચરા પેટીમાં જમા કરવાનું રહેતું. આશ્ચર્ય બધીજ વસ્તુ જમા કરાવી ગાર્ડનમાં પ્રવેશ્યો. ગાર્ડનની અંદર પ્રવેશતા જ એના પગ ઠંડક મહેસુસ

કરવા લાગ્યા, એના પગની જાણે મસાજ થઈ રહી હોય એવું એને લાગ્યું. લીલુ ઘાસ આશ્ચર્યના પગની સાથે મગજને પણ તરબતર કરી રહ્યું હતું. સૂર્ય ઢળવાની આરે હતો, એટલે પીળો પ્રકાશ આકાશને રંગી રહ્યો હતો. વૃક્ષોની પેલેપારથી ઠંડા પવનના ફુંવારા છુટી રહ્યા હતા. ચારે તરફ લીલા વૃક્ષો. રંગબેરંગી ફુલો અને આંખો ઠરે એવી હરિયાળી જ હતી. આશ્ચર્ય નક્કિ કરેલી જગ્યા તરફ ચાલતો થયો. આશ્ચર્યએ વ્હાઈટ ટ્રાન્સપરન્ટ ખાદીનો શર્ટ પહેર્યો હતો અને વ્હાઈટ પેન્ટ પહેરેલું હતું. એનો ગોરો ચહેરો ચમકતો હતો અને એના પર એક અજીબ સ્મિત હતું. કપડા સિવાય બીજી કોઈ જ મનુષ્યે બનાવેલી વસ્તુ આશ્ચર્યની સાથે નહોતી.

એ ચાલતો હતો ત્યારે લોન પર એના પગ પાસેથી ખીસકોલીઓ પસાર થઈ રહી હતી. એક ખુણામાં લુપ્તતાના આરે પહોંચેલા સફેદ સસલાઓ રમી રહ્યા હતા. આશ્ચર્યએ દ્રષ્ટિને જોઈ. દ્રષ્ટિએ કાળા કલરનો ડ્રેસ પહેર્યો હતો, જે એકદમ સીમ્પલ હતો. એ જરણાના કિનારે બેસેલી હતી. એના બન્ને પગની કમળ જેવી કોમળ પાની વહી રહેલા ઠંડા પાણીમાં રહીને પાણીને મસાજ દઈ રહી હતી.

દ્રષ્ટિ જ્યાં બેસી હતી એની બાજુમાંજ એક વૃક્ષ હતું. જેની ડાળીઓ દ્રષ્ટિના માથાને આંબવા મથતી હતી. દ્રષ્ટિએ એના છુટ્ટા વાળની એક લાંબી લટને કાન પાછળ નાખતા આશ્ચર્ય પર નજર નાખી. એણે બન્ને પગ પાણીમાંથી બહાર કાઢ્યા. પાણીનો પ્રવાહ થોડો ધીમો પડ્યો જાણે એને ખોટું લાગી ગયું હોય. દ્રષ્ટિએ એના પગ ગોઠણથી વાળીને એના પર બેસી ગઈ. એનું માથું સહેજ નીચે નમાવીને ઘાસને તાકી રહી હોય એમ રાખ્યું.

એક ઠંડો હાથ દ્રષ્ટિના કાન પાસે સળવળ્યો. દ્રષ્ટિને ગલી પચી થઈ. એ પોતાનો ડાબો હાથ ડાબા કાન પાસે લઈ ગઈ. એના હાથમાં એક ઠંડો હાથ અને જાસ્મીનના સુંવાળા ફુલ હાથમાં આવ્યા. આશ્ચર્યએ થોડાક જાસ્મીનના ફુલ દ્રષ્ટિના કાનને શોભાવવા કાનપર આવી ગયેલા વાળની વચ્ચે ખોંસ્યા. આશ્ચર્ય દ્રષ્ટિ પાસે આવીને બેસ્યો.

“તું સવારે નગ્ન છોકરીઓને જોઈને બવ હરખાતો હતો ?”, આશ્ચર્ય બેસ્યો અને દ્રષ્ટિએ શબ્દો કાઢ્યા. વૃક્ષની લતાઓ ગુરુત્વાકર્ષણની વિરુદ્ધ ગતી કરવા લાગી. પાણીનો પ્રવાહ વધી ગયો અને કર્કશ અવાજ કરવા લાગ્યો.

“ડાર્લીંગ, હું એ લોકો વિષે વિચારી રહ્યો હતો કે એ લોકો પોતાની લાઈફ કેવી રીતે એન્જોય કરી રહ્યા છે.”, આશ્ચર્યએ શાંત અવાજે કહ્યું.

“હા, ગર્લ સ્વેપીંગ જોવાની મજા આવી હશે નહિ ? અને મન પણ થયું હશે !”, દ્રષ્ટિ આશ્ચર્યની વાત કાપતા બોલી.

“હા, મને એ છોકરીઓને ચુથવાનું મન થઈ ગયું હતું. આ જ સાંભળવું છે ને તારે ? TTracker તો તારી પાસે હતું. આ સવાલ તું મને શામાટે પૂછે છે. TTracker મારા વિચારો બતાવતું જ હશે, એમાં જો મેં આવું વિચાર્યું હશે તો આવો વિચાર પણ તને સંભળાયો જ હશે.”, આશ્ચર્ય થોડોક ગુસ્સે થયો.

“પણ, તારે સવાર સવારમાં આવા દ્રશ્યો જોવાની શું જરૂર હતી ?”, દ્રષ્ટિએ ફરી દલીલ કરી.

“કુદરતની ખુબસુરતી જોવા, ઉગતા સૂર્યના કિરણો મહેસુસ કરવા, દરિયાના મોજાને આંખોથી ચાખવા. પણ ઘણા માણસોને આ બાબતે પણ શંકા છે, પ્રેમનો શ્વાસ વિશ્વાસ છે.”, આશ્ચર્યએ નરમાઈથી કહ્યું.

“મને તારા આ અઘરા શબ્દો નથી સમજાતા. TTracker માણસના વિચારો બતાવે છે, કાશ એ દિલની વાતો પણ બતાવતું હોત.”, દ્રષ્ટિએ કટાક્ષમાં કહ્યું.

“સાચું કહે છે તું. TTracker હૃદયની વાતો નથી બતાવતું. કારણ કે હૃદયની વાતો જણાવતું હોત તો એક મહિના પહેલા તારા કાન પાસે કોઈએ જાસ્મીનના ફુલ શામાટે મુક્યા હતા એ હું સમજી શક્યો હોત. ચાર વર્ષનો સંબંધ એક ઝઘડાને કારણે કોઈની છાતી ઉપર શામાટે મૂકી દીધો એ હું સમજી શક્યો હોત. મને યાદ કરતા કરતા લોંગ ડ્રાઈવ ઉપર જે હોઠોની રમત થઈ હતી એ હું સમજી શક્યો હોત.”, આશ્ચર્યએ એનું હૈયું ખોલ્યું.

“મતલબ તે, કાલે રાતે છુપીને મારા વિચારો સાંભળ્યા ?”, દ્રષ્ટિએ આશ્ચર્ય ચકિત થઈને આશ્ચર્યને પૂછ્યું.

“TTracker નો આઈડીયા આપણા બન્ને વચ્ચે કંઈ છુપાયેલ ના રહે એના માટે હતો, મેં છુપીને કોઈ વાત જાણી જ નથી. તને ખબર છે. મને આ જાણ TTrackerએ નથી કરી. એક મહિનાથી હું તારા અને તૃપ્ત વિષે જાણુ જ છું. આ જાણવાના કારણે જ મને રોજ એક સપનું આવે છે. જેમાં તું મને કહે છે, ‘હું તને છોડવા માંગુ છું’ અને હું તને આઈ લવ યુ કહીને સ્યુસાઈડ કરી લવ છું.”, આશ્ચર્યએ એનું સપનું કહ્યું.

“આશ્ચર્ય એ ક્ષણે હું નક્કિ નહોતી કરી શકી કે મારે શું કરવું જોઈએ. આઈ. એમ સો સોરી.”, દ્રષ્ટિની આંખો નીચી થઈ ગઈ.

“એવી ક્ષણો મેં તારા કરતા વધારે જોઈ છે, મારી પાસે રોજ સેક્સની એકવરેજ પાંચ રીક્વેસ્ટ આવે છે. એ ક્ષણોને હું પણ આવી રીતે માણી શકત. પણ એ ક્ષણ મને તારા પરના વિશ્વાસના કારણે હિમ્મત આપતી અને આવું કરતા થોભી જતો હતો.

છતા પણ હું એ બધું ભુલ્યો. મેં આજે જે ભુતકાળ વિશે મોર્નીંગ અપડેટ મુકી હતી, એ આ સંદર્ભ માંજ હતી. લાઈફ કરવા વાળા ઘણા બધા છે, પણ સમજવા વાળા કેટલા ?”, આશ્ચર્યએ ખુબ જ પ્રેમમય થઈને કહ્યું.

“આશ્ચર્ય, હાલ મારી લાઈફમાં તારા સિવાય કોઈ જ નથી. હું પાગલ હતી, કે મેં તારા ઉપર વિશ્વાસ ના મુક્યો. ખરેખર આશ્ચર્ય હું અત્યારે ખુબ ગીલ્ટી ફીલ કરું છું. તને વિશ્વાસ ના આવતો હોય તો TTracker લાવીને ચેક કરી જો.”, આંખરે દ્રષ્ટિની આંખો આશ્ચર્યના વિશ્વાસને કારણે પીગળી. દ્રષ્ટિ રડવા લાગી.

“બહાલી, જો તારા પર વિશ્વાસ ના હોત તો હું અહીં આવ્યો જ ના હોત. હું સપનામાં એ માટે સ્યુસાઈડ કરું છું કારણ કે હું તારા સિવાય કોઈને ચાહતો નથી. સપનાઓ ખોટા હોઈ શકે પણ એ માણસનું ચરિત્ર રજૂ કરતા હોય છે અને વાત જો TTracker ની હોય તો એ કચરાપેટીમાંથી હું રીસીવ જ નહિ કરું. કારણ કે મને સીક્રેટ્સથી ભરપૂર લાઈફ વધારે પસંદ છે.” આશ્ચર્યએ પોતાનો હાથ દ્રષ્ટિના ગાલ પાસે જવા દીધો અને ગાલ પર આવી ગયેલા આંસુઓને લુછ્યા.

“આઈ લવ યુ આશ્ચર્ય.”, દ્રષ્ટિએ ગળે મળતા કહ્યું.

“આઈ લવ યુ ટુ, માય લાઈફ.”, આશ્ચર્યએ પોતાના હોઠ દ્રષ્ટિના હોઠ પર મુકતા પહેલા કહ્યું. આશ્ચર્ય દ્રષ્ટિને માણવામાં મશગુલ થઈ ગયો. પણ જો અત્યારે TTracker હોત તો આશ્ચર્યને ખબર પડી હોત કે આ તેની લાઈફની છેલ્લી કિસ છે.

કારણ કે દ્રષ્ટિએ દુર દ્રષ્ટિ કરીને દુરનું પ્લાનીંગ કર્યું હતું. આશ્ચર્યથી પીછો છોડાવવા માટે દ્રષ્ટિએ આશ્ચર્યનું મર્ડર કરવાનો પ્લાન બનાવ્યો હતો. પ્લેસનું સીલેક્શન પણ એવી રીતે થયું હતું કે TTracker નો ઉપયોગ ના થઈ શકે. જેથી દ્રષ્ટિના વિચારો ના જાણી શકાય. તૃપ્તે પોતાની સાયલન્ટ ગન વડે આશ્ચર્યના માથા પર ફાયર કર્યું. આશ્ચર્ય એક જ ક્ષણ માં ઢળી પડ્યો. દ્રષ્ટિ અને તૃપ્તે એક બીજા સામે શૈતાની સ્મિત કર્યું.

પણ આશ્ચર્ય જે મોત મર્યો હતો એ કદાચ ખુબ હસીન મોત હતી. આશ્ચર્ય પોતાના પ્રેમને મેળવીને મર્યો હતો, એણે એની હસીન દુનિયાને જીવી લીધી હતી. કદાચ સીક્રેટફુલ લાઈફ જીવવાને કારણે જ એ દ્રષ્ટિને પામી શક્યો હતો, સીક્રેટ્સમાં જીવવાની કામનાને કારણે જ એનું મૃત્યુ પણ થયું હતું. ભરોસા અને આશ્ચર્યમાં જીવવાને કારણે આશ્ચર્ય એક નવી દુનિયામાં હંમેશા માટે મોકલી દેવાયો. પણ એ પોતાના પ્રેમને પામી ચુક્યો હતો, અને દ્રષ્ટિ ભીની થયા વિના જ પલળી ગઈ

6. પપ્પા

“મને એ વાતનુ દુખ નથી કે મેં સ્ત્રી શરીર લઈને જન્મ લીધો છે, મને દુખ એ વાતનુ છે કે સ્ત્રી ઉપર બધાને અધિકાર જ જમાવવો છે. શું તમારામાંથી કોઈ મને જીવતે’જ મુક્ત નહિ કરી શકે ? મમ્મી, પપ્પા, કાકા, કાકી, માસા, માસી, મામા, મામી, ભાઈ. સાચુ કહુ તો તમે મને એવા દોરડાથી બાંધી રાખી છે જે અદ્રશ્ય છે, અને તમને ખબર પણ નથી કે તમે મને બાંધી રાખી છે.”, દિપ્તીએ પોતાની ચારે તરફ ઉભેલા પરિવારની કહીને આંખો બંધ કરી લીધી.

બે મહિના પહેલા

“તો ભાભી સાથે ક્યારે મુલાકાત કરાવી રહ્યો છે ?”, દિપ્તીએ ખુર્શીમાં બેસેલ અભિષેકના ગળા ફરતે હાથ વિટોળીને પાછળથી કહ્યું.

‘વિચારું છું પપ્પાના બર્થ ડેના દિવસે એને જમવા માટે ઘરે બોલાવુ.’, અભિષેકે પોતાની નાની બહેનને કહ્યું.

@snehnusarnamu

‘હું તો પપ્પાને એમ જ કહીશ કે પપ્પા આ છોકરી તો બહુ જ ખરાબ છે, મેં એને હમણા જ એક બીજા છોકરા સાથે પણ જોઈ હતી, અને થોડા દિવસ પહેલા તો એણે રોડ પર એક આન્ટીને કારણ વિના સેન્ડલથી ટીપી નાખ્યા હતા.’, દિપ્તીએ અભિષેકને ચીડવવા માટે કહ્યું અને દૂર ખસી ગઈ.

અભિષેકે પાછું ફરીને કતરાઈને જોયું, એ ઉભો થઈને દિપ્તી પાછળ દોડ્યો. દિપ્તી પોતાના ઘરના ગાર્ડનમાં આમ તેમ દોડી, અભિષેક એની પાછળ પાછળ દોડ્યો, થાકને કારણે નહિ પણ પ્રેમના કારણે દિપ્તી અભિષેક દ્વારા પકડાઈ ગઈ. અભિષેકે દિપ્તીનો હાથ મરોડતા કહ્યું, ‘બોલ કહીશ ?’

‘ના નહિ કહુ ! છોડને વાંદર, દુખે છે.’, દિપ્તી ચિલ્લાઈને હસતા હસતા બોલી.

‘હું કહુ એમ બોલીશ ?’, અભિષેકે થોડોક વધારે હાથ મરોડ્યો.

‘હા, તું કહે એમ જ કહીશ. પપ્પા.....!’, દિપ્તીએ ચીલ્લાઈને કહ્યું.

‘શું કહીશ ? આ છોકરી તો બવ સંસ્કારી છે. બે દિવસ પહેલા એક આન્ટીનું એક્સીડેન્ટ થઈ ગયું તું તો એને પોતાના સ્કુટર પાછળ બેસાડીને હોસ્પિટલ લઈ ગઈ. બરાબર?’, અભિષેકે દિપ્તીના હાથને વધારે વળ આપ્યા.

‘હા, એક્સીડેન્ટ થઈ ગયું હતું તો હોસ્પિટલ લઈ ગઈ’તી !, મમ્મી !’, અભિષેકે હાથ મરોડ્યો એટલે દિપ્તી ફરી ચિલ્લાઈ. અભિષેકે દિપ્તીનો હાથ મુકી દીધો. દિપ્તીએ અભિષેકની પીઠમાં જોરથી એક ઢીકો માર્યો.

‘તુ મને બહુ જ હેરાન કરે છે ને, હું જ્યારે ચાલી જઈશ ત્યારે તુ મને બહુજ યાદ કરીશ. જોજો!’, દિપ્તીએ અભિષેકની આંખોમાં ભીની આંખોથી જોઈને કહ્યું.
‘મારી ગાંડી. બહેન ! તુ ક્યાંય નથી જવાની !’, અભિષેક દિપ્તીને ભેટી પડ્યો.

‘હું થાકી ગઈ છું આમ દાબમાં રહી રહીને, શું સ્ત્રી થવું એ ગુનો છે ? આ સમાજે હવે નક્કિ કરી નાખ્યું છે, છોકરી જન્મે એટલે એની છઠ્ઠી કરો કે ના કરો પણ એની ચારે તરફ લક્ષ્મણ રેખા જરૂરથી બનાવી દો, તમને શેનો ડર છે? ક્યાંક હું માન અપમાન ને પર ના થઈ જાવ એનો? પણ તમે જે શાસ્ત્રો મને વાંચી સંભળાવ્યા છે એમાં તો એમ લખ્યું છે કે પર થવું એનું નામ જ સમાધી, મને મુક્ત કરી દો !’, દિપ્તી બધાની સામે ગળગળી થઈ ગઈ. આખો પરિવાર હજુ સાંભળી જ રહ્યો હતો ! એણે એના ચહેરા આડા હાથ રાખીને ખોળામાં માથું નાખીને રડવાનું ચાલુ કર્યું.

૧ મહિના પહેલા, સમીરભાઈનો જન્મ દિવસ

રવિવારની સવાર હતી. દિપ્તી હાથમાં એક કોથળી લઈને ઘરમાં દાખલ થઈને સીધી રસોડામાં ગઈ. થોડી વારમાં એ એક પ્લેટમાં લોચો, ખમણ, જલેબી અને ફાફડા ગાઠીયા લઈને બહાર આવી.

@snehnusarnamu

સમીરભાઈ સોફા પર બેસીને ટીવીની ચેનલો ફેરવી રહ્યા હતા. આખરે એમના ટીવીની સ્ક્રીન એક ન્યૂઝ ચેનલ પર આવીને થોભી.

‘પપ્પા, આજનો નાસ્તો મારા તરફથી ! બધી વસ્તુ તમારી ફ્રેવરીટ છે.’, દિપ્તીએ નેણ ઉંચા કરતા કરતા કહ્યું અને નાસ્તાની પ્લેટ ત્રીપોઈ પર મુકીને કહ્યું.

‘ચારે ચાર મારી મનપસંદ આઈટમ્સ, મારા વાઘને આજે કંઈક જોઈતું લાગે છે.’, સમીરભાઈએ પોતાના ચશ્મા નીચે કરીને મોં મલકાવતા કહ્યું.

‘એ બધું જવા દો, આઆઆ...! કરો.’, દિપ્તી સમીરભાઈની બાજુમાં બેસી ગઈ, અને સમીરભાઈને નાનો છોકરો હોય એવી રીતે મોં ખોલવા કહ્યું. રસજરતી મીઠી મધુર જલેબીનું એક ગૂંચળું એણે સમીરભાઈના મોં માં મુક્યું. દિપ્તીએ ગૂંચળાને ઘક્કો માર્યો એટલે સમીરભાઈનું મોં બંધ થઈ ગયું. જલેબી ગળે ઉતરી ગઈ એટલે તરત જ દિપ્તીએ ગરમા ગરમ તેલથી લચપચતા લોચાનો એક કોળીયો સમીરભાઈના મોંમાં રાખી દીધો.

‘હેપ્પી બર્થ ડે મારા વ્હાલા વ્હાલા પપ્પા !’, દિપ્તીએ સમીરભાઈના ગાલ પર ચુંબન કરતા કહ્યું. આ તો થયો બર્થ-ડેનો નાસ્તો. લ્યો હવે આ ફાફડા અને ખમણ. કારણ કે મારે તમને કંઈક કહેવું છે.

‘તો બોલને દિકરા !, એમાં તારે ખમણ ફાફડા લાવવાની જરૂર નથી.’, સમીરભાઈએ

ફાફડાનો એક ટુકડો મોમાં નાખતા કહ્યું.

‘પપ્પા મને ડર છે કે તમે મારા પર ગુસ્સે થશો !’, દિપ્તીએ ચહેરા પર ગંભીર આંકારો લાવતા કહ્યું.

સમીરભાઈના નાસ્તા તરફ જતા હાથ રોકાઈ ગયા. એમનો ચહેરો અચાનક ગંભીર અને સપાટ થઈ ગયો. સમીરભાઈના ચહેરા પરથી સ્મિતની નનામી નીકળી. ‘શું કર્યું છે ? મારૂ માથું નીચું થાય એવું તો કંઈ નથી કર્યું ને?’, સમીરભાઈએ ગંભીર અવાજે કહ્યું.

‘પપ્પા મને ખબર નથી પડતી કે હું કંઈ રીતે કહું? તમે મને તમારો દિકરો માનો છો બરાબર?’, દિપ્તીના ચહેરા પરના ભાવો તંગ બની રહ્યા હતા. એના હાથ ઘ્રુજી રહ્યા હતા.

‘હા, હું માનું છું ! પણ તું વાતને સીધે સીધી કહીશ તો પણ ચાલશે.’, સમીરભાઈએ ખુબ કડક અવાજે કહ્યું.

‘તો પપ્પા અભિષેકને પણ ફાઈનલ યર માં એ.ટી.કે.ટી આવી હતી, તમે એને કંઈ જ નહોતું કહ્યું. મારે બે એ.ટી.કે.ટી આવી છે પણ હું સોલ્વ હરી નાખીશ ! હાહાહા.’, દિપ્તી ખુબ જ ઝડપથી બોલી જાણે બુલેટ ટ્રેન. બોલીને એ જોર જોરથી હસવા લાગી.

‘આ છોકરી મને ક્યારેક હાર્ટ એટેક અપાવી દેશે.’, સમીરભાઈએ હાશકારો લેતા કહ્યું.

@snehnusarnamu

‘સોરી, પપ્પા. પેપર તો સારા જ ગયા હતા.’, દિપ્તીએ ખીલખીલાટ કરતા ખમણાનું એક બટકું સમીરભાઈના મોમાં મુક્યું.

‘એવું તો ચાલ્યા કરે. કોલેજમાં એ.ટી.કે.ટી તો આવે રાખે. મને વિશ્વાસ છે મારો વાઘ આવતા વખતે સોલ્વ કરી નાખશે.’, સમીરભાઈએ દિપ્તીની પીઠ પર ઘબ્બો મારતા કહ્યું.

‘અરે પપ્પા સોલ્વ થઈ ગઈ એમ માનોને, લ્યો તમે બિન્દાસ્ત આ જલેબી ખાવ.’, દિપ્તીએ ફરી જલેબીનું એક મોટું ગુંચળું સમીરભાઈના મોમાં મુકી દીધું. સમીરભાઈને પાણી આપીને દિપ્તી પોતાના રૂમમાં ગઈ.

‘મારાથી નહિ થાય. દિપ !’, રૂમમાં દાખલ થતા જ દિપ્તીએ પોતાનો મોબાઈલ કાન પાસે લાવીને કહ્યું. એની આંખોમાં આંસુઓ આવી ગયા હતા.

‘તું મારા વિના રહી શકીશ ? હું તો નહિ રહી શકું.’, ફોનમાંથી અવાજ આવ્યો.

‘પણ આ ખુબ અઘરું છે.’, દિપ્તીએ ડુસકા ભરતા ભરતા કહ્યું.

‘પણ ક્યારેક કપરા નિર્ણયો લેવા પડતા હોય છે.’, દિપે કહ્યું.

‘હવે મારાથી આવી રીતે છુપી છુપીને કંઈ નહિ થાય, મારે મનભરીને કોઈ ડર વિના જીવવું છે.’, દિપ્તીએ કહ્યું.

‘દિપુ ક્યારેક સુરક્ષિત જગ્યાએ પહોંચવા માટે અસુરક્ષિત રસ્તા પર પણ ચાલવું પડતું હોય છે. બસ આપડે આ જ રસ્તા પર ચાલવાનું છે. પણ આપણે પહોંચીશું.’
‘હું કંઈક વિચારું જો કોઈક રસ્તો નીકળે તો, હું તને રાતે કોલ કરું. લવ યુ દિપ.’,
દિપ્તીએ કહ્યું.

‘લવ યુ ટુ.’, દિપે કહ્યું. દિપ્તીએ કોલ કટ કર્યો.

‘પાગલ અહીં આવ.’, અભિષેક કોઈ છોકરી સાથે ઘરમાં દાખલ થયો અને દિપ્તીને કહ્યું.

‘બોલો.’, દિપ્તીએ અભિષેક પાસે જઈને કહ્યું.

‘સૃષ્ટિ !’, અભિષેકે પેલી છોકરી તરફ ઈશારો કરતા કહ્યું.

‘કોની સૃષ્ટિ?’, દિપ્તીએ હસતા હસતા કહ્યું. અભિષેકે ડોળા બહાર કાઢ્યા.

‘કેમ છો ભાભી? મારા ભાઈ કંઈ હેરાન કરે તો કહેજો હો ! એમના બધા સીક્રેટ્સ મારી પાસે છે.’, દિપ્તીએ સૃષ્ટિને ભેટીને કહ્યું. ‘સનકી જ છે આ તો.’, અભિષેક બબડ્યો.

‘ક્યાં છે પપ્પા?’, મામા-મામી અને માસા-માસી પણ આવ્યા છે. એ લોકો ઉપર બેઠા છે.

‘તમે લોકો વાતો કરો હું ઉપર જઈ આવું.’, અભિષેક દોડીને ઉપર ગયો.

@snehmusarnamu

‘મમ્મી, પપ્પા આ મારી ફ્રેન્ડ છે સૃષ્ટિ’, જમવા માટે બધા નીચે આવ્યા એટલે અભિષેકે બધાનો સૃષ્ટિ સાથે મેળાપ કરાવ્યો. સૃષ્ટિ એક પછી એક બધાને પગે લાગી.

‘સમીર જુઓ તમારો છોકરો હવે મોટો થઈ ગયો છે.’, સમીરના મમ્મી માનસી બહેને કહ્યું. એમના ચહેરા પરની હસી પરથી તો લાગી રહ્યું હતું કે માનસી બહેન આ સંબંધ માટે રાજી હતા. બધા ડાયનીંગ ટેબલ પર ગોઠવાઈ ગયા. ભોજન પીરસાઈ ગયું.

દિપ્તી સૃષ્ટિની બાજુમાં બેસી હતી.

‘શું કરે છે બેટા ?’, સમીરભાઈએ સૃષ્ટિને પૂછ્યું.

‘ગયા વર્ષે જ એમ.બી.બી.એસ પુરું કર્યું. હાલ સીવીલમાં સર્વીસ કરું છું.’, સૃષ્ટિએ ખુબ મૃદુ અવાજે કહ્યું.

‘પપ્પા ?’

‘પપ્પા એસ.બી.આઈમાં ક્લાર્ક છે.’ સૃષ્ટિએ કહ્યું.

‘તારા ઘરે તમારા બન્ને વિશે ખબર છે ?’,

‘હા બધાને ખબર છે, મારા ઘરે કોઈને પ્રોબ્લેમ નથી. બસ જો તમે રાજી હોવ તો.’,
સૃષ્ટિએ કહ્યું. બધાએ જમવાનું શરૂ કર્યું. વાતાવરણ થોડું શાંત અને ગંભીર થઈ ગયું હતું. સૃષ્ટિ પનીર ટીકાને ચકલીની જેમ ચણી રહી હતી. એના હાથમાં જીણી

ધ્રુજારી હતી.

જમતા જમતા સમીરભાઈએ અભિષેક સામે નજર કરી. અભિષેક અને સમીરભાઈની નજર મળી. સમીરભાઈએ ગંભીર ચહેરાને સાફ કરીને સ્મિત પાથર્યું. અભિષેકના પેટમાં હરખ ના સમાયો. એની ખુશીઓનો પાર ના રહ્યો. સમીરભાઈનું સ્મિત જાણે એમ કહેવા માંગતું હતું કે ‘સારી છોકરી શોધી લાવ્યો હો ! ક્યાં તુ અને ક્યાં આ પરી’. દિપ્તી આ બધું જોઈ રહી હતી.

‘કોન્ટ્રેયુલેશન્સ !’, દિપ્તીએ સૃષ્ટીને કોણી મારતા ધીમેથી કહ્યું. દિપ્તી પણ ખુશ હતી, એના ભાઈ માટે તો ખરી જ પણ એને એક આશા જાગી હતી. એ એના સપનાઓમાં ખોવાવા લાગી.

‘તમારો છોકરો પ્રેમ લગ્ન કરી શકે, કારણ કે એ છોકરો છે. તમારી દિકરી કોઈને પ્રેમ સુદ્ધા ના કરી શકે કારણ કે એને તમે તમારી ઈજાત બનાવી ને રાખી છે? મને એમ હતું કે મારો ભાઈ મને સમજી શકશે. પણ બધા સ્વાર્થી અને દંભી. અભિષેક તુ જે છોકરીને પ્રેમ કરે છે એ પણ કોઈની બહેન જ છે ને ? જો એના ઘરે તમારા સંબંધની મંજૂરી ના હોત તો તુ સૃષ્ટિની હાલત વિચારી જો. મારી કોઈ એવી ઈચ્છા નથી કે હું તમારી સામે અવિવેકી બનું. પણ તમે બધાય દંભી છો. તમે એવા લોકો છો જે હજુ ગુલામી પ્રથામાં માનો છો. અને હું એ ગુલામ છું, બેબસ અને લાચાર’, દિપ્તી બોલતા બોલતા ડુસકા લેવા લાગી. ઓરો એનો હાથ રૂમાલ ચહેરા આડો કરી દીધો.

નટખટ, ચુલબુલ, મુક્ત મન, બિન્દાસ્ત અને હસમુખ સ્વભાવની દિપ્તી એવું જ માનતી કે એને કોઈ સાથે પ્રેમ થઈ જ કેવી રીતે શકે? એ તો એના મમ્મી પપ્પાને ખુબ પ્રેમ કરે છે. એના પપ્પા જ એના માટે છોકરો શોધશે. પણ હૃદયનું ક્યાં રીમોટ કંટ્રોલ હોય છે.

પોતાના હસમુખા સ્વભાવને કારણે દિપ્તી બધાની સાથે બહુ જડપથી ભળી જતી. એક વાર દિપ્તી કોલેજની કેન્ટીનમાં નાસ્તો કરવા ગઈ હતી. કાઉન્ટર પરથી ચ્હાની ગંડેરી લઈને પોતાના ટેબલ તરફ જઈ રહી હતી ત્યારે એક વ્હાઈટ શર્ટ પહેરેલ એક છોકરા સાથે ટકરાઈ. પેલા છોકરાનો વ્હાઈટ શર્ટ ચ્હાથી ચીતરાઈ ગયો.

‘ભગવાને આંખો જોવા માટે આપી છે.’, પેલા છોકરાઓ કહ્યું.

‘એક જ મિનિટ. જસ્ટ એક મિનિટ.’, દિપ્તીએ કહીને પોતાના જીન્સમાંથી પોતાનો મોબાઈલ બહાર કાઢ્યો અને એણે મોબાઈલથી પેલા છોકરાના શર્ટનો ફોટો પાડી લીધો.

‘અને આ શું હતું ?’, પેલા છોકરાએ ગુસ્સામાં કહ્યું.

‘મારી ચ્હાએ તમારા શર્ટ પર મસ્ત ડીઝાઈન બનાવી દીધી છે, તમારે મને થેંક્સ કહેવું જોઈએ.’, દિપ્તીએ મંદ મંદ હસતા કહ્યું.

‘ચિત્રો તો હું પણ બનાવુ છું, પણ આવી રીતે નહિ.’, પેલા છોકરાએ કહ્યું.

‘માફ કરજો, મને ખ્યાલ નહોતો. અને મને શર્ટ આપજો હું તમારો શર્ટ સાફ કરી આપીશ. પણ હવે તમારે અમારી સાથે ચડા પીવી પડશે.’, દિપ્તીએ સ્મિત સાથે કહ્યું.

‘હું દિપ્તી.’, દિપ્તીએ હાથ લંબાવતા કહ્યું.

‘દિપ, દિપ પટેલ’, દિપે હાથ મિલાવ્યો.

‘તો દિપ મને એ બતાવો કે ભગવાને તમારા ચહેરા પર સ્મિત નામની વસ્તુનું સર્જન કોઈ દિવસ કર્યું છે કે નહિ.’, દિપ્તીએ દિપનો સપાટ ચહેરો જોઈને કહ્યું. દિપના ચહેરા પર થોડીક મુસ્કાન આવી.

‘મારા ચહેરાની ખબર નથી, પણ તમારા ચહેરા પર તો ભગવાને વધારે પડતી જ સ્માઈલ મુકી દીધી છે.’, દિપે હસતા હસતા કહ્યું.

‘આઈ લવ સ્માઈલ્સ, તમારે ક્યારેક ઉછીની જોઈતી હોય તો કહેજો. હું આપીશ.’, દિપ્તીએ કહ્યું.

‘બદલામાં શું લેશો ?’, દિપે સ્મિત કરતા પુછ્યું.

‘સ્મિતના બદલામાં સ્મિત સિવાય બીજું શું લેવાનું હોય ? હું કોઈ અલુણા પ્રત કે જયા પાર્વતીના પ્રતમાં નથી માનતી. હું સ્મિતના પ્રતમાં માનું છું. દિવસમાં જો એક પણ વ્યક્તિના ચહેરા પર સ્મિત લાવી શકો તો તમને સારો પતિ જ મળશે.’, દિપ્તી બોલીને જોર જોરથી હસવા લાગી. આજુ બાજુના બેસેલા છોકરા છોકરીઓએ દિપ્તી સામે જોયું. એ પણ આ સનકી છોકરીને જોઈને હસવા લાગ્યા.

‘જોયું, ક્યારેક પાગલ બનવું પણ સારું હોય છે. મારા લીધે કેટલા લોકો હસ્યા ?’, દિપ્તીએ દિપને સ્મિત સાથે કહ્યું. હોઠો સિવાય આંખોથી પણ ઘણું બધું બોલાઈ રહ્યું હતું એ માત્ર દિપ્તી અને દિપ જ જાણતા હતા. બન્નેએ એકબીજાના મોબાઈલ નંબર્સ લીધા. છુટા પડતા પહેલા બન્ને અમુક ક્ષણો માટે એકદમ ચુપ રહ્યા. બન્ને માત્ર એકબીજાની આંખોમાં જોતા રહ્યા. જે બે આત્મા એકબીજાને શોધી રહી હતી એ બન્ને એકબીજાને મળી ગઈ હતી.

‘દિપ, એક ખુશબર છે. અભિષેકને પપ્પાએ હા પાડી દીધી.’, દિપ્તી જમીને ઉભી થઈ અને રસોડામાં જઈને દિપને ફોન કરીને કહ્યું.

‘અરે શું વાત છે !’, દિપે ઉદગારો વ્યક્ત કર્યા.

‘પપ્પાના બર્થ ડે પર પપ્પાને કહેવાનો અભિષેકે પહેલેથી જ પ્લાન કર્યો હતો.. કદાચ પપ્પાને કહેવું હવે સરળ પડશે.’, દિપ્તીએ કહ્યું.

‘તો એક સારો દિવસ નક્કિ કરીને હું પપ્પાને મળવા આવું’, દિપે ઉત્સાહ સાથે કહ્યું.

‘હું વિચારું છું આવતા મહિને મમ્મીનો બર્થ ડે છે ત્યારે જ કહીએ.’, દિપ્તીએ કહ્યું.

‘દિપુ પાણીનો જગ લાવને બેટા.’, બહારથી માનસી બહેનનો અવાજ આવ્યો.

‘મમ્મી બોલાવે છે. પછી વાત કરૂં.’, દિપ્તીએ કોલ કટ કર્યો અને પાણીનો જગ લઈને બહાર ગઈ.

બધાજ અભિષેકના આ નિર્ણયથી ખુશ હતા. બધા હસતા હસતા વાતો કરતા હતા અને અભિષેકને ચીડવી રહ્યા હતા. પણ દિપ્તી એના વિચારોમાં ખોવાયેલી હતી. ‘કાશ મને સાંભળીને બધા આવા જ ખુશ રહે.’, દિપ્તી ધીમેથી ગણગણી.

માનસી બહેનનો જન્મ દિવસ

દિપ્તીના શ્વાસો ઘડિયાળના કાંટાની સાથે લેવાઈ રહ્યા હતા. બધા સગા સંબંધીઓ જમવા માટે આવી ચુક્યા હતા અને હોલમાં બેસીને ગપ્પા મારી રહ્યા હતા. સૃષ્ટિએ દિપ્તીને આજે રસોઈ કરવામાં ઘણી મદદ કરી હતી. દિપ્તીએ દિપને ઘરે આવવા માટે ૯ વાગ્યાનો સમય આપ્યો હતો. નવમાં બે મિનિટની જ વાર હતી.

‘ડીંગ ડોંગ, ડીંગ ડોંગ’, ડોરબેલ વાગ્યો અને દિપ્તીનું હૃદય ધમધમવા લાગ્યું. પેટમાં વંટોળ ચાલુ થયા. ગળુ સુકાવા લાગ્યું. એ દરવાજો ખોલવા માટે રસોડાની બહાર નીકળી.

‘ખોલુ છું. તુ બેસ.’, અભિષેકે દરવાજા તરફ જતા દિપ્તીને કહ્યું. દિપ્તી બધાની સામે કેમ કહે કે બહાર અજાણ્યો મહેમાન છે, જે મને જ ઓળખે છે. દિપ્તી અભિષેકની પાછળ ગઈ. અભિષેકે દરવાજો ખોલ્યો.

@snehnusarnamu

સફેદ શર્ટ, કાળુ જીન્સ પહેરેલ ખુબ સાદાઈથી તૈયાર થયેલ એક છોકરો બહાર ઉભો હતો. પણ એ ગરીબ નહોતો. એના કપડા, આંખ પરના ચશ્માની ફ્રેમ અને કાંડા ઘડિયાળ પરથી જણાઈ આવતું હતું કે આ છોકરો કોઈ ઉંચા ખાનદાનનો છોકરો હશે.

‘કોનું કામ છે?’, અભિષેકે પુછ્યું.

‘ભાઈ, મારો ફ્રેન્ડ છે.’, દિપ્તીએ પાછળથી કહ્યું. અભિષેકની આંખો બહાર આવી ગઈ. અભિષેક દિપ્તી સામે ખુન્નસ નજરે જોઈ રહ્યો.

‘તમે બન્ને બહાર ચાલો.’, અભિષેકે દિપ્તીને કહ્યું.

‘કોણ છે બેટા ?’, સમીરભાઈએ અંદરથી બુમ મારી.

‘ફ્રેન્ડ છે પપ્પા.’, અભિષેકે કહ્યું. અભિષેક, દિપ અને દિપ્તી બહાર ગયા.

અભિષેકને ખ્યાલ આવી જ ગયો હતો કે આ છોકરો કોણ હતો. દિપ્તીએ ઓછા શબ્દોમાં અભિષેકને બધું કહી દીધું. અભિષેકનો ગુસ્સો એના નાક પર ચોખ્ખો દેખાઈ રહ્યો હતો.

‘તને શરમ નથી આવતી. પપ્પાનો તો વિચાર કર્યો હોત.’, અભિષેકે દિપ્તીને કહ્યું ત્યારે અભિષેકનો ચહેરો દંભથી ગંધ મારતો હતો. દિપ્તીને એમ હતું કે એનો ભાઈ તો એને સપોર્ટ કરશે જ કારણ કે એ આવી પરિસ્થિતીઓમાંથી પસાર થઈ ચુક્યો

છે. પણ આશા નિરાશા તરફ લઈ ગઈ.

‘ભાઈ તુ દિપની જગ્યાએ છે અને હું સૃષ્ટિ છું એમ વિચાર કર.’, દિપ્તી બોલી.

‘સટાક’, દિપ્તીના કોમળ ગાલ પર લાલ ચામડું પડી ગયું. અભિષેકે ગુસ્સામાં દિપ્તીને એક લાફો મારી દીધો. દિપ્તીની આંખોમાંથી દડ દડ આંસુઓ વહેવા લાગ્યા, એ ડુસકા ભરવા લાગી.

દિપ વચ્ચે પડવા ગયો ત્યાં અભિષેકે એને સુચના આપી કે, ‘અમારા બહેન ભાઈ વચ્ચે તુ દખલ અંદાજી કરમાં, સારું છે કે અત્યારે તું અહીંથી ચાલ્યો જા.’ દિપ દિપ્તી પાસે જઈને ઉભો રહી ગયો. એ બસ એના આંસુઓ ને રોકવા માંગતો હતો. અભિષેકનો ગુસ્સો ઉપર જઈ રહ્યો હતો.

‘પપ્પાને ખબર પડશે તો તને મારી નાખશે.’, અભિષેકે કહ્યું. એ જ શૈતાની ચહેરાથી અભિષેક બોલ્યો.

દિપ્તી હવે મક્કમ બની. ‘તો મને મરી જવું ગમશે.’, દિપ્તી બોલી. ‘ચાલ દિપ’, દિપ્તીએ દિપનો હાથ પકડ્યો અને ઘરના દરવાજા તરફ ચાલી.

‘દિપ્તી.....’, અભિષેકે ચીસ પાડી. દિપ્તી ના રોકાણી. બન્ને ઘરમાં દાખલ થયા. પાછળથી અભિષેક પણ આવ્યો. દિપ્તી અને દિપનો હાથ પકડેલ જોઈને બધાના ચહેરા પર પ્રશ્નોના મોજા સર્જાયા. સમીરભાઈ સોફા પરથી ઉભા થઈ ગયા. એમના ચહેરા પર કોઈ ભાવો નહોતા. દિપ્તી અને દિપ સમીરભાઈની નજીક ગયા.

@snehnusarnamu

દિપ્તી કંઈ પણ બોલે એ પહેલા જ સમીરભાઈએ ખુબ જ જોરથી બે લાફા દિપ્તીના ગાલ પર ઘરી દીધા. દિપે વચ્ચે પડવાની દખલ કરી. પણ દિપ્તીએ દિપને વચ્ચે જ રોકી દીધો.

‘આજે તે મારું નામ રોશન કર્યું છે. તે બવ મોટું કામ કર્યું છે, નહિ?’, સમીરભાઈએ દિપ્તીની દાઢી ઉંચી કરતા કહ્યું.

‘દિપ હવે તુ જા.’, દિપ્તીએ દિપ સામે જોઈને કહ્યું.

‘પણ...’, દિપ બોલ્યો.

‘ના તુ જા. હું સંભાળી લઈશ. પ્લીઝ તુ જા.’, દિપ્તીએ દિપને જવા માટે વિનંતી કરી. દિપને ના છુટકે જવું પડ્યું. એ શાંત પગે ઘરની બહાર નીકળી ગયો. એને વસવસો હતો કે એ હોવા છતાં દિપ્તી પર કોઈએ હાથ ઉઠાવ્યો હતો.

‘મને લાગે છે કે હવે હું જે પણ બોલીશ એ તમને કાંટાની જેમ ખુંચશે, પણ આજે હું બોલીશ.’, દિપ્તીએ છલકાતી આંખે બોલવાનું શરૂ કર્યું.

“મને એ વાતનું દુખ નથી કે મેં સ્ત્રીનું શરીર લઈને જન્મ લીધો છે.”

‘હું થાકી ગઈ છું આમ દાબમાં રહી રહીને...’

‘તમારો છોકરો પ્રેમ લગ્ન કરી શકે, કારણ કે એ છોકરો છે. તમારી દિકરી કોઈને પ્રેમ

સુદ્ધા ના કરી શકે કારણ કે એને તમે તમારી ઈજ્જત બનાવીને રાખી છે.”

“પપ્પા તમે તો મને તમારો વાઘ માનો છો, પણ આ વાઘને તમે બાંધી રાખ્યો છે. ખરેખર તમે બધા મહાન છો. મારો ભાઈ કોઈ છોકરીને પ્રેમ કરીને એની સાથે લગ્ન કરવા માંગે ત્યારે તમે હરખઘેલા થઈ જાવ છો. એક મહિના પહેલાની જ વાત છે, આ જ જગ્યા હતી. તમારા છોકરાએ તમને પુછ્યા વિના પ્રેમ કર્યો, પણ ત્યારે તમારી છાતી ફુલાઈ ગઈ. અને અત્યારે મેં નાક કપાવી નાખ્યું. વાહ, ખરૂ હો, મારૂ મારા બાપનું અને તારૂ મારૂ હંચારૂ, નહિ મમ્મી ? બરાબર છે ને કહેવત ? સૃષ્ટિ પણ કોઈની તો દિકરી જ હશે ને. જો સૃષ્ટિના પપ્પાએ પણ વટ રાખ્યો હોત તો સૃષ્ટિ આજે અહીં હોત?”, દિપ્તીએ સૃષ્ટિ સામે જોઈને કહ્યું.

“હું તો ૨૧ વર્ષની છું, મમ્મી પપ્પા, તમે બધા તો ૪૦ને વટાવી ચુક્યા છો. અમે તો નાદાન છીએ અમને ખબર નથી કે અમે ૪૦ વર્ષના થઈશું ત્યારે કેવું લાગશે, પણ તમે બધા તો ૨૧ વર્ષની ઉંમરે કેવી લાગણીઓ હોય એ અનુભવી છે. ઈશ્વરના સમ ખાઈને માત્ર મનમાં વિચારો, તમે અમારી જેટલી ઉંમરના હતા ત્યારે તમને કોઈ તરફ લાગણીઓ થઈ જ નહોતી? મમ્મી પપ્પા, મામા મામી તમે કોઈ છોકરા છોકરી તરફ આકર્ષીત જ નહોતા થયા? કદાચ કોઈને પ્રેમ પણ કર્યો હશે. પણ ડરના કારણે તમે એને વ્યક્ત ના કર્યો હોય. એમાં મારો કોઈ વાંક નથી. તમે ડરને જીતવા દીધો. મારે એટલું જ કહેવું છે કે તમે તો આ ઉંમરને જોઈ છે. જીવી પણ છે. તમને ખબર છે આ ઉંમરે કેવી લાગણી હોય છે, એ લાગણીઓ હતી છતાં તમે આજે ખુશ છો. પણ હવે જીવવાનો વારો અમારો આવ્યો છે તો તમે અમને રોકો છો શામાટે? કદાચ બદલો લઈ રહ્યા લાગો છો, તમારા મમ્મી પપ્પાએ તમારા પર બંધનો થોપ્યા એટલે તમને એવું લાગી રહ્યું હશે કે હવે બંધનો થોપવાનો વારો અમારો આવ્યો છે.

મમ્મી મંદિરમાં રાધા કિષ્ન કેવા સરસ લાગી રહ્યા છે નહિ? તું તો રોજ પુજા કરે છે, પણ આજની ભાષામાં રાધા કિષ્નને ગર્લ ફ્રેન્ડ બોય ફ્રેન્ડ કહેવાય. એ બન્ને એ તો લગ્ન પણ નથી કર્યા. ભાઈ લાફો મારવો સરળ હોય છે, એમાં હિમ્મતની જરૂર નથી હોતી. મુર્ખતા કાફી છે. મને ખબર છે તમારા પાસે તર્ક હશે જ કિષ્ન તો ભગવાન હતા, આપડે તો માણસો છીએ. પણ ભાઈ કિષ્નએ એની બહેન સુભદ્રાને અર્જુન સાથે ભાગવામાં મદદ કરી હતી. આજે કિષ્નની કોઈ જરૂર નથી, પણ કિષ્ન જેવા વિચારોની જરૂર છે. જો તમે મારા પ્રેમને સ્વિકારી ના શકો તો ભાઈના પ્રેમને કઈ રીતે સ્વિકારી શકો? કદાચ હું છોકરી છું એટલે? શા માટે આ ભેદભાવ?

આ સમાજ પણ ખરો છે, કોઈ છોકરો બીજા સમાજની છોકરીને પરણે તો, ભેગા મળીને એની હિમ્મતની વાહ વાહ કરે અને કોઈ આજ સમાજના ઘરની કોઈ છોકરી બીજા સમાજના છોકરાને પ્રેમ કરે તો એ ઘરની ઈજ્જત પર દાગ લાગી ગયો એમ વાતો કરે છે. પ્રેમ કંઈ જાત પાત જોઈને નથી થતો, એ તો થઈ જાય છે. એને કોઈ ની પરવાહ નથી હોતી.

સ્ત્રીઓને સારૂ સ્થાન પ્રાપ્ત થયું છે. ઈજ્જત. જે બધાને જોઈએ છે, કોઈને આપવી નથી.

પપ્પા મારે તમારી મરજી વિરૂદ્ધ જવું હોત તો હું ક્યારની દિપ સાથે ભાગી ગઈ હોત. પણ મને મારા પપ્પા પર વિશ્વાસ છે. મને યાદ છે, મેળામાં તમે મને મારી જીદ પર પૈસા ન હોવા છતાં મોટી ઢિંગલી લઈ દીધી હતી, મને યાદ છે, મને જ્યારે પગમાં ઠેસ વાગતી ત્યારે તમે જ હળદર લગાવી દેતા, મને યાદ છે જ્યારે પણ ઉંઘ નહોતી આવતી ત્યારે તમારા પડખાએ જ મને સાચવી છે, તમારી આંગળી પકડીને જ તમારી ઢિંગલી ચાલતા શીખી છે, તમે જ મને કક્કો શીખવાડ્યો છે અને તમે જ મને બારક્ષરી શીખવાડી છે, મેં જ્યારે અલગ રીતે વાળ ઓળ્યા હોય અને કોઈને ના ગમતા હોય ત્યારે તમે જ એકલા હતા જેમણે કહ્યું હોય કે ‘બેટા સરસ લાગે છે, બીજાને જવાદે તેલ પીવા.’, જ્યારે મારી બધી બહેન પણીના પપ્પાએ એમને બાર પછી ભણવાની ના પાડી ત્યારે તમે જ હતા કે જેમણે કહ્યું ‘મને વિશ્વાસ છે, મારો વાઘ એન્જનીયર બનશે.’”, ગળગળી દિપ્તીને સાંભળીને સમીરભાઈ થોડા ઢીલા પડવા લાગ્યા. એમની આંખો અચાનક ભીની થવા લાગી.

“મને વિશ્વાસ છે, સમાજના માન કરતા તમે મને વધારે પ્રેમ કરો છો. જો તમે ચાહતા હશો કે હું તમારા બંધનોની બેડીઓ પહેરી રાખું તો હું એ જ કરીશ. હું તમારા કોઈ નિર્ણય વિરૂદ્ધ નહિ જાવ. પરંતુ પપ્પા તમને મારે એક જ પ્રશ્ન પૂછવો છે, શું મારા લગ્નની વિદાય સમયે હું રડતી નહિ હોવ તો તમને રડવું આવશે ખરું?”, દિપ્તીના આંસુઓ એના ગાલ પર દડી આવ્યા. પરંતુ દિપ્તીના આંસુ જોઈને એક બાપના આંસુઓ પણ ના ચુપ ના રહી શક્યા, એ પણ સમીરભાઈના ગાલ પર સરકવા લાગ્યા.

સમીરભાઈએ દિપ્તીને પોતાની વિશાળ બાજુઓથી ભેટી લીધી. ‘મને માફ કર બેટા, મારાથી પાપ થયું છે. મારો વાઘ જે કરતો હશે એ સાચું જ કરતો હશે, મારે માન નથી જોઈતું તારી ખુશીઓ જોઈએ છે.’, સમીરભાઈએ દિપ્તીને ભેટતા ગળગળા થઈને કહ્યું.

‘પપ્પા.....!!!’, દિપ્તીનો ડુસકા ભરતો અવાજ બોલ્યો

7. ભ્રષ્ટાચાર

“મૃત્યુ. આ ઘટના માણસનું જીવન બદલી નાખતી હોય છે. મારા પપ્પાનું મૃત્યુ મારા માટે આઘાત જનક હતું.”, આશયે એની ચારે તરફ બેસેલા યુવાન છોકરા/ છોકરીઓના ટોળાને કહ્યું.

“પણ સર, તમારા પપ્પાના મૃત્યુ અને તમારી લવ સ્ટોરીને શાં લેવા દેવા ?”,

ટોળામાંથી એક યુવાન બોલ્યો.

“મારા જીવનની કોઈ પણ ખુશીનું કારણ હું માનું તો મારા પપ્પાનું મૃત્યુ જ છે.”, બધાને આ સાંભળીને થોડુંક આશ્ચર્ય થયું.

“એટલે, તમે તમારા પપ્પાના મૃત્યુથી ખુશ હતા એમ?”, ટોળામાં બેસેલી ત્રિશાએ પૂછ્યું.

“કોઈના માટે એના બાપની મોત, ખુશીઓનો તહેવાર નથી હોતી. પણ રડીને પણ કંઈ ફાયદો થવાનો નહોતો.”, આશયે જવાબ આપ્યો.

“સર અમને બધું કહોને અમારે સાંભળવું છે.”, લગભગ ટોળાના બધા યુવાનોએ એકસાથે કહ્યું.

“ઓકે, પણ તમે બોર થઈ જશો તો?”, આશયે પૂછ્યું.

“સર, અત્યાર સુધી તો તમે કદી બોર નથી કર્યા. આજે તો તમારા દિકરા વંશજનો બર્થ ડે છે.”

“મારી કહાની માત્ર પ્રેમની કહાની નથી, એમાં ભ્રષ્ટાચારની પણ કહાની છે. પણ આ ભ્રષ્ટાચાર સાથે લડવાની મારામાં તાકાત હતી. આસ્થાને મળ્યાના એક મહિના પહેલાં જ હું મારા પપ્પાને ગુમાવી ચુક્યો હતો. મમ્મીનો તો ચહેરો પણ સમજાણો થયો એ પહેલા જ મેં જોયો હતો. કારણ કે મને જન્મ આપ્યા પછી એ પણ એક જ વર્ષમાં પરમધામની યાત્રાએ ચાલી ગઈ. પપ્પાએ જ મને મોટો કર્યો. એણે જ મારા બાળોતિયા પણ ધોયા. એ જ મને નવડાવતા, એ જ મને મારા મોંમા કોળીયા આપતા. મારી માં ના મૃત્યુ પછી એ પણ થોડા ઢીલા પોંચા થઈ ગયા હતા. પણ જાણે મને મોટો કરવા માટે જ હોય એમ હું ઓગણીસ વર્ષનો થયો એટલે મારા બર્થ-ડે ના દિવસે જ મને મારા પપ્પાએ મને છોડીને મમ્મી પાસે જવાનું નક્કિ કરી લીધું હતું. બર્થ-ડે પાર્ટીના દિવસે જ મારા પપ્પાને હાર્ટ અટેક આવ્યો. મારા પપ્પાની છેલ્લે જે ગીફ્ટ મારા માટે હતી. એ હતી એમની મૃત્યુ. એવું મને સમયે સમજાવ્યું. સમય પાસે બધા દર્દોની દવા છે, જો તમે વાગેલા ઘા ને પંપાળ્યા ના કરો તો ! જો એણે મારા માટે આટલું કર્યું હોય અને એમની છેલ્લી ઈચ્છા હું પૂરી ના કરી શકું? બસ એમની આ છેલ્લે ઈચ્છા સાચવવા માટે મારે મારી સામે અને દુનિયાના અમુક માણસો સામે જજીમવાનું હતું.

ગુજરાતની પ્રખ્યાત એન્જીનીયરીંગ કોલેજ. નિરમા ઈન્સ્ટીટ્યુટ ઓફ ટેકનોલોજી. કંપ્યુટર એન્જીનીયરીંગનું બીજું વર્ષ પૂરું થવામાં જ હતું. હું રડીને મારી જીંદગીને શોકમાં ગરકાવ કરી દેવા નહોતો માંગતો. મેં નક્કિ કરી લીધું હતું કે મુવ ઓન જ કરવું. કારણ કે હવે મારી આગળ પાછળ કોઈ નહોતું. કમાવવાનું પણ મારે અને

ઉડાવવાનુ પણ મારે જ છે. હું જે ધારૂ તે કરી શકુ એમ હતો. એ મૃત્યુનુ વરદાન હતુ. એટલે જ મેં કોલ સેન્ટરમાં પાર્ટ ટાઈમ જોબ શરૂ કરી. મારો પહેલો દિવસ થોડો અજાણ્યો હતો. પણ આસ્થાએ મને મારામાંથી ઉઠી ગયેલી આસ્થા પાછી અપાવી.

“કોઈ પણ કસ્ટમર જોડે વાત કરતી વખતે જરાં પણ ડરવાનુ નહિ. જરા પણ ખોટુ બોલવાનુ નહિ. જે માહિતી કમ્પ્યુટર પર ડીસ્પ્લે થાયે એ જ કહેવાની. એ તમને તોછડા શબ્દો કહેશે. પણ ગ્રાહક ઈશ્વર હોય છે. આપણી પાસે જે છે, એ જ આપણે આપીએ છીએ એ આપણી ઈમાનદારી છે.”, આસ્થાએ મને ટ્રેઈનીંગ આપવાની ચાલુ કરી.

“તમે ક્યારથી અહીં છો?”, મે આસ્થાને પૂછ્યુ. એના સીલ્કી સ્ટ્રેટ વાળ જે એના ગળાની સાથે આલિંગન કરી રહ્યા હતા એ જોઈને કોઈ પણ માણસ આભો બની જાય તો નવાઈ નહિ. એનું ડ્રેસ સીલેક્શન પણ પરફેક્ટ હતુ. એણે પંજાબી બ્લેક રેડ કુર્તા પજામાં જ પહેરેલા હતા. એનું ટોપ થોડુ વધારે ચુસ્ત હતુ જેથી કદાચ એની છાતી ભીંસાઈ રહી હતી. એના મોટી બ્લેક ફ્રેમ વાળા ચશ્મા એનો ચહેરા પર નજર ન લાગે ની બીંદી સમાન હતા. આ મારી અને આસ્થાની પહેલી મુલાકાત હતી. હું એનો ટ્રેઈની હતો.

@snehnusarnamu

“બસ, હવે તમે તમે શું કરી રહ્યો છે? મારી ઉમર તારા જેવડી જ છે. હું પણ કોલેજ કરૂ છુ, હું અહીં છ મહિનાથી જોબ કરૂ છુ.”, આસ્થાએ હસતા હસતા કહ્યુ.

“ઓકે, મીસ?”, મેં નામ જાણવા કહ્યુ.

“આસ્થા, તો કઈ કોલેજમાં છે તું?”, આસ્થાએ મારા કેબીનમાં ચેઈર પર બેસતા પૂછ્યુ.

“નીરમા, તુ?”, મેં પૂછ્યુ.

“એચ. કે આર્ટસ કોલેજ.”, આસ્થાએ કહ્યુ.

“કોલ સેન્ટર કેમ જોઈન કર્યું?”, મેં આસ્થાને પૂછ્યુ.

“પછી કહુ તો? અત્યારે ટ્રેઈનીંગ આપુ. બોસ આવશે તો બોલશે !”, આસ્થાએ એના કપાળમાં ચિંતાની રેખાઓ લાવીને કહ્યુ.

“તો અહીં બોસ બોલે પણ છે?”, મેં ધીમેથી પૂછ્યુ.

“હા, જો તમે ટાર્ગેટ નહિ પુરો કરો તો !”, આસ્થાએ કહ્યુ.

હું જે કોલ સેન્ટરમાં હતો, એ કોલ સેન્ટરની ત્રણ શીફ્ટ હતી. હું અને આસ્થા બન્ને પાર્ટ ટાઈમ જોબ કરતા અને અમારી શીફ્ટનો ટાઈમ બપોરે ત્રણથી રાતના નવ વાગ્યાનો હતો. અમારી શીફ્ટ પણ ફિક્સ હતી. અમે ઈનબાઉન્ડમાં હતા. અમે ઇલેક્ટ્રોનીક્સ ડીવાઈસની એક પ્રખ્યાત કંપનીના સપોર્ટ સેન્ટરમાં હતા. જે

ડીવાઈસમાં પ્રોબ્લેમ્સ આવે એ જો ઘરેથી જ ઠીક થઈ શકે એમ હોય તો એ અમારે ફોન પર કહેવાનું રહેતું. એ બધી ડીટેઈલ્સ અમને કમ્પ્યુટરના મોનીટર પર જોવા મળતી.

“ઓકે, ઓકે, કસ્ટમરને જે પ્રોબ્લેમ હોય એની ડીટેઈલ્સ કંપ્યુટરમાં ના હોય તો?”, મેં આસ્થાને પૂછ્યું.

“દરેક પ્રોબ્લેમ્સની કેટેગરી છે. જો કોઈ પ્રોબ્લેમની ખબર ના પડે તો કસ્ટમરને હોલ પર રાખીને, તું સીનીયરને કોલ કરીને પુછી શકે. એ તને શું કરવું એ જણાવશે.”, એણે સંતોષકારક જવાબ આપ્યો.

“ઓકે.”,

“કોઈ જ ટેન્શન લેવાનું નહિ ! બસ બીન્દાસ્ત રહેવાનું.”, એણે મસ્તીથી કહ્યું. આસ્થાના ચહેરા પર કદી ન ખોવાતું સ્મિત મેં જોયું.

એ મસ્ત હતી અને મસ્ત રહેતી. હું આસ્થા તરફ આકર્ષાયો હતો. પણ આવું મારું એકનું જ નહોતું. આખું કોલ સેન્ટર આસ્થા પાછળ લટકી હતું. કારણ કે આસ્થા હોશિયારની સાથે સુંદર અને સ્ટાઈલીસ્ટ પણ હતી. પણ એન્જનીયરીંગના સ્ટુડન્ટ માટે કશુંજ અશક્ય નથી હોતું.

“ઓકે આસ્થા” મેં પણ સ્માઈલ આપતા કહ્યું.

“ઓકે. કોઈ હેલ્પ જોઈએ તો બોલાવજે.”, આસ્થાએ ઉભા થતા કહ્યું.

“કેવી રીતે બોલાવું ? ટેલીગ્રામ કરીને કે ટપાલ મોકલીને ?”, મેં હસતા હસતા કહ્યું.

“સો ફની, લખ મારો નંબર.”, એણે હસતા હસતા એનો નંબર લખાવ્યો.

મેં કેબીનની બહાર જોયું તો બોસ અદબ વાળીને આસ્થાની પાછળ ઉભા હતા. આસ્થા પાછળ ફરી. બોસની આંખો ફાટી ગયેલી હતી. એમની ચમકતી ટાલ પણ જાણે ગુસ્સો કરતી હોય. ફોર્મલ કપડા અને ટાઈટ ઈનશર્ટ કરેલ બ્રિજેશ વૈશ્નવ જાણે મારા ઉપર વરસવાનો હોય એવું લાગ્યું.

“ઓકે, બાય. ઈફ એની પ્રોબ્લેમ ઘેન કોલ મી.”, આસ્થાએ કહ્યું અને એ કેબીનની બહાર નીકળી ગઈ. મારી સામે મારો ટકલુ બોસ આંખો ફાડીને ઉભો હતો.

“સર. આસ્થા મને જસ્ટ ટ્રેઈનીંગ આપી રહી હતી.”, મેં ઉભા થઈને મારી સામે ઉભેલા બોસને કહ્યું.

“મેં કંઈ પૂછ્યું જ નથી.”, એણે કુલ બનીને ગુસ્સાના સ્વરમાં કહ્યું. એણે મને બેસવા કહ્યું. એ મારી બાજુમાં જ બેઠો.

“લેટ, મી ક્લિઅર. ટેકોકેર(અમારા કોલસેન્ટરના રીજીઅનનું નામ) માં આ બધું નહિ ચાલે. અહીં હોવ ત્યાં સુધી શાંતિથી તમારા કામથી કામ રાખો. એન્ડ જે કરવું હોય

તે કોલ સેન્ટરના ટાઈમ સિવાય કોલ સેન્ટરની બહાર કરો. ગોટ ઈટ?”, બોસે એના ઠંડા અને ઘોઘરા સ્વરમાં કહ્યું. કદાચ યુવાનોને સમજી શકે એને જ યુવાન કહેવાય, બાકી બધા તો વિચારોથી બુઢ્ઢાજ કહેવાય.

“ઓકે, સર.”, મેં બધી વાતો શાંતિથી કોઈ આર્ગ્યુમેન્ટ વિના સાંભળીને કહ્યું. “ગુડ. ગેટ બેક ટુ વર્ક.”, એણે કહ્યું અને એ ઉભો થઈને કોલ સેન્ટરમાં નજર મારવા માટે ચાલતો થયો. દસેક મિનિટ તો હું એ ખડુસ બોસ વિશે જ વિચારતો રહ્યો. જો વર્કને એન્જોય કરી ન શકાય તો એ કામ શાં કામનુ ? પણ પછી મને યાદ આવ્યું કે પોતાનો ખર્ચો કાઢવા માટે આ કામ જરૂરી છે. નો ડાઉટ મારા બેંક અકાઉન્ટમાં અમારૂં રાજકોટનું મકાન વેંચેલ હતું એના પૈસા હતા. પણ એ ઉડાવવા માટે નહોતા. કોલેજની તગડી ફી એમાંથી ભરવાની હોય. એ સેવીંગ હતું.

કોલ સેન્ટરનો પહેલો દિવસ બવ બકવાસ અને બોરીંગ હતો. આખા દિવસમાં એ દિવસે મેં લગભગ પચ્ચીસેક કસ્ટમર્સ જોડે જ વાત કરી હતી. ઇન્ટરનેટ કનેક્શન હતું પણ એમાં વેબસાઈટ્સ બ્લોક કરેલી હતી. એટલે હવે હું વિચારતો હતો કે મારે અહીં કમ્પ્યુટર એન્જીનીયરીંગ ઇમ્પ્લીમેન્ટ કરવું પડશે. જેનો સામાન હું બીજે દિવસે લઈ જવાનો હતો. બે-બે કલાકે ત્રણ ટી બ્રેક પડતા. એ દરમિયાન હું વિચારતો હતો કે કાશ આસ્થાનો ચહેરો જોવા મળે તો હું ફરિવાર એને બોલાવીને વાત કરી શકું. ટી બ્રેક દરમિયાન પણ હું મારી કેબીનમાં જ બેસી રહ્યો હતો. પોણા નવ વાગ્યા છતાં મેં આસ્થાને ક્યાંય જોઈ નહિ. કદાચ એનું શેડ્યુલ ટાઈટ હશે. મારી નજર વિન્ડોઝ સેવનના ઘડિયાળના ગેજેટ પર હતી. ક્યારે નવ વાગે અને હું અહીંથી છુટો થાવ. આ કોલ સેન્ટરમાં પહેલા દિવસે મને હું કેદી હોવ એવું લાગ્યું.

નવ વાગવામાં પાંચ મિનિટ બાકી હતી એટલે બીજી કેબીનો વાળા એક્ઝેક્યુટીવ્સ પોતાની કેબીન બહાર આવવા લાગ્યા. મને ખબર તો નહોતી કે કમ્પ્યુટર શટ ડાઉન કરવું કે ચાલુ રાખવું. મેં મારી બાજુની કેબીનમાં પૂછવા જવાનું વિચાર્યું. હું બાજુની કેબીનમાં ગયો. મારા ચહેરા પર અચાનક સ્માઈલ આવી ગઈ. એમાં આસ્થા બેસેલી હતી.

“હેય, તું આ કેબીનમાં છે?”, મેં આશ્ચર્યથી પૂછ્યું.

“બહાર જઈને વાત કરીએ?”, એણે બોસના ડરને કારણે કહ્યું.

“પી.સી શટ ડાઉન કરવાનું છે?”, મેં મારો સવાલ પૂછ્યો.

“ના ! જસ્ટ લોગ ઓફ કરી દે.”, એણે જવાબ આપ્યો.

“ઓકે.”, મેં કહ્યું અને હું મારી કેબીનમાં કમ્પ્યુટરને લોગ-ઓફ કરવા ગયો. મેં મારૂં બેગ લીધું. બધા પોતાના બાયોમેટ્રિકથી અટેન્ડન્સ કરાવી રહ્યા હતા. મારી પાસે બાયોમેટ્રિક આઈ કાર્ડ નહોતું. મારે મારા મેનેજર પાસે જવાનું હતું. હું મેનેજરની તરફ

ચાલતો થયો.

“મે આઈ કમ ઈન સર ?”, મેં પરમીશન માંગી.

“યસ પ્લીઝ.”, એણે કહીને મને ચેઈર પર બેસવા કહ્યું.

“મને ખબર છે, તમારા ચહેરા પરથી લાગે છે. તમે બવ બોર થઈ ગયા છે.”, એણે મને કહ્યું.

“હા, સર થોડોક.”, મેં કહ્યું.

“વોટ્સ ચોર નેમ ?”, એણે મને પૂછ્યું.

“આશય સર !”,

“યસ, આશય. પહેલો દિવસ બધાનો આવો જ રહેતો હોય છે. ધીરે ધીરે તને અહીં ફાવી જશે. એટલે જો તુ કાલે અહીં ના આવવાનું વિચારતો હોય તો એ વિચાર કાઢી નાખ. અહીં બધાજ ફ્રેન્ડ્સની જેમજ રહે છે.” એણે મને કહ્યું. તરત મને બોસનો ચહેરો મનમાં સામે દેખાણો. મારા કપાળ પર પ્રશ્નાર્થનું ચિન્હ હતું.

“બોસ થોડાક. અલગ વિચારો ધરાવે છે. પણ એ ખાસ કોઈને હેરાન નથી કરતા. બસ એને કામ કરતી વખતે કોઈ છોકરીઓ સાથે કામ સિવાયની વાત કરે એ પસંદ નથી. બસ એ થોડુંક ધ્યાન રાખવું. વેલકમ ટુ ટેકોકેર !”, એણે મારી સામે હાથ લંબાવ્યો.

“થેંક્સુ સર, આઈ કાર્ડ ?”, મેં પૂછ્યું.

“કાલે હું તને એક લીંક આપીશ. એના પર ફોર્મ ભરીને ફોટો પણ અપલોડ કરી દેજે.”

“ઓકે, સર થેંક્સુ.”, હું જેટલું બને એટલું જલદી બહાર નીકળવા માંગતો હતો કારણ કે મારે આસ્થા સાથે વાત કરવી હતી. હું જડપથી ઓફીસની બહાર નીકળ્યો. હું અમારા કોમ્પ્લેક્સના પાર્કિંગમાં બાઈક લેવા માટે ગયો. બેઝમેન્ટમાંથી બહાર આવ્યો. વિજયચાર રસ્તા તરફ જતા રોડ પર રાતનો ટ્રાફીક હતો. મેં ચારેતરફ નજર કરી પણ આટલા મોટા રોડ અને એના પરના ટ્રાફીકમાં આસ્થા ક્યાં દેખાવાની? એક ક્ષણ વિચાર આવ્યો કે એને કોલ કરૂ. પણ બીજી ક્ષણે બીજો વિચાર આવ્યો. ‘કદાચ હું થોડોક ઉતાવળો તો નથી થઈ રહ્યો ને?’ ‘કદાચ મોડો પડ્યો તો ?’ ત્રીજી ક્ષણે ત્રીજો વિચાર આવ્યો. મેં બાઈક સાઈડમાં લીધી. મેં આસ્થાને કોલ લગાડ્યો.

ટ્રીન ટ્રીનની રીંગની જગ્યાએ ‘ગુલાલ’ મુવીના આરંભ હે પ્રચંડ મુવીની રીંગ ટોન વાગી. હું એ ક્ષણે ફરી આશ્ચર્યમાં પડ્યો. આ ક્યાં પ્રકારની છોકરી છે. એ કોલ રીસીવ કરતી નહોતી. ગીતનો એનો એજ ટુકડો ફરી શરૂ થયો.

“હેલો?”, સામેથી અવાજ આવ્યો.

“આસ્થા, આશય બોલુ છું”, મેં કહ્યું.

“ઓહ્હ, આશય. હા બોલ.”, એણે કહ્યું.

“ક્યાં છે?”, જાણે હું એને વર્ષોથી ઓળખતો હોવ એમ કહ્યું.

“લીફ્ટમાં”, એણે કહ્યું.

“ઓકે. હું બહાર જ ઉભો છું.”, મેં કહ્યું.

“ઓકે.”, એણે ‘તો શું’ એવા સુરમાં કહ્યું.

“આપણે મળીએ?”, મેં કહ્યું.

“ઓકે.”, એણે કહ્યું. હું બાઈકને સાઈડમાં મુકીને કોમ્પ્લેક્સની લોબીમાં લીફ્ટ નીચે આવે એની રાહમાં ઉભો રહ્યો.

“હા બોલ”, મારી નજર રોડ પર હતી ત્યારે પાછળથી અવાજ આવ્યો. હું પાછળ ફર્યો.

“સોરી ચાર, મારા લીધે તને બોસે કંઈ કહ્યું તો નથી ને?”, મે જસ્ટ ફોર્માલીટી પુરી કરવા કહ્યું.

“ના, ઈટ્સ ઓકે. એ ટકલુએ તને શું કહ્યું.”, એણે હસતા હસતા કહ્યું અને એ ચારે તરફ જોવા લાગી. એણે ચેક કર્યું કે એ ટકલું ક્યાંય આસપાસ તો નથી ને?

“બસ, ભાષણ બાજુ એન્ડ એના રૂલ્સ.”, મેં કહ્યું.

“બીજું કંઈ કામ તો નથી ને?”, એણે પૂછ્યું.

“બાય, દ વે તુ ક્યાં રહે છે?, મારી પાસે બાઈક છે. રસ્તામાં આવતું હોય તો છોડી દવ તને.”, મેં લીફ્ટ માટેની ઓફર કરી.

“હુ અંકુર ચાર રસ્તા રહુ છું.”, એણે કહ્યું.

“ગ્રેટ, હું શાત્રીનગર. નારણપુરામાં જ રહુ છું. તને અંકુર સુધી છોડી દવ?”, મેં કહ્યું.

“ગુડ એન્ડ થેન્ક્સ.”, એણે કહ્યું.

મેં મારો હાથ બાઈક બતાવવા લંબાવ્યો. અમે બન્ને બાઈક તરફ ચાલ્યા. મેં બાઈક સ્ટેન્ડ ઉપર ચડાવ્યું. આસ્થા મારી બાઈક પાછળ બેસી ગઈ.

“સી. જેલસ પીપલ્સ.”, એણે મારા જમણી બાજુના કાનમાં કહ્યું.

મેં કોમ્પ્લેક્સ નીચે ઉભેલા અને અમારી તરફ તાકીતાકીને જોઈ રહેલા પાંચ છોકરાને જોયા.

“ઓહ્હ !”, મેં ઉદગાર વાક્યો કાઢ્યા. બાઈક ચલાવી મુકી.

“સાલા મારા પર લટ્ટુ છે. પણ ક્યારેય હિમ્મત નથી કરતા. બીજી વાત એ કે હુ કંઈ થોડી ટ્રોપી છું. પાંચે પાંચ જ્યારે હોય ત્યારે નજરથી બળાત્કાર કરતા હોય છે.”, પાછળ બેસેલી આસ્થાએ કહ્યું.

“કેટલાક લોકો એવા હોય જ છે.”, મેં સામાન્ય વાક્ય કહ્યું. બાઈક મેમનગર તરફ વાળી.

“તો એન્જનીયરીંગ કરતા કરતા કોલસેન્ટર?”, એણે પૂછ્યું.

“હા, માય પેરેન્ટ્સ નો મોર, એટલે પોકેટમની માટે”, મેં કહ્યું.

“ઓહ્હ, આઈ'મ સો સોરી.”, એણે ખેદ વ્યક્ત કરતા કહ્યું.

“ઈટ્સ ઓકે યાર, તુ શા માટે જોબ કરે છે?”, મેં પૂછ્યું.

“આમ તો મારે જોબની કોઈ જરૂર નથી. પપ્પા ગવર્નમેન્ટ સર્વિસમાં છે. R.T.Oના એક ડિપાર્ટમેન્ટમાં. પણ મારા શોખો પુરા કરવા અને ઈન્ડીપેન્ડેન્ટ રહેવા. મારા પૈસાને દર મહિને મોજથી ઉડાવું છું.”, એના અવાજમાં પણ આઝાદી હતી. એનો આજ એટીટ્યુડ મને ગમતો હતો.

“ક્યા બાત હૈ, એન્ડ કોલેજ?”, મેં બાઈક ચલાવતા ચલાવતા જ કહ્યું.

“કોલેજ તો બંક મારવા માટે જ હોય છે.”, એણે ઉંચા અવાજથી કહ્યું.

“હ્હ. અમારી કોલેજમાં તો ૮૦% અટેન્ડન્સ ના હોય તો ઘરે લેટર મોકલે. પણ હવે હું ચિંતા મુક્ત છું. મને જોબનું ખાસ ટેન્શન નથી. કંપ્યુટરની લગભગ બધી ટેકનોલોજી હું અત્યારથી જ જાણુ છું. વેબસાઈટ બનાવવાથી માંડીને. કોઈ સોફ્ટવેર બનાવવા સુધી. સોફ્ટવેર કંપનીમાં તો દોઢેક વર્ષ પછી એમ પણ જોબ કરવાની જ છે. તો વિચાર્યું કે ચાલને કોલ સેન્ટરમાં પણ જોબ કરીએ. નહિતર મને કોઈ સોફ્ટવેર કંપનીમાં જોબ મળી રહે એમ હતી.”, મેં મારી ક્ષમતા કહી.

“ઓહ્હ. નિરમા એન્જનીયર્સ.”, એણે જસ્ટ ચિડવવા માટે કહ્યું.

“તારી કેબીન મારી બાજુમાં જ હતી ને મને ખબર જ નહોતી. હું બરાબરનો બોર થઈ ગયો.”, મેં કહ્યું. @snehnusarnamu

“એક્ઝ્યુલી મારી કેબીન બીજે છે. હું ત્યાં ટ્રબલશુટ કરવા જ આવી હતી.”, એણે કહ્યું.

“ઓહ્હ, ઓકે. કોલ સેન્ટરમાં તારૂ કોઈ ફેન્ડ નથી? બોયફ્રેન્ડ.”, મેં હિમ્મત કરીને પૂછ્યું.

“હાહાહા, હજુ સુધી કોઈ ગમ્યુ જ નહિ. અને મોસ્ટ ઓફ સ્ટાફ ગયા મહિને જ બદલાયો એટલે ખાસ કોઈ સાથે જામ્યુ નહિ.”, એણે કહ્યું.

મને મનમાં જ અજબ શાંતી થઈ કારણ કે તેને કોઈ બોયફ્રેન્ડ નહોતો. ‘પણ એ ખોટું તો નહિ બોલતી હોય ને’ એવી શંકા પણ થઈ.

“એક ફ્રેન્ડ તરીકે તુ મારી સાથે શેર કરી શકે, કોઈ બોયફ્રેન્ડ હોય તો.”, મેં હસતા હસતા કહ્યું. અમે એકબીજા સાથે ખુબ જ જડપથી ફ્રેન્ડલી બની ગયા.

“નથી તો ક્યાંથી શેર કરૂ. કદાચ હવે કોઈ મળી જશે એવું લાગે છે.”, આ શબ્દોએ મારી ઘડકનો વધારી દીધી હતી. હવે અમે પહોંચવાના જ હતા. શાત્રીનગર તો આવી ગયું હતું. પણ હું આસ્થાને અંકુર સુધી મુકવા જવાનો હતો. કોલ સેન્ટરે મારો પહેલો દિવસતો સાવ બકવાસ હતો. પણ પહેલા દિવસની સાંજે બધો જ થાક ઉતારી દીધો હતો. લાગતું હતું કે આસ્થાનું સ્ટોપ આવે જ નહિ અને એની સાથે વાત કર્યા જ કરૂ. પણ અંકુર આવી ગયું. મેં બાઈક ઉભી રાખી.

“ઓકે, કાલે મળીએ?”, મેં કહ્યું.

“યા, સ્યોર. થેંક્સ લીફ્ટ આપવા બદલ.”, એણે ઉતરીને કહ્યું.

“મારૂં સદભાગ્ય.”, મેં હસતા હસતા કહ્યું.

“ફેસબુક પર છે? તુ”, એણે હસતા હસતા પૂછ્યું.

“હા.”, મેં મારૂં પુરૂં નામ કહ્યું જેથી એ ફેસબુક પર સર્ચ કરી શકે. એણે પણ મને એનું પુરૂં નામ કહ્યું.

“ઓકે, બાય.”, મેં હસતા હસતા કહ્યું.

“બાય. સી.યુ.”, એણે કહ્યું. મેં બાઈક ચલાવી મુકી.

મારા શરીરમાં ઝણઝણાટી ઉપડી ગઈ હતી. મને આસ્થા ગમી ગઈ હતી. હું થોડુંક અનકમ્ફર્ટેબલ મહેસુસ કરી રહ્યો હતો. પણ સવાલ એ થઈ રહ્યો હતો કે એને પણ આવું મહેસુસ થઈ રહ્યું હશે. મને ક્યારે કાલ પડે એની વાટ હતી. કદાચ આગ બન્ને તરફ લાગી ચુકી હતી. કારણ કે હું ઘરે ના પહોંચ્યો એ પહેલા જ આસ્થાનો ફોર્વર્ડ મેસેજ આવ્યો. છોકરીઓને આવા મેસેજ મોકલવાની કદાચ આદત હોય પણ હું આ મેસેજ ને ખુબ સીરીયસલી લઈ રહ્યો હતો.

‘આપ આયે બહાર છા ગઈ,

ફુલ મહેંકને લગે ઉજાલે કી આદર છા ગઈ,

આગ તો સભી લગાતે હૈ એ દોસ્ત,

આપસે મીલે ઔર જલ જાને કી લત લગ ગઈ.’ આ મેસેજ વાંચીને હું આખી રાત ભડકે બળતો રહ્યો. કાશ કાલ સવારનો સુર્ય આવીને મને ઠારે એ વાટમાં.

આજે પણ હું બે વાગવાની રાહ જોઈ રહ્યો હતો. જેવા મેડમ લેક્ચર પુરો કરીને ગયા એવો હું તરત બહાર નીકળ્યો. બીજા સર અંદર આવે એ પહેલા હું બહાર નિકળવા માંગતો હતો. હું નિકળી પણ ગયો. મેં મારી બાઈક ફુલ સ્પીડે ભગાવી. પણ સોલા-ભાગવત પાસે પહોંચ્યો તો મેં જોયું કે, ટ્રાફીક પોલીસની ટોળી. બધા બાઈક વાળાઓને રોકી રહી હતી. મેં તો હેલ્મેટ પણ નહોતું પહેર્યું. ધાર્યા પ્રમાણે મને પણ રોક્યો.

“લાઈસન્સ.”, ટ્રાફીક પોલીસ સાથે જે આસીસ્ટન્ટ હોય એમાંના એકે મને કહ્યું. મેં પર્સમાંથી લાઈસન્સ કાઢીને આપ્યું.

“પી. યુ. સી, હેલ્મેટ અને આર.સી બુક, નંબર પ્લેટ પણ ફેન્સી છે.”, એણે મારી ભુલો કાઢવાનું શરૂ કર્યું. મેં આર.સી બુકની ઝેરોક્ષ આપી.

“સાહેબ, પી.યુ.સી નથી, જવા દો ને, સ્ટુડન્ટ છું”, મેં પેલાને કહ્યું.

“તો સ્ટુડન્ટને રૂલ્સ લાગુ ના પડે? ચાલ પાંચસોનો મેમો ભરી દે, નહિતર ગાડી જમા

કરી દે.”, એણે ઉતાવળમાં કહ્યું.

“સાહેબ. મોડું થાય છે. પતાવોને જે તમારૂં થતું હોય એ લઈને.”, મેં સરને ઓફર કરી.

“ના, પાંચસોનો મેમો ભરીદે જા સાહેબ પાસે જઈને.”, એ આસીસ્ટન્ટ એના સાહેબ તરફ વળીને ચાલતો થયો.

“સાહેબ, ઓ સાહેબ.”, મેં પેલાને પાછો બોલાવ્યો.

“સાહેબ, પચાસ રૂપિયા જ છે.”, હું ખોટું બોલ્યો.

“ચાલ, લાવ.”, એણે કહ્યું અને મેં પાકીટમમાંથી પચાસ રૂપિયા કાઢીને આપ્યા. એણે એ પચાસ રૂપિયા એના હાથમાં રહેલી રસીદબુકમાં મુકી દીધા. મને ન તો ખોટું બોલવું ગમ્યું ન તો પચાસ રૂપિયામાં પતાવવું. પણ પાંચસો રૂપિયા હું આપી શકું એમ નહોતો. મને કંઈક યાદ પણ આવ્યું હતું.

ત્રણને પાંચ મિનિટે હું પહોંચ્યો. હું સીધો જ મારી કેબીનમાં ગયો. કામ શરૂ કર્યું. મેં બાજુની કેબીનમાં જોયું પણ એ ત્યાં નહોતી. કાં તો એ હવે અહીં આવે અથવાતો પાંચ વાગ્યાના ટી બ્રેક સુધી વાટ જોવાની. આજે કોલ્સનો ફ્લો થોડો વધારે હતો. એટલે જે જે સામગ્રી હું કંમ્પ્યુટર માટે લાવ્યો હતો એ એમાં નાખી શક્યો નહિ. પાંચ વાગી ગયા. ટી-બ્રેક પડ્યો. મેં આસ્થાને કોલ લગાડ્યો. એણે રીસીવ કર્યો. દસ મિનિટનો બ્રેક હું બેસી રહીને બગાડવા નહોતો માંગતો. કોલ સેન્ટર તરફથી આવેલી કોફીને લઈને અમે રેસ્ટરૂમમાં ગયા. ત્યાં બેઠા.

“ક્યાં છે તું? દેખાતી જ નથી?”, મેં પૂછ્યું.

“તો હું થોડી આખો દિવસ ઘુમતી રહેવાની. મારી કેબીન બી-બ્લોકમાં છે.”, એણે કહ્યું.

“ઓકે, લે આ પેનડ્રાઈવ. આમાં લેન મેસેન્જર નામનું એક સોફ્ટવેર છે. જેના વડે આપણે ચેટીંગ કરી શકીશું.”, મેં આસ્થાને પેનડ્રાઈવ આપીને કહ્યું.

“કંઈ પ્રોબ્લેમ તો નહિ થાય ને?”, એણે ફોફીની ચુસ્કી મારતા કહ્યું.

“ના, કંઈ જ નહિ થાય, એન્ડ ઈન્સ્ટોલ થઈ જાય એટલે પેનડ્રાઈવ મને આપી જજે. મારે ઈન્સ્ટોલ કરવાનું બાકી છે. સાથે તારૂં IP Address પણ યાદ રાખતી આવજે.”, મેં કહ્યું.

“ઓકે, એ બધું જવાદે. કાલે રાતે ઉંઘ આવી હતી?”, આસ્થાએ એક અઘરો સવાલ પુછ્યો. મને ખબર ના પડી કે શું જવાબ આપું.

“કેમ?”, મેં પૂછ્યું.

“બસ એમ જ.”, મેં એક ચાન્સ ગુમાવ્યો હતો. મને એમ થયું કે ફેન્ડશીપ થોડી સ્ટ્રોંગ બનાવીએ. ટી-બ્રેક પત્યો એટલે એ એની કેબીનમાં ગઈ અને હું મારી

કેબીનમાં. થોડી વાર પછી એ આવી અને પેઈનડ્રાઈવ સાથે એક કાગળ આપતી ગઈ. જેમાં IP Address લખેલું હતું. મેં મારી પેનડ્રાઈવ પ્લગ ઈન કરી. એમાં મેં કેટલાક હેક સોફ્ટવેર નાખ્યા હતા, જેમ કે વેબસાઈટ અનબ્લોકર, મલ્ટી ડેસ્કટોપ જેથી બોસ આવે તો પણ એને માત્ર કોલ સેન્ટરનું જ સોફ્ટવેર દેખાય, લેન મેસેન્જર આસ્થા સાથે ચેટ કરવા માટે. મેં સોફ્ટવેર કન્ફીગર કર્યું.

સાત વાગ્યા પછી કોલ ફ્લો વધારે નહોતો. એટલે મેં અને આસ્થાએ ચેટ શરૂ કર્યું. ચેટ પરથી મને લાગ્યું કે એ પણ મારા તરફ ફીલીંગ્સ ધરાવતી હતી. ધીરે ધીરે અમે એકબીજાથી નજીક આવવા લાગ્યા. અમે બંને એ હેન્ગઆઉટ ચાલુ કર્યું. અમે ચારેક મહિનામાં એક સાથે ઘણી જગ્યાએ ફરવા ગયા, બવ બધી વાર લંચ અને ડીનર સાથે લીધું, કેટલી વાર અમે આસ્થાની ખરીદી કરવા અમદાવાદના મહાકાય મોલ્સમાં સાથે ગયા. હું આસ્થાને વધારે જાણી શક્યો અને એ મને. એની હા જ હતી પણ મેં એને પ્રપોઝ નહોતું કર્યું. મેં નક્કિ કર્યું હતું કે વેલેન્ટાઈન ડે ના દિવસે એને પ્રપોઝ કરૂં. એ દિવસે અમે ઈસ્કોન મોલમાં ટહેલવા અને ખરીદી કરવા ગયા હતા. ત્યાં રેડીયો મિરિય નો એક પ્રોગ્રામ ચાલી રહ્યો હતો. એ પ્રોગ્રામ લવર્સ માટે જ હતો. એ લોકો બધાથી અલગ રીતે પ્રપોઝ કરે એ કપલને પ્રાઈઝ આપતા હતા. ગેમ રમવાના બહાને હું અને આસ્થા પણ ત્યાં ગયા.

R.J એ અનાઉન્સ કર્યું. મેં આજુની ફુલદાની માં પડેલું ફુલ ઉઠાવ્યું. હું મારા ગોઠણ વાળીને ઉભેલી આસ્થા સામે ગોઠણીયા ભેર બેસી ગયો. મેં બોલવાનું શરૂ કર્યું.

“આસ્થા, પહેલા જ દિવસથી હું તને પસંદ કરૂં છું. પણ હવે હું લેન મેસેન્જર, ફેસબુક ચેટ, કે ફોન કોલ્સ જેટલી દુર તને નથી રાખવા માંગતો. હું તને મારા હૃદયમાં સમાવવા માંગુ છું, જેથી મારે તને ફોર્વર્ડ મેસેજ ના કરવા પડે. હું તને લાઈફટાઈન શોપીંગ કરાવવા માંગુ છું. આઈ લવ યુ.”, આજુબાજુ વળેલા લોકો ચીસો અને બુમો પાડવા લાગ્યા. કેટલાક સે યસ. અને કેટલાક સે નો ની ચીસો પાડી રહ્યા હતા. વધારે તો ‘સે યસ’ જ સંભળાઈ રહ્યું હતું.

“કમ, આઈ લવ યુ ટુ.”, એણે કહ્યું અને મેં આસ્થાને પહેલી વાર મારી બાહોંમાં લઈ લીધી. એક્સાઈટમેન્ટમાં અમે બંનેએ બધાની સામેજ કિસ કરી.

મારા અને આસ્થાના રીલેશનને જોતજોતામાં દોઢ વર્ષ વિતી ગયા. હું મારૂં એન્જનીયરીંગ પુરૂં કરવાનો હતો. એણે એનુ આર્ટ્સ પુરૂં કરી લીધું હતું. અમે બંને હવે એકબીજા વિના રહી શકે એમ નહોતા. પણ આસ્થાના ઘરવાળા જુના વિચારો ધરાવતા હતા. આસ્થા ઘરે વાત કરતા પણ ડરતી હતી. એને એના પપ્પાનો ડર હતો. અમે બંને ત્યાં સુધી ઘરના લોકો ખુશીથી અમને બંનેને એકબીજાના બનાવી

દે એવું કરવા માંગતા હતા.

એકવાર ફરી હું કોલસેન્ટર જવા માટે મોડો પડવાનો હતો.

“દ્રશ્ય, આજેય કદાચ મોડું થઈ જશે અને મેનેજરની રાડો સાંભળવી પડશે.”, ચાલુ લેક્ચરે મારી બાજુમાં બેસેલા દ્રશ્યને કહ્યું.

“મારે, પણ આજે ફોટોગ્રાફી પરનો સેમીનાર અટેન્ડ કરવો છે, આ લેક્ચર પતે એટલે નીકળીએ”, દ્રશ્યએ કહ્યું.

“હવે ફોટો એક્ઝીબીશન ક્યારે ગોઠવવાનું છે?”, મેં દ્રશ્યના ફોટોગ્રાફીના પેશનને લીધે કહ્યું.

“બસ, હવે વધારે વાર નહિ લાગે. કદાચ બે મહિના. આવતા મહિને હું કશ્મિર જાવ છું”, દ્રશ્ય બોલ્યો.

“ઓહ્હ, ગ્રેટ. સેમીનાર ક્યાં છે?”, મેં પૂછ્યું.

“યુનીવર્સિટી.”,

“ઓકે, લેક્ચર પતે એટલે જઈએ.”, મેં કહ્યું. લેક્ચર પત્યો એટલે હું અને દ્રશ્ય બન્ને બાઈક લઈને નીરમા કોલેજની બહાર નીકળ્યા. દ્રશ્ય પાસે બાઈક નહોતી એટલે હું અને દ્રશ્ય મારી બાઈક પર જ જવાના હતા. સોલા-ભાગવત પહોંચ્યા એ પહેલા અમે જોયું કે ટ્રાફિક પોલીસ ભાગવત વિધાપીઠની સામે જ ટોળું લઈને ઉભી હતી. આજે પણ અમે મોડા હતા. બીજો કોઈ શોર્ટ-કર્ટ નહોતો. મેં બાઈક જમણી બાજુ લઈ લીધી. ભાગવત વિધાપીઠ પહોંચ્યા એટલે બંપના કારણે બાઈક ધીમી પાડવી પડી. બાઈક ધીમી પાડી એટલે એક સફેદ કપડા પહેરેલ ટ્રાફિક પોલીસ સામે આવી ગયો. એક ક્ષણ માટે જ્યારે એ પોલીસવાળો થોડો દુર હતો ત્યારે બાઈક ભગાવી મારવાનો વિચાર આવ્યો. પણ એ તરત જ નજીક આવી ગયો.

“લાઈસન્સ, પી.યુ.સી”, એણે માંગ્યું.

“હેલ્મેટ નથી પહેરેલ, નંબર પ્લેટ પણ ફેન્સી છે, મેમો ભરી દો.”, પેલા ટ્રાફિક પોલીસ વાળાએ કહ્યું.

“કેટલા?”, દ્રશ્યએ પાછળથી પૂછ્યું.

“ત્રણસો રૂપિયા.”, એણે કહ્યું.

“સાહેબ, જવા દો. ને સ્ટુડન્ટ છીએ.”, દ્રશ્યએ પાછળથી કહ્યું. પેલા પોલીસ વાળાએ બાઈકમાંથી ચાવી કાઢીને લઈ લીધી.

“ચાલો ગાડી જમા કરી દો. નહિતર સાહેબ પાસે જઈને મેમો ભરી દો.”, એણે કહ્યું. મેં મારો હાથ પાછળના ખીસ્સામાં નાખ્યો. મારા વોલેટમાંથી મજબૂરીથી વીસ રૂપિયાની નોટ કાઢી એને આપી ને કહ્યું, “લો, સાહેબ પતાવો ને.”

“આ શું છે?, ચાલો ચાલો ગાડી જમા કરાવી દો.”, મને ખબર હતી એને શું જોઈતું હતું.

મેં વીસની નોટ, ફરી વોલેટ માં મુકી અને પચાસની નોટ કાઢી.

“લો સાહેબ, હવે વધારે નથી.”, મેં એમને નોટ આપતા કહ્યું. એણે તરતજ નોટ લઈ લીધી અને પોતાના શર્ટના અંદરના ખીસ્સામાં જવા દીધી.

“ફ*ર્સ...!”, મેં ગાળ બોલતા બાઈક ચલાવી દીધી. આજે અમે થોડા વધારે મોડા પડ્યા હતા. મેં બાઈકની સ્પીડ વધારી. પણ ફરી થોડા આગળ ગયા ત્યાં થલતેજ ચોકડી પાસે મામુ લોકો ઘેરો ઘાલીને ઉભા હતા. આ વખતે તો હું એ લોકોને એક રૂપિયો પણ આપવાનો નહોતો. મેં બાઈકની સ્પીડ થોડીક વધારી. એક પોલીસવાળાએ દંડો આડો કર્યો. મેં બાઈક ધીમી પાડી. સાઈડમાં લીધી. એ પાછળ ચાલીને આવતો હતો ત્યાં મેં બાઈકનું લીવર આપ્યું, મેં બાઈક ભગાવી મુકી. મારા મોં માથી બુમ નીકળી ગઈ.

“વોઓઓઓ.”, દ્રશ્ય પણ બાઈક પર ઉભો થઈને બુમો પાડવા લાગ્યો. મેં રોડ પરના ટ્રાફીકના લીધે બાઈક ધીમી પાડી.

“ફ*ગ ટ્રાફીક પોલીસ...!”, મેં ગુસ્સામાં જોશમાં આવીને કહ્યું. ત્યાંજ મેં જોયું કે પેલા પોલીસવાળાની બાઈક મારી જમણી બાજુમાં હતી. એ મને સાઈડમાં લેવા માટે કહી રહ્યો હતો. અમે બન્ને થોડા ગભરાણા. હવે બાઈક સાઈડમાં લેવી પડે એમ હતી. મેં બાઈક સાઈડમાં લીધી. પેલા પોલીસવાળાએ એની બ્રાઈટ કલરની બાઈક ઉભી રાખી. એણે અમારી પાસે આવતા વેંત જ અમારી બાઈકની ચાવી ખેંચી લીધી અને મોં પહોળું કરીને કહ્યું, “કેમ બાઈક ઉભી ના રાખી ?”

એ પોલીસવાળાનો ચહેરો કાળો ડીબાંગ હતો. એની ફાંદ એના ડ્રેસની બહાર નીકળી ગઈ હતી. એના શરીરમાંથી પરસેવાની ગંધ દુરથી પણ આવી રહી હતી. એના ચહેરા પરથી પરસેવાના રગેડા વહી રહ્યા હતા. ગલોફે પાન ચડાવેલું હતું. બરાબર બોલી નહોતું શકાતું એટલે બાઈકની બાજુમાં એણે લાલ થુંકની પીચકારી મારી.

“સાહેબ, સોલા-ભાગવતે હજુ પચાસ આપીને જ આવ્યા છીએ.”, મેં કહ્યું.

“રીસીપ્ટ આપો.”, એના પાન ચાવતા મોં એ અવાજ કાઢ્યો.

“સાહેબ રીસીપ્ટ નથી.”, મેં કહ્યું.

“ચાલો બાઈક લઈલો. જમા કરવાની છે.”, એણે કહ્યું.

“સાહેબ, જવા દો ને, હવે ખીસ્સામાં કંઈ નથી.”, મેં વિનંતી કરી.

“તો બાઈક જમા કરી દો. પોલીસથી કેમ ભાગ્યા?”, એ બોલ્યો. કદાચ આ અમારી પણ ભુલ હતી.

“સાહેબ, કંઈ પતે એમ નથી?”, મેં કહ્યું.

“ગાડી જમા કરી દો.”, એણે વધારે જોર આપીને કહ્યું. મેં પાકીટમાંથી પચાસની નોટ કાઢી. એની સામે ધરી.

“ગાડી જમા જ થશે.”, એણે ડોકુ હલાવીને કહ્યું. ગાડી જમા થાય તો પંદરસોનો ડામ આવે એમ હતો. અમે પુરેપુરા વાંકમાં હતા.

પેલો પોલીસ વાળો નજીક આવ્યો અને ધીમેથી કહ્યું, “ત્રણસો આપી દો.”. મેં મારા પાકીટમાં જોયું. પાંચસોની નોટ હતી. મેં એ પાંચસોની નોટ આપી. એ પોતાની બાઈકની ડેકીમાંથી ચલાર બુક લઈ આવ્યો. એમાં પાંચસોની નોટ કોઈ જુએ નહિ એ રીતે મુકી અને બસો રૂપિયા પાછા આપ્યા. એણે હાથમાં પેન લઈને નંબર પ્લેટ સામું જોયું. નાટક કરતા કરતા એણે ખોટેખોટી પેન ચલાર બુકમાં ચલાવી. જેથી કોઈને લાગે કે મેમો ફાળ્યો છે.

હવે મારા મોં માથી ગાળો બંધ નહોતી થતી. ત્રણ સેકન્ડે એક નવી ગાળ મારા મોંમાંથી વહી રહી હતી. એણે એની બાઈક વાળી અને એ ચાલતો થઈ ગયો.

“ભે*** ને બીજો કોઈ ઘંઘો જ નથી”, દ્રશ્ય પાછળથી બોલ્યો.

મેં બાઈક શરૂ કરી અને અમે વિજય ચાર રસ્તા તરફ ચાલતા થયા. આજે મને બરાબર નો ગુસ્સો આવેલ હતો. વિજય ચાર રસ્તાનો સિગ્નલ બંધ હતો એટલે અમે બાઈક ઉભી રાખી. સિગ્નલ ખુલ્યો એટલે મેં બાઈક ચલાવી. ટર્ન લેતા જ ફરી એક ટ્રાફિક પોલીસવાળાએ બાઈક સાઈડમાં કરાવી. એણે નંબર પ્લેટ સામું જોયું અને પોતાની બુકમાં કંઈક લખવા લાગ્યો.

“સો રૂપિયા.”, ની રીસીપ્ટ એણે અમને અંબાવી.

“નંબર પ્લેટ અને હેલ્મેટ.”, એ યુવાન ટ્રાફિક પોલીસ બોલ્યો. આ વખતે મેં મારા ગુસ્સાને દબાવતા મારા વોલેટમાંથી સોની નોટ બહાર કાઢી અને પેલાના હાથમાં ધરી દીધી.

હવે હું ગુસ્સાની બહાર હતો. ઓલરેડી હું પોણો કલાક મોડો હતો. સાડી ચારસો રૂપિયામાંથી સાડી ત્રણસો રૂપિયાની હું લાંચ આપી શક્યો હતો. મને તરત મારા પપ્પા યાદ આવ્યા. એમણે મને કંઈક કહ્યું હતું એ પણ યાદ આવ્યું.

“લેટ્સ ફ* ધીઝ ગાઝ,, આઈ હેવ આઈડીયા.”, પાછળ બેસેલા દ્રશ્યએ કહ્યું.

“પણ કેવી રીતે?”, મેં અકળાઈને પૂછ્યું. એણે મને આખો પ્લાન કહ્યો.

“પપ્પા, ધીઝ ઈઝ લાસ્ટ ટાઈમ.”, મેં મનમાં જ કહ્યું.

“સાંભળ રૂટ નક્કિ થઈ ગયો છે. અહીંથી સોલા ભાગવત, પાછા રિટર્ન અને વૈષ્ણોદેવી થઈને ચાંદખેડા અને ત્યાંથી સુભાષબ્રિજ. આપણો મેક્સિમમ ટાર્ગેટ પાંચ રહેશે”, દ્રશ્યએ જે પ્લાન આપ્યો હતો એના વિષે મેં બીજા બધાને સમજાવ્યું. અંતિમ અને વ્યથિત તમે બંને મારી બાઈક પાછળ બેસશો, આપણે લોકો ત્રણ

સવારીમાં હોઈશુ. જેથી પોલીસવાળા આપણને રોકે. દ્રશ્ય તને તો ખબર જ છે, તારે શું કરવાનું છે?

પ્લાન હતો. ટ્રાફિક પોલીસને લાંચ લેતા હોય એ વખતેનું શુટીંગ ઉતારવાનો. દ્રશ્યનો ફોટોગ્રાફીનો શોખ ક્યારે કામ આવવાનો. એણે એક દિવસ માટે એના ફ્રેન્ડ પાસેથી Nikonનો કેમેરો અને 4.3X લેન્સ લઈ આવ્યો હતો. મેરેજના શુટીંગના પ્રોફેશનલ કેમેરો અને હાઈ ઝુમીંગ માટે લેન્સ આવી ગયા હતા. કેમેરામેન એ વ્યક્તિ હતો જેની ગર્લફ્રેન્ડ એટલે ફોટોશુટીંગનું કામ. દ્રશ્યને જસ્ટ બધાથી પહેલા જઈને એક એવું પ્લેસ શોધી લેવાનું હતું જ્યાંથી પોલીસવાળાને પૈસા આપતી વખતેનો સીન કેપ્ચર થઈ શકે. સાઉન્ડ માટે અમે મીની માઈક યુઝ કરવાના હતા. જે મારા ખીસ્સામાં રહેવાનું હતું. પાછળથી અમે વિડીયો ઓડીયો ને સીન્ક અને એડીટીંગ કરવાના હતા.

મેં માઈકને મારા ખીસ્સામાં બરાબર ગોઠવી દીધું. કાનમાં બ્લુટુથ. જેથી દ્રશ્યને શુટ કરતી વખતે મને કંઈ જણાવવું હોય તો એ જણાવી શકે.

“ચાલ દ્રશ્ય તું નીકળ, અમે થોડી વારમાં નીકળીએ. તું કેમેરાનું સેટીંગ કરતો થા..!”, મેં દ્રશ્યને જવા માટે કહ્યું. દ્રશ્ય એનું કેમેરાબેગ ખભે ચડાવીને નીકળ્યો. મેં ઓડીયો રેકોર્ડીંગ માટેનું માઈક ચેક કરી જોયું, એ બરાબર હતું, થોડી વારમાં દ્રશ્યનો કોલ આવ્યો.

“આશય. હું પહોંચી ગયો છું. ભાગવત વિધાપીઠના મેઈન ગેટ પાસે જે પાન-માવાની કેબીન છે, એની પાછળ હું હોઈશ. તમે લોકો નીકળી જાવ. ઝુમીંગનું જરા પણ ટેન્શન ના લેતો. એકદક ક્લીઅર શોટ આવી રહ્યો છે. બસ ધ્યાન રાખજે એનો ચહેરો કેમેરાની સામે આવે એ રીતે એને ઉભો રાખજે.”, દ્રશ્યએ મને ફોનમાં કહ્યું.

“ઓકે, અમે પહોંચીએ.”, મેં કહ્યું. હું અંતિમ અને વ્યથિત ત્રણેય મારી બાઈકની પાછળ નીકળ્યા. ભાગવત વિધાપીઠથી થોડા દૂર હતા ત્યારે મેં ઓડીયો રેકોર્ડીંગ ઓન કરી દીધું અને દ્રશ્યને કોલ લગાવીને બ્લુટુથ મારા કાનમાં લગાવી દીધું. ભાગવત વિધાપીઠ પાસે પહોંચતા જ ટ્રાફિક પોલીસનું ટોળું દેખાણું. એ લોકો અમને રોકવાના જ હતા એટલે મેં બાઈક ડાબી સાઈડ લીધી. મેં એક ક્ષણ માટે જમણી સાઈડ નજર કરી. મેં દ્રશ્યનું લોકેશન જોઈ લીધું. એક ટ્રાફિક પોલીસવાળાએ બાઈકની આડો દંડો કર્યો. પહેલીવાર પોલીસ વાળાએ મને રોક્યો હોય અને એવું બન્યું હોય કે હું ખુશ થયો. મેં બાઈકને સાઈડમાં લીધી. એણે બાઈકની ચાવી ખેંચી લીધી. એ મારી ડાબી સાઈડ હતો.

“પરફેક્ટ, કેરી ઓન.”, બ્લુટુથમાંથી દ્રશ્યનો અવાજ આવ્યો.

“લાઈસન્સ.”, લઘર-વઘર યુનીફોર્મ પહેરેલ, માંથા પર સફેદ ટોપી અને પાંત્રીસેક વર્ષની ઉંમરના લાગતા પેલા પોલીસ વાળાએ અમને કહ્યું. અંતિમ અને વ્યથિત બન્ને બાઈક પરથી ઉતરી ગયા.

“સાહેબ, લાઈસન્સ રૂમ પર રહી ગયું છે.”, મેં કહ્યું.

“ક્યાં રહો છો.”, એણે પૂછ્યું.

“સર. C.G Road.”, મેં કહ્યું.

“હેલ્મેટ પણ નથી અને નંબર પ્લેટ ફેન્સી છે. P.U.C અને R.C Book છે?”,

“સાહેબ, હેલ્મેટ, P.U.C અને R.C Book રૂમે જ ભુલાઈ ગયા છે.”, મેં કહ્યું.

“ચાલો ગાડી જમા કરી દો. એક સાથે ચાર ચાર નીયમોનો ભંગ કર્યો છે, તમે.”, એણે કહ્યું.

“સાહેબ, સ્ટુડન્ટ છીએ. પ્લીઝ.”, મેં નાટક કરતા વિનંતી કરી.

“ઓકે. તો પાંચસો રૂપિયા દંડ ભરી દો.”, એણે આસપાસ જોતા કહ્યું.

“આશય. તુ બાઈક ઉપરથી ઉતરીને એની બાજુમાં ઉભો રહે.”, દ્રશ્ય બોલ્યો. હું બાઈક ઉપરથી ઉતરીને એની પાસે ગયો. અમે બન્ને એકબીજાની સામે ઉભા હતા.

“પરફેક્ટ, પરફેક્ટ.”, દ્રશ્ય બોલી રહ્યો હતો.

“સાહેબ. ખીસ્સામાં પચાસ રૂપિયા જ છે.”, મેં વોલેટ કાઢીને વોલેટમાં જોઈને કહ્યું.

“પેલા બન્ને પાસે હશે.”, એણે કહ્યું.

“એ બન્ને પાસે ટીકીટ ભાડાના પૈસા નથી એટલે જ તો એ લોકો મારી બાઈક પાછળ બેઠા છે”, મેં અંતિમ અને વ્યથિત સામે જોતા કહ્યું.

“તો હું શું કરી શકું? દંડ ભરો નહિતર જમા કરી દો.”, એણે ધમકાવતા કહ્યું એ એના મોટા સાહેબ તરફ ચાલતો થયો.

“સાહેબ, ઓ સાહેબ.”, મેં બુમ પાડી. એ પાછો વળ્યો.

“સાહેબ. પતાવો ને. પચાસ રૂપિયા જ છે. મેં પચાસની નોટ બતાવતા કહ્યું. જેથી દ્રશ્ય બરાબર થઈ શકે.

“હવે લાઈસન્સ સાથે લઈને નીકળજો”, તરત એણે પચાસની નોટ હાથમાંથી લઈ લીધી અને પોતાના હાથમાં રાખેલી ડાયરીના પન્ના ખંખોળવા લાગ્યો. પચાસની નોટ છેલ્લા પેજ પર મુકીને એણે આજુબાજુ જોયું.

“ગુડ જોબ આશય. ઈટ્સ પરફેક્ટ.”, દ્રશ્ય બોલ્યો.

“ચાલો નીકળો.”, પેલાએ કહ્યું.

“થેંક્સુ સર, મેં કહ્યું.”, અમે ભાગવત વિદ્યાપીઠથી નિરમાના રસ્તા પર જવા યુર્ન

લીધો અને થોડા આગળ જઈને બાઈક ઉભી રાખી. મેં ઓડીયો રેકોર્ડિંગ સેવ કર્યું અને દ્રશ્યનો કોલ કટ કર્યો. બે મિનિટમાં દ્રશ્ય બાઈક લઈને આવ્યો.

“સુપર્બ ચાર, કાલે હાઈ ડેફીનેશન મુવી બધી ન્યુઝ ચેનલ્સ પર આવશે.”, દ્રશ્ય એક્સાઈટમેન્ટમાં બોલ્યો.

“ચાલો હજુ ચારેક જગ્યાએ મીશન પાર પાડવાનો છે, હવે મામુ લોકો વૈષ્ણોદેવી ઉભા હશે.”, મેં દ્રશ્યએ કહ્યું.

“ઓકે.”, કહીને દ્રશ્યએ બાઈક ભગાવી મુકી.

“અહીં જો લાઈસન્સ વિના બાઈક ચલાવવાનો ફાઈન 500 રૂપિયા છે. એ સિવાય તમે ત્રણ સવારીમાં છો. હેલ્મેટ, PUC, RC બુક કશું જ તમારી પાસે નથી. બાઈક ચોરીની તો નથી ને?”, અમારી બાઈક વૈષ્ણોદેવી પાસે ઉભેલા ટ્રાફિક પોલીસે ઉભી રાખાવી હતી. આ પોલીસ નો ચહેરો પણ તડકાને કારણે પરસેવાથી નીતરી રહ્યો હતો. પણ એના ઉપરનો મેઈન સાહેબ પાનના ગલ્લે ઉભો ઉભો થમ્સ અપ ઢીંચતો હતો.

“તમારા સાહેબ ક્યાં છે?”, મેં પેલા ટ્રાફિક પોલીસ કોન્સ્ટેબલને પૂછ્યું.

“એ તમારે શું કામ છે?”, એણે રોપ બતાવતા કહ્યું.

“તમે ઓથોરાઈઝ્ડ નથી અમને ફાઈન કરવા માટે.”, મેં પણ કહ્યું.

“ચાલો, ગાડી જમા કરી દો.”, એણે ચાવી બાઈક માંથી ખેંચી એના સાહેબ તરફ ચાલતી પકડી. એનો સાહેબ પણ રોડ તરફ જ આવી રહ્યો હતો.

“દ્રશ્ય, એનો સાહેબ કોક પીતો પીતો આવે છે, બરાબર શુટ કરજે.”, મેં દ્રશ્યને કોલ પર કહ્યું.

“જસ્ટ એનો ચહેરો મારી તરફ રહે એ રીતે રાખજે.”, દ્રશ્યએ કહ્યું.

દ્રશ્ય આ વખતે રોડની બીજી તરફ એક રિક્ષામાંથી શુટ કરી રહ્યો હતો.

“સાહેબ, લાઈસન્સ કે હેલ્મેટ કંઈ જ નથી !”, પેલાએ એના સાહેબને કહ્યું.

“ચાલો ૧૫૦૦ રૂપિયા ફાઈન ભરી દો.”, પેલા ખાખી કપડા પહેરેલ ટ્રાફિક પોલીસ વાળાએ કહ્યું. આ પહેલો પોલીસ વાળો હતો જે ગોરો હતો. એનો યુનિફોર્મ વ્યવસ્થિત હતો. એના બુટ બરાબર પોલીશ કરેલા હતા. એના હાથમાં નાની છડી હતી. હાથમાં વોકી ટોકી હતું. એ ઉંચો હોદ્દો ધરાવતો હોય એવું મને લાગ્યું.

“સર, સ્ટુડન્ટ છીએ. પંદર સો રૂપિયા તો ક્યાંથી હોય?”, મેં કરગરવાનું નાટક કરતા કહ્યું.

“તો હવા શેની મારો છો ? મા*ર ચો* !”, એનો ગોરો ચહેરો લાલ થઈ ગયો. એનું વ્યવસ્થિત શરીર ગુસ્સાના કારણે હવામાં ફુંગોળાવા લાગ્યું. એનો મોં માંથી ગાળોનો પ્રવાહ ચાલુ થયો.

“સાહેબ, પતાવો ને.”, મેં કહ્યું.

“પતાવવું નથી, મારી સાથે ચાલ.”, એ અમે ઉભા હતા ત્યાં રોડ પાસે એક ખાલી ઓટો રિક્ષા પડી હતી એ તરફ ચાલતો થયો. એ અંદર જઈને બેસી ગયો. એનું ભારે શરીર ઓટો રિક્ષાની સીટ ઉપર અન્યાય કરી રહ્યું હતું. હું બહાર જ ઉભો રહ્યો.

“આશલા, કંઈ દેખાતું નથી, થોડોક સાઈડમાં રહે.”, દ્રશ્યએ કહ્યું. હું ઓટોરિક્ષાની ડ્રાઈવર સીટ તરફ ખસ્યો.

“ઓકે, થોડોક હજુ ખસ તો મજા આવી જાય.”, દ્રશ્યનો અવાજ આવ્યો. હવે વધારે ખસાય એમ નહોતું. છતાં હું ખસ્યો.

“જો ફાઈન નહિ ભરો તો. બાઈક જમા થશે. કાલે કોર્ટમાં જવું પડશે.”, પેલા ભોંટું ફાંદાળા પોલીસે ફોર્માલીટી પુરી કરતો હોય એમ ડરાવવાનું ચાલુ કર્યું. હું મનમાં જ બોલી રહ્યો હતો કે, ‘સાહેબ. તમે લોકો સાવ ચો* બનાવો છો. એક ડાયલોગ સિવાય બીજું કંઈ બોલતા આવડે છે કે નહિ?’

“સાહેબ. ખીસ્સામાં 30 રૂપિયા જ છે. હમણા જ પેટ્રોલ પૂરાવ્યું એટલે ખીસ્સું ખાલી થઈ ગયું.”, મેં કહ્યું. મેં પાછળના ખીસ્સામાંથી વોલેટ કાઢ્યું અને પેલા પોલીસ વાળાને બતાવ્યું. @snehnusarnamu

“આટલા નહિ ચાલે, તારા ભાઈબંધ પાસે હશે.”, એણે કહ્યું.

“સાહેબ, એ લોકો પાસે પણ કંઈ નથી. અમને આગળ પણ પકડ્યા હતા. ત્યાં પચાસ રૂપિયા આપી દીધા.”, મેં કહ્યું. એણે પોતાના પગ રિક્ષામાં લાંબા કર્યા. એ પોલીસ મામુ રિક્ષામાં એટલે બેઠા હતા કે પૈસા લેતી વખતે કોઈ એને જોઈ ન જાય. એણે એનો હાથ મારા તરફ લાંબો કર્યો. મેં ત્રીસ રૂપિયા વાળો જમણો હાથ એના હાથ તરફ લંબાવ્યો. એણે ગણાવ્યા વિના જ ત્રણ નોટ રિક્ષાની સીટ નીચે મુકવા સીટ ઉંચી કરી. મેં જોયું કે એ સીટ નીચે ખાસ્સી એવું પચાસ અને સો-સો ની નોટોનું કલેક્શન હતું. એક પચાસની નોટ રિક્ષામાં નીચે પડી ગઈ. મારી ઈચ્છા હતી કે કાશ આ સીન કેમેરામાં કેદ થાય.

“સાહેબ, એક નોટ નીચે પડી ગઈ.”, મેં આંગળી ચીંધતા કહ્યું. એણે ફરી સીટ ઉંચી કરી. હું થોડોક દુર ખસી ગયો જેથી દ્રશ્ય બરાબર કેપ્ચર કરી શકે. મેં મારી પીઠ પાછળ હાથ લઈ જઈને થમ્સ અપ ઉંચો કર્યો.

“થેંક્યુ સર.”, મેં કહ્યું અને હાથ મેળવવા હાથ લંબાવ્યો.

“ચુતિયા, ચાલતી પકડ.”, એણે ગુસ્સામાં કહ્યું. હું હસતો હસતો મારી બાઈક પાસે ચાલતો થયો.

“કેવું રહ્યું દ્રશ્ય?”, મેં દ્રશ્યને કોલ પર જ પૂછ્યું.

“આ હેન્ડસમ પોલીસવાળાની તો પુરેપુરી વાટ લાગવાની છે. ત્રીસ રૂપિયા માટે એણે એની નોકરી દાવ પર લગાવી દીધી છે.”, દ્રશ્યએ જવાબ આપ્યો.

“ઓકે, ચાલો. હવે ચાંદખેડા તરફ જઈએ.”, મેં કહ્યું. હું બાઈક પાસે ઉભેલા અંતિમ અને વ્યથિત પાસે પહોંચ્યો. અમે ચાંદખેડા તરફ ચાલતા થયા. મારો મોબાઈલ વાઈબ્રેટ થયો. મેં બાઈક ઉભી રાખી. આસ્થાનો કોલ હતો.

“યા, ડીઅર.”, મેં કોલ રીસીવ કરતા કહ્યું.

“તુ કઈ દુનિયામાં છે? મેસેજ નહિ, કોલ નહિ.”, આસ્થાએ કહ્યું.

“અમે લોકો એક મિશન પર છીએ. એકલા એકલા તો મને પણ નથી ગમતું, ક્યારે આવવાની છે?”, મેં આસ્થાને પૂછ્યું. આસ્થા એના મામાને ત્યાં બરોડા ગઈ હતી. કોલ સેન્ટરમાં પણ મને કંટાળો આવતો હતો. આસ્થાની સાથે વાત ન થાય એટલે મને પણ ચેન ન પડતું.

“પરમ દિવસ. પણ શેનુ મિશન?”, એણે પૂછ્યું.

“એ તુ આવ એટલે ડીટેઈલમાં કહીશ, એન્ડ મીસ યૂ માય લવ.”, મેં મારી લાગણીઓ વ્યક્ત કરતા કહ્યું.

“મીસયુ યૂ લોટ.”, એણે પણ હુંફાળા સ્વરમાં કહ્યું

“ચાલ, હું બાઈક પર છું પછી વાત કર. બાય”, મેં કહ્યું.

“ઓકે બાય. લવ યૂ.”, @snehnusarnamu

“લવ યૂ ટુ”, મેં કોલ કટ કરીને બાઈક શરૂ કરી.

“આશય, અમે તો કંઈ પ્રોબ્લેમ માં નહિ પડીએ ને?”, અંતિમે પાછળથી ડરના અવાજ સાથે કહ્યું.

“અરે, ચાર તમે લોકો શું ટેન્શન લ્યો છો. એક પણ ફુટેજમાં તમારો ચહેરો નહિ આવે. અને પૈસા તો તમને મળવાના જ છે, ટેન્શન શા માટે લ્યો છો?”, મેં બન્નેને શાંત કરવા કહ્યું.

“આ વખતે તમારામાંથી કોઈ એકને જ મારી પાછળ બેસવાનું છે. વ્યથિત તુ મારી સાથે રહેજે. અને અંતિમ તારે દ્રશ્ય સાથે રહેવાનું છે.”, મેં આગળનો પ્લાન સમજાવ્યો. આ વખતે અમે હેલ્મેટ, પી.યુ.સી, આર.સી બુક બધું જ સાથે લઈને જવાના હતા. બસ લાઈસન્સ જ નહોતા બતાવવાના.

ચાંદખેડા બસ સ્ટેન્ડ આવ્યું. દ્રશ્ય ત્યાંજ ઉભો હતો. મેં મારી બાઈક દ્રશ્યની બાઈક પાસે લીધી અને અંતિમને દ્રશ્યની બાઈક પર જવા કહ્યું.

“અહીં કોઈ ટ્રાફિક પોલીસ કેમ નથી?”, મેં દ્રશ્યને પૂછ્યું.

“રોડનું કામ ચાલુ છે, એટલે કદાચ આગળ ઉભા હશે. આગળ જઈએ”, દ્રશ્યએ કહ્યું અને બાઈક ચલાવી મુકી. હું અને વ્યથિત થોડી વાર ઉભા રહ્યા. દ્રશ્યને હજુ પહોંચતા અને સેટ કરતા વાર લાગશે એવું મને લાગ્યું એટલે હું અને વ્યથિત

શેરડીનો રસ પીવા માટે ઉતર્યા. ઠંડા શેરડીના રસે તાજગી જગાવી દીધી. પણ ફરી પેટમાં એક જવાળા ઉભી થઈ. જે મજૂર શેરડીનો રસ કાઢી રહ્યો હતો. એ ભર બપોરના તડકામાં મહેનત કરીને રૂપિયા કમાતો હતો જ્યારે હલકટ કાનુનના રક્ષકો કાયદાના રક્ષણના નામે પોતાના ખીસ્સા લીલા કરતા કરતા હતા. મારા મગજમાં એક ક્ષણ માટે ગુસ્સાનુ પુર આવ્યું. દ્રશ્યનો કોલ આવ્યો કે એ પહોંચી ગયો છે. ‘વિસત ચાર રસ્તા પાસે ત્રણ ટ્રાફિક પોલીસ ઉભા છે.’ એવું મને દ્રશ્યએ કહ્યું. મેં રસના પૈસા ચુકવ્યા. વોલેટમાં માત્ર વીસ રૂપિયા રાખ્યા અને બીજા પેન્ટના ખીસ્સામાં મુક્યા. દ્રશ્યએ આપેલું હેલ્મેટ મેં માથા પર ચડાવ્યું. ફેન્સી નંબર પ્લેટની ઉપર. સાદા નંબરનું સ્ટીકર લગાવી દીધું.

વિસત પહોંચતા જ અમારે તો પકડાવું જ હતું. દ્રશ્ય જમણી તરફ રોડની પેલેપાર એક વૃક્ષની પાછળથી શુટ કરી રહ્યો હતો. પણ અહીં થોડુંક રિસ્કતો લેવું પડે એમ જ હતું. અમે બાઈક ધીમી પાડી. હેલ્મેટ પહેરેલું હતું એટલે પેલા પોલીસવાળાએ રોકવાની હિમ્મત ન કરી. પણ કોઈ પણ રીતે અમારે તો પકડાવું જ હતું. મેં જાણીજોઈને રોડની વચ્ચે બાઈક બંધ પાડી. ગીયરમાં નાખ્યા વિના હું લીવર આપવા લાગ્યો જેથી અવાજ થાય અને પેલા પોલીસવાળાનું ધ્યાન અમારા તરફ ખેંચાય. ઘણો અવાજ કર્યો છતાં એ અમારા તરફ ના આવ્યો. આખરે અમારી પાછળ એક ફોરવર્ડીલ વાળો આવ્યો અને એણે જોરજોરથી હોર્ન મારવાનું ચાલુ કર્યું. એક કોન્સ્ટેબલ દોડતો દોડતો અમારા તરફ આવ્યો. એણે બાઈકને સાઈડમાં લેવા કહ્યું.

“કેમ, બાઈક નથી આવડતી?”, એણે પૂછ્યું.

“ના, કંઈક પ્રોબ્લેમ આવી ગયો છે.”,

“લાઈસન્સ.”, પેલો બોલ્યો.

“સર, લાઈસન્સ ઘરે ભુલાઈ ગયું છે.”, મેં કહ્યું.

“તો ફાઈન ભરી દો.”, પેલાએ કહ્યું. અત્યાર સુધીમાં અમને ખાસ્સો અનુભવ થઈ ચુક્યો હતો. પૈસાનો વહિવટ પતાવવા લગભગ પેલા હેલ્પર ટ્રાફિક પોલીસ જે કોન્ટ્રાક્ટ બેઝ પર રાખેલા હતા એ જ આવતા. જેથી સરકારી અમલદારો વાંકમાં ન આવે. બન્નેની પાર્ટનરશીપ હોઈ શકે એવો મને વહેમ હતો.

“સાહેબ જવા દો ને.”, મેં કહ્યું.

“ક્યાં રહો છો?”, એણે પૂછ્યું.

“અહીં જ ચાંદખેડા”, મેં પ્લાન પ્રમાણે કહ્યું.

“R.C બુક અને પી.યૂ.સી આપો.”, એણે કહ્યું. મેં એને બધા ડોક્યુમેન્ટ બતાવ્યા.

“ફાઈન તો ભરવો પડશે, લાઈસન્સ નથી.” એણે બધા ડોક્યુમેન્ટ રીટર્ન કરતા કહ્યું.

“કેટલો?”, મેં પૂછ્યું.

“૫૦૦ રૂપિયા.”, એણે કહ્યું.

“તમારૂં આઈ કાર્ડ બતાવો.”, મેં પેલાને કહ્યું. એનો ચહેરો વાંકો થઈ ગયો.

“બાઈક અહીં મુકી દો, ચાલો સાહેબ પાસે.”, મેં બાઈકને સ્ટેન્ડ કરી. એ મને રોડની પેલે પાર લઈ ગયો. જ્યાં એનો સાહેબ ઉભો હતો. આ ટ્રાફિક પોલીસ એના ચહેરા પરથી જ ગંભિર લાગી રહ્યો હતો. એનો યુનીફોર્મ બધા ટ્રાફિક પોલીસથી અલગ ખાખી કલરનો હતો.

“સાહેબ, લાઈસન્સ નથી અને આઈકાર્ડ માંગે છે.”, એણે અમને પેલા સાહેબ પાસે લઈ જઈને કહ્યું. આઈકાર્ડ માંગવાથી પેલાનો ઈગો હટી થયો અને હજુ હું એ સાહેબના ઈગોનું ખુન પણ કરવાનો હતો.

“હા, સાહેબ, તમારૂં આઈ કાર્ડ બતાવો.”, મેં કહ્યું. એણે એના ખીસ્સામાંથી કેટલાંક કાગળીયા બહાર કાઢ્યા. થોડીવાર ફંફોળ્યા બાદ એક ચવાઈ ગયેલ પ્લાસ્ટીકના લેમીનેશન વાળુ કાર્ડ મારી સામે ધર્યું. એ આઈ કાર્ડમાં એમનું નામ લખ્યું હતું. એમનું ડેમોગ્રેફિક ટ્રાફિક પોલીસ ઈન્સ્પેક્ટર હતું. અત્યાર સુધીમાં મળેલા બધા ટ્રાફિક પોલીસવાળાનું પણ એ જ ડેમોગ્રેફિક હતું.

“ચાલો, ગાડી નંબર બોલો.”, ડાયરી હાથમાં લઈને એણે સ્લીપ ફાડવાની તૈયારી કરી.

@snehnusarnamu

“સાહેબ. એટલા રૂપિયા ખિસ્સામાં નથી.”, મેં કહ્યું.

“આઈ કાર્ડ માંગવાની ત્રેવડ છે.”, એણે ગુસ્સામાં કહ્યું.

“સાહેબ વિસ રૂપિયા જ છે.”, મેં કહ્યું.

“નહિ, ચાલે., તો ગાડી જમા કરો અથવા ૫૦૦ રૂપિયા દંડ ભરો.”, એણે કહ્યું.

“સાહેબ. જવા દો ને.”, મેં વિનંતી કરતા કહ્યું. અમે રોડની બીજી તરફ હતા જ્યાંથી દ્રશ્ય ખુબ નજીક હતો. જો આ વખતે સકસેસ થઈએ તો અમને ખુબ જ નજીકનો અને વધારે ક્લિઅરીટી વાળો પરફેક્ટ વિડીયો મળે એમ હતો.

“ના, ફાઈન તો ભરવો જ પડશે.”, પેલો પોલીસવાળો એક નો બે નહોતો થતો.

“સાહેબ, હું લાઈસન્સ ઘરેથી મંગાવી લવ છું. મારૂં ઘર અહીંજ ચાંદખેડા છે.”, મેં ઈન્સ્ટન્ટ આવેલો આઈડિયા ઈમ્પ્લીમેન્ટ કર્યો.

“ક્યા રહો છો તમે?”, એણે પૂછ્યું.

“ચાંદખેડા.”, મેં કહ્યું. એ થોડો ઢીલો પડ્યો. એણે ડોકુ હલાવ્યું. એ મારી નજીક આવ્યો.

“પચાસ રૂપિયા છેલ્લા, નહિતર મંગાવી લો લાઈસન્સ..!”, એણે મારી ખુબ નજીક આવીને ધીમેથી કહ્યું. અમને ખુબ ફાયદો થયો કારણ કે એનું મોં ત્યાંજ હતું જ્યાં અમારૂં માઈક હતું. એ જે બોલ્યો હતો એ ક્લિઅર રેકોર્ડ થયું હતું.

મેં વ્યથિતને પચાસ રૂપિયા આપવાનો ઈશારો કર્યો. એણે પચાસની નોટ એના

વોલેટમાંથી કાઢીને મને આપી. મેં જાણીજોઈને મારો હાથ લંબાવીને પેલા ટ્રાફીક ઈન્સ્પેક્ટરને નોટ અંબાવી. એણે નોટ લઈને ડાયરીમાં પેનથી લીટા કરવાનું નાટક કર્યું. નકામું કાગળ ફાડીને અમને અંબાવ્યું. જેમાં કંઈજ લખ્યું નહોતું. પણ લોકો ને એમ લાગે કે રીસીપ્ટ આપી છે એટલે આ નાટક હતું. મેં કાગળ લઈને મારી જમણી સાઈડ રાખ્યું જેથી દ્રશ્ય એનું શુટિંગ કરી શકે. મેં કાગળને બંને બાજુ ફેરવ્યું જેથી કેમેરામાં એ પણ આવી જાય કે કાગળ બંને બાજુ કોરૂ હતું એ કોઈ પ્રકારની રીસીપ્ટ નહોતી. મેં રીસીપ્ટને ખીસ્સામાં મુકીને કેમેરાની સામે થમ્સ અપ કર્યો. પેલા ટ્રાફીક પોલીસની નજર પડી ગઈ.

“પેક અપ.”, દ્રશ્યનો સામેથી અવાજ આવ્યો.

મેં વ્યથિતનો હાથ પકડીને જડપથી રોડ કોસ કર્યો. પેલો ઈન્સપેક્ટર વૃક્ષની પાછળ જોઈ રહ્યો હતો. એને કદાચ શક પડ્યો હતો.

“રમેશ પેલા લોકોને ઉભા રાખ.”, એણે બુમ પાડી અને એ વૃક્ષ તરફ દોડ્યો. અમે બાઈક શરૂ કરીને યુર્ન લીધો. દ્રશ્યએ પહેલેથી જ તૈયારી કરી રાખી હતી. વૃક્ષથી થોડે દુર અંતિમ બાઈક ચાલુ કરીને ઉભો હતો. દ્રશ્ય કેમેરા લઈને બાઈક તરફ દોડ્યો. પેલો ઈન્સપેક્ટર એની મોટી ફાંદના લીધે વધારે દોડી ના શક્યો. મેં મારી બાઈક ફુલ સ્પીડ પર ભગાવી.

@snehnusarnamu

“ચાલ ચાલ, જલદી ચાલ, પેલો પાછળ આવે છે.”, દ્રશ્યનો અવાજ બ્લુટુથમાંથી આવ્યો.

“પેલો પાછળ થયો છે?”, મેં દ્રશ્યને પૂછ્યું.

“હા, એ એની બાઈક લઈને આવે છે. ક્યાંક સંતાઈ જાવ.”, દ્રશ્યએ મને કહ્યું.

મેં બાઈક ચાંદખેડાના IOC રોડ પર લીધી. એક કોમ્પ્લેક્સ જોયું. એટલે એના બેઝમેન્ટમાં હું બાઈક લઈને ઘુસી ગયો. બ્લુટુથમાંથી “ભગાવ ભગાવ” એવા દ્રશ્યના શબ્દો આવવાનું ચાલુ જ હતું.

“દ્રશ્ય હું એક કોમ્પ્લેક્સ માં છું. તું પણ ક્યાંક ઘુસી જા.”, મેં દ્રશ્યને કહ્યું.

“ઓકે, એ ખાસ્સો પાછળ છે, હું કંઈક કરું છું.”, દ્રશ્યએ કહ્યું.

બે કલાક પછી અમે ચારેય જણા અલગ અલગ જગ્યાએથી ભેગા થયા.

“આ વખતે તો વાટ લાગવાની જ હતી.”, અંતિમે કહ્યું.

“થેંક ગોડ યાર, બચી ગયા.”, દ્રશ્યએ કહ્યું.

“પણ હવે એ લોકો નહિ બચે.”, મેં ગુસ્સામાં કહ્યું.

“હા.”, દ્રશ્ય બોલ્યો.

“ચાલો, હવે એડિટીંગ ચાલુ કરીએ?”, મેં વ્યથિતનો ખભા પર હાથ મુકીને કહ્યું. અમે મારી રૂમ તરફ ચાલતા થયા.

અમે આ વિડીયોથી પૈસા પણ કમાવાના હતા. અમે કોઈને બ્લેક મેઈલ નહોતા કરવાના. પણ અમે જે ભણીએ છીએ એ ક્યારે કામ આવવાનું હતું? મેં એક વેબસાઈટ બનાવવનું વિચાર્યું હતું. જેના પર લોકો આવા કંપ્લેનના વિડીયોઝ શેર કરી શકે. વિડીયો એડિટ થઈને આવે ત્યાં સુધીમાં મેં એ કામ કરવાનું જ વિચાર્યું. ગુગલ એડસેન્સ અને મોનેટાઈઝેશનો ઉપયોગ કરવાનો વિચાર કર્યો એટલે એડવર્ટાઈઝ પર ક્લિક થાય એ પ્રમાણે પૈસા મળે. જેટલી પણ ઓનલાઈન એડ માટેની વેબસાઈટ હતી એ બધી ખોળી કાઢી અને એક એવી વેબસાઈટ તૈયાર કરી જેમા વિડીયો પર ક્લિક કરે એટલે પંદર પોપ – અપ ખુલે.

જેટલી ક્લિક વધારે એટલી વધારે કમાણી. ત્રણેય વિડીયો તૈયાર થઈ ગયા. દ્રશ્યએ ત્રણેય વિડીયોના નામ આપ્યા હતા.

પહેલા વિડીયોનું નામ હતું.

ભાગવત કે લુટેરે,

બીજાનું નામ,

રીક્ષાવાલા બના પુલીસ લુટેરા

અને ત્રીજાનું નામ

જેન્ટલમેન ભીખારી.

@snehnusarnamu

અમે ત્રણેય નામ સાંભળીને ખુબ જ હસ્યા. દ્રશ્યએ વિડીયોને એવી રીતે એડીટ કર્યા હતા કે જાણે કોઈ ડોક્યુમેન્ટરી બનાવી હોય. વિડીયોની ક્લિયારીટી એકદમ બોલીવુડના મુવી જેવી હતી. પહેલા તો મેં ત્રણેય વિડીયોને ગુજરાતના મેજર ન્યુઝ પેપરને મેઈલ કરી દીધા. જેથી આવતી કાલના ન્યુઝપેપરમાં આ ન્યુઝ આવે.

મેં વેબસાઈટ માટે એક ડોમેઈન ખરીદ્યું. વેબસાઈટ હોસ્ટ કરી. ત્રણેય વિડીયો યુ ટ્યુબ પર અપલોડ કર્યા અને ત્યાં પણ એડવર્ટાઈઝમેન્ટ મુકી દીધી એટલે ત્યાંથી પણ પૈસા આવે. વેબસાઈટને ઓનલાઈન કરી દીધી.

બસ હવે જસ્ટ બધી ન્યુઝ ચેનલ વાળાને મેઈલ કરવાનો હતો. જેથી બ્રેકીંગ ન્યુઝ બને. હું અને દ્રશ્ય બન્ને બધી જ ન્યુઝ ચેનલ વાળાને રાતે સાડા અગિયાર વાગે મેઈલ કરવા બેઠા. રાતના ત્રણ વાગતા અમે વિડીયો અને વેબસાઈટને ઘણી જગ્યાએ શેર કરી ચુક્યા હતા. ફેસબુક ના જેટલા પણ પેજ અને ગ્રુપમાં હું એડમીન હતો ત્યાં આ વિડીયો શેર કરી દીધા. દ્રશ્યએ પણ એજ કર્યું. જેટલી હીટ આ વેબસાઈટને અને વિડીયોને મળે એટલો ફાયદો ગુજરાતને અને સાથે સાથે અમને પણ થવાનો હતો.

બસ બીજા દિવસે હું આસ્થાને ઘણા સમય પછી મળવાનો પણ હતો અને મારા

પપ્પાની છેલ્લી ઈચ્છા પણ પુરી થવાની હતી.

“આશય, આશય. ઉભો થા.”, દ્રશ્યનો અવાજ મને કર્કશ લાગી રહ્યો હતો. પણ હું ઉંઘમાંથી પરાણે ઉભો થયો.

“પચાસ હજાર હીટ આપણી વેબસાઈટને અને યુ ટ્યુબ પર એક લાખ હીટ.”, દ્રશ્ય કુદતા કુદતા બોલ્યો. મારી ઉંઘ ઉડી ગઈ. દ્રશ્યએ મને બધા જ ન્યુઝ પેપર આપ્યા. પહેલા જ પેજ પર મોટા મોટા ફોટા સાથે આ ભ્રષ્ટાચારનો પર્દાફાશ હતો. અમારી વેબસાઈટ ઉપર જે પણ માહિતી મુકેલી હતી એ માહિતી ન્યુઝપેપર વાળાએ છાપી દીધી હતી. સાથે મારા અને દ્રશ્યનું નામ પણ હતું. કારણ કે વિડીયોમાં હું તો હતો જ. પણ વેબસાઈટ પર આ કામ માટે બન્નેનો ફાળો હતો એવું લખ્યું હતું.

મેં મારો મોબાઈલ શોધ્યો. હું આ વાત આસ્થાને કહેવા માંગતો હતો. મોબાઈલ બેટરી લો ના લીધે સ્વીચ-ઓફ થઈ ચુક્યો હતો. મેં મોબાઈલ સ્વીચ ઓન કર્યો અને આસ્થાને કોલ કર્યો. એણે રીસીવ ના કર્યો. મેં બીજી વાર ટ્રાઈ કરી.

“હા, આશય.”, સામેથી અવાજ આવ્યો.

“મારે તને મળવું છે.”, મેં કહ્યું.

“આજે હું તને પપ્પા સાથે મેળવીશ.”, આસ્થાએ કહ્યું. પણ એના સ્વર સુકાઈ ગયેલો હોય એવું લાગ્યું.

“ક્યારે?”, મેં પૂછ્યું.

“અત્યારે, આવીજા.”, આસ્થાએ કહ્યું.

“તો, હું નીકળું જ છું.”, મેં કહ્યું.

“ઓકે, બાય.”,

“બાય.”, મેં કોલ કટ કર્યો અને હું બાઈક લઈને અંકુર જવા નીકળ્યો. પણ હજુ બાઈક રોડ પર પહોંચી ત્યાંજ ફોન આવવાના ચાલુ થયા. પોલિટીશીયનો અને નામી ગુંડાઓએ મને ધમકાવવાનું ચાલુ કર્યું હતું. એ લોકો વેબસાઈટ બંધ કરવાનું કહી રહ્યા હતા અને જો હું બંધ ના કરું તો વિવિધ પ્રકારની ધમકીઓ આપી રહ્યા હતા. મારા હાથ પગ ભાંગવાની થી માંડીને મારી નાખવા સુધીની.

મારે કોઈ પરિવાર તો હતો નહિ એટલે મને ડર નહોતો. મેં એ લોકો ને ચોખી અને ચટ ના પાડી દીધી.

“થાય તે કરી લો. વેબસાઈટ કે વિડીયો કશું જ ડીલીટ નહિ થાય.”

હું અંકુર પહોંચ્યો. મેં મોબાઈલ સ્વીચ ઓફ કરી દીધો. આસ્થાના ઘરે હું કોઈ ખલેલ નહોતો માંગતો. મેં એક સારું કામ કર્યું હતું એટલે આસ્થાના ઘરવાળાઓ

ઉપર મારી સારી છાપ જ પડશે એવું હું વિચારી રહ્યો હતો. મને આજે મારા નિર્ણય ઉપર ગર્વ હતો. ભ્રષ્ટાચાર દુર કરવા ઉપર લોકો મોટી મોટી બંડાસો તો મારતા જ હોય છે, પરંતુ અમે એક પગલું ભર્યું હતું.

મેં આસ્થાના ઘરના દરવાજાનો ડોરબેલ વગાડ્યો. બારણું ખુલ્યું. આસ્થા જ હતી. એના વાળ છુટ્ટા હતા. એણે બ્લેક કલરનું નાઈટ પેન્ટ અને રેડ કલરનું ટી-શર્ટ પહેર્યું હતું. એણે મને અંદર આવવા કહ્યું. હું અંદર ગયો. અંદર પગ મુકીને ઘરમાં જોતા જ મારા પગમાં જેટલી પણ તાકાત હતી એ બધી એક ક્ષણમાં નાશ પામી હોય એવું મને લાગ્યું.

સોફાની સામેનું LCD ટી.વી ચાલુ હતું. જેમાં ન્યુઝ ચેનલો વાળા અમારા વિડીયો વારંવાર ફ્લેશ કરી રહ્યા હતા. સોફા પર એક વ્યક્તિ બેસેલી હતી. જેની ક્રોધીત પહોળી થઈ ગયેલ લાલ આંખો, ગુસ્સાથી લાલ થઈ ગયેલ ચહેરો અને ભીંસી રાખેલા હોઠ જાણે એ જ ક્ષણે મારો જીવ લેવા માટે કાફી હતા. આ ચહેરો જાણીતો હતો.

મારા શરીર ધ્રુજવાનું કારણ એ હતું કે આસ્થાના પપ્પા બીજું કોઈ નહિ, વૈષ્ણોદેવી પાસે જે ટ્રાફિક પોલીસનું અમે શુટીંગ કર્યું હતું એ જ હતા. મને ખબર ના પડી કે હું આસ્થાને શું કહું કે હું શું બોલું ? મને એટલી ખબર હતી કે મેં કંઈ ખોટું નહોતું કર્યું અને હું આસ્થાને બેશુમાર પ્રેમ કરતો હતો. આસ્થાએ મને મારો હાથ પકડીને સોફા પર બેસાડ્યો.

“પ્રસિધ્ધીની બહુ ભુખ લાગે છે.”, આસ્થાના પપ્પા કડક અને શાંત અવાજે બોલ્યા. હું સામેની કાચની ટીપોઈ પર જોઈ રહ્યો.

“આશય જવાબ આપ, પપ્પા કંઈક પુછે છે.”, આસ્થા ઉંચા અવાજે બોલી. મેં આસ્થા સામે જોયું. મનમાં સવાલ થયો ‘આસ્થા પણ મને સમજી નથી શકતી?’ પણ તરત જવાબ આપ્યો ‘દરેક વ્યક્તિ પોતાના બાપને પ્રેમ કરતી હોય છે’

“શું બોલું?”, મેં આસ્થાની આંખોમાં આંખો નાખીને કહ્યું.

“આ બધું શા માટે ?”, એણે પણ મારી આંખોમાં ડુબીને જવાબ માંગ્યો.

“મારી બોલવાની હિમ્મત ઓછી થઈ ગઈ છે, પણ તમે લોકો સાંભળવાની હિમ્મત ધરાવો છો?”, મેં કહ્યું. આસ્થાના મમ્મી પણ એ રૂમમાં આવ્યા. એમની નજરમાં પણ મારા પ્રત્યે ખુન્સ ભરેલું હતું. ત્રણેય જણ મારી સામે એક્ટીસે જોઈ રહ્યા જાણે હું એ લોકો માટે ગંભીર ગુનેગાર હોવ.

“હા, હું તૈયાર છું”, આસ્થાએ કહ્યું. એ મારી બાજુમાં બેસી ગઈ.

“આસ્થા હું તારા પપ્પાને આજે બીજી વાર જોઈ રહ્યો છું, ગઈ કાલે મેં એમને પહેલી વાર જોયા હતા. પણ મને નહોતી ખબર કે એ તારા પપ્પા છે. બીજી વાત કે હું તને અમાપ પ્રેમ કરું છું. તું પણ મને પ્રેમ કરે છે. આપણે બન્ને એકબીજા વિના રહી શકીએ એમ નથી. અને ત્રીજી વાત કે હું ભ્રષ્ટાચાર સહન કરી શકતો નથી અથવા તો ન સહન કરવા માટે હું બંધાયેલો છું.” આસ્થાના પપ્પા એકદમ ચુપ થઈને મારી સામે એ જ ક્રોધ ભરી નજરથી જોઈ રહ્યા હતા.

“મને કોઈ પ્રસિધ્ધિની ભુખ નથી. મારા પપ્પા રાજકોટની એક પ્રખ્યાત હોસ્ટેલના ટ્રસ્ટી હતા. એમણે પણ વિદ્યાર્થીઓની ફી અને વિદેશમાંથી આવતા ડોનેશનના રૂપિયાના ગફલા કર્યા હતા. જ્યારે આ કૌભાંડ બહાર આવ્યું એ જ દિવસે મારા પપ્પાને હાર્ટ અટેક આવ્યો. એમ્બ્યુલન્સમાં જ ખબર પડી ગઈ કે મારા પપ્પા છેલ્લા શ્વાસ ગણી રહ્યા છે. પણ જતા જતા એમણે એમની ભુલ સ્વિકારી અને મને કહ્યું, ‘બેટા, અત્યાર સુધી મેં હરામ ના પૈસા ભેગા કર્યા. પણ અત્યારે મારી પાસે મૃત્યુ પાસેથી ઉધાર લીધેલા શ્વાસ સિવાય બીજું કંઈજ નથી. મેં ભ્રષ્ટાચાર કર્યો છે. ત્રણ કરોડ રૂપિયા મેં ઘર ભેગા કર્યા છે. એને તું એ જ હોસ્ટેલમાં ડોનેટ કરી દે જે. મારી અસ્થિઓને ગંગામાં વિસર્જીત કરવાની જરૂર નહિ પડે. અને આજે તારે મને એક પ્રોમીસ કરવાનું છે. જે ભુલ મેં કરી એ તું ના કરતો. ભ્રષ્ટાચાર માં ન તો ભાગ લેતો અને ન કોઈને લેવા દેતો. તારા બાપની બંધ થવાની તૈયારી કરી રહેલી ઘડકનોની કસમ ખાઈને પ્રોમીસ કર કે જ્યારે પણ તું ભ્રષ્ટાચારને જોઈશ ત્યારે તું એને દુનિયાની સામે લાવવાના થાય એટલા બધા પ્રયત્નો કરીશ. બસ આજ મારી છેલ્લી ઈચ્છા છે.’ ‘પ્રોમીસ પપ્પા’ મારા આટલા શબ્દો સાંભળ્યા અને તરત મારા પપ્પાએ એની ઘડકનો બંધ કરી દીધી.” મારી વાત સાંભળીને આસ્થાની આંખો નરમ પડવા લાગી.

“અંકલ મારે તમારી સાથે કોઈ દુશ્મની નથી. જો કદાચ ગઈ કાલે તમે મને ઓળખતા હોત તો કોઈ જ દંડ વિના જવા દે’ત. આ વાત એક સંબંધમાં જરૂરી હોઈ શકે. પણ આમાં ભ્રષ્ટાચાર તો છે જ. જો આવું થયું હોત તો કદાચ ટી.વી પર આવી રહેલા વિડીયોમાં તમે ન હોત. તમે એ વાતની ખુશી મનાવી રહ્યા હોત કે ‘હાશ હું આમાં સપડાયો નથી’ બીજા દિવસથી તમે ચિલ્લર લેવાને બદલે નિયમ પ્રમાણે જે ફાઈન થાય એ વસુલ કરતા હોત.

અંકલ મને તમારા પ્રત્યે માન છે, તમે મારા વડીલ છો. પણ હું મારા પપ્પાની છેલ્લી ઈચ્છાને નકારી ના શકું. ગઈ કાલે જ મેં નક્કિ કરી લીધું હતું. હવેથી જો મારી પાસે હેલ્મેટ નહિ હોય અને એનો ચાર્જ ૫૦૦ રૂપિયા પણ થતો હશે તો હું ચુકવીશ. કારણ કે મારે ભ્રષ્ટાચારમાંથી નીકળવું છે. મેં તમને લાંચ આપી એટલે હું પણ ગુનેગાર છું જ પણ લોકો એ નથી જોઈ રહ્યા. લોકો બસ એક હિમ્મત ભરેલા

પગલાને જુએ છે. અંકલ હું આસ્થાને પ્રેમ કરૂ છું. આસ્થા પણ મને પ્રેમ કરે છે. આટલી હિમ્મત કરી છે, તો થોડીક વધારે હું એની સાથે મેરેજ કરવા માંગુ છું.

અંકલ ક્યાં સુધી આપણે આ ચિલ્લર ભેગુ કરીશું. તમને ખબર છે, જ્યારે કોઈ ટ્રાફિક પોલીસ આવી રીતે પૈસા પડાવે છે ત્યારે એને કેટલી ગાળો અપાતી હોય છે? એને કેટલી હાથ લાગતી હોય છે? મૃત્યુ અને હરામના પૈસાની ગાઢ મિત્રતા છે. જે મેં મારી નજરે જોઈ છે, એનું પરિણામ મારા પપ્પાનું અચેતન શરીર હતું. ચોક્કસ તમારી નોકરી ખતરામાં હશે. કદાચ તમને સસ્પેન્ડ કરવામાં આવશે. પણ હવે હું કંઈ કરી શકુ એમ નથી. આપણે બસ તટસ્થ ચુકાદાઓનો અમલ કરી શકીએ. જો હજુ પણ તમને લાગતું હોય કે ભ્રષ્ટાચાર એ એક સારી વસ્તુ છે. મેં જે કર્યું છે એ ખોટું છે તો તમે જે કહો એ કરવા હું તૈયાર છું.”, મેં આસ્થાના પપ્પાની સામે જોઈને કહ્યું.

“પપ્પા, અમારે આ જાહોજલાલી નથી જોતી. અમે એક ટાઈમ ભુખ્યા રહી શકીશું પણ આ પૈસો મને હજમ નહિ થાય.”, આસ્થાએ પણ મારો પક્ષ લીધો. પણ આસ્થાના પપ્પાના ચહેરા પર કંઈજ ફરક ના પડ્યો.

“આ જ ક્ષણે મારા ઘરના દરવાજાની બહાર નીકળી જા. નહિતર હું કંઈક કરી બેસીશ. આજ પછી જો આસ્થાની સામે જોવાની પણ કોશીશ કરી છે, તો ખૈર નથી” આસ્થાના પપ્પાએ ઉભા થઈને કહ્યું.

“તો અંકલ તમે પણ સાંભળો, ડરતો તો હું કોઈ થી નથી. હું લગ્ન કરીશ તો આસ્થા સાથે જ. નહિતર વાંઢો રહીશ.”, આસ્થાના પપ્પા મારા તરફ એનો હાથ લઈને આવ્યા. આસ્થાએ મારા ગાલ તરફ આવી રહેલો હાથ રોકી લીધો. હું ઘરની બહાર નીકળ્યો. મને એટલી ખબર હતી કે આસ્થાનો પ્રેમ મારી સાથે હતો.

ઘણા દિવસો સુધી આસ્થાનું ઘરથી બહાર નીકળવનું બંધ કરી દેવામાં આવ્યું. આસ્થાના પપ્પા માને એમ નહોતા. છેવટે અમે કોર્ટ મેરેજ કરવાનો નિર્ણય લીધો. જુન મહિનાનો એન્ડ ચાલી રહ્યો હતો. આ મહિનામાં મારો બર્થ ડે પણ હતો અને મારા પપ્પાની પુણ્યતિથી. અમે આ જ દિવસે મેરેજ કરવાનું નક્કિ કર્યું. આસ્થાએ દિવસે ઘરેથી વહેલા નીકળી ગઈ. અમે નક્કિ કરેલા વકિલને લઈને રજીસ્ટ્રારની ઓફીસે જવા નીકળ્યા. અમે ખુશ પણ હતા કારણ કે એક નવી જીંદગીની શરૂઆત કરવા જઈ રહ્યા હતા. પણ દુખી પણ હતા કારણ કે બીજા બધાની ખુશીઓની અવગણના કરીને અમે આ પગલું ભરી રહ્યા હતા.

અમે રજીસ્ટ્રારની ઓફીસે પહોંચ્યા. ત્યાં પહોંચતા ફરી એકવાર ઘડકો લાગ્યો. આસ્થાના મમ્મી પપ્પા રજીસ્ટ્રારની ઓફીસમાં હતા. મારી ઘડકનો વધી ગઈ. “શું

અમે બન્ને એકબીજાને ક્યારેય પામી નહિ શકીએ.”, એવો ભય મારા મગજમાં વહેતો થયો. પણ ત્યાંજ આસ્થાના પપ્પાએ અને મમ્મીએ અમારી સામે જોઈને એક દૈવી સ્મિત પુષ્પોની જેમ ફેંક્યું. બસ એ ક્ષણ વખતે અમે સ્વર્ગમાં હતા. અથવા તો એ ક્ષણમાં સ્વર્ગ સમાયેલું હતું.

જીંદગી સાથે તમે પ્રમાણીક રહો તો એ પણ તમારી સાથે પ્રમાણીક રહે જ છે.

“ક્યાં સુધી હું સમાજની ફાલતુ બકવાસો અને ક્ષણભંગુર માનનો ભાર લઈને હું ફરીશ?, ક્યાં સુધી હું ભ્રષ્ટાચારનો ગુલામ બનીને રહીશ. આખરે હું પણ માણસ છું. જો હું મારી એકની એક દિકરીને એની ખુશીઓ ન અપાવી શકું તો ધુળ પડે મારા જીવન પર. બેટા બે મહિનાની માનસિક એકલતા પછી તારા શબ્દોએ મને વિચારતો કર્યો. આજે મારે તારો આભાર માનવો જોઈએ.”, આસ્થાના મમ્મી પપ્પા અમારી તરફ આવીને બોલ્યા.

“ના, પપ્પા. તમારે તો આશિર્વાદ આપવાના હોય.!” મેં આસ્થાના પપ્પાને ‘પપ્પા’ સંબોધીને કહ્યું.

“આસ્થાના પપ્પા અને હું એકબીજાને ભેટી પડ્યા.”.

“ખરેખર તમારી પેઢીને સમજતા અમને વાર લાગે છે, કારણ કે તમે કોઈ બંધનમાં રહીને વિચારતા નથી. જે કરો છો એ સ્વતંત્રતાથી કરો છો. તમને કોઈ સમાજની પરવાહ નથી. અમે બુદ્ધાઓ સમાજના માન-અપમાનથી બંધાયેલા છીએ એટલે જ મન ભરીને જીવી પણ નથી શકતા. બસ આવી જ રીતે ખુશ રહો.”, આસ્થાના પપ્પાએ કહ્યું અને આસ્થાના મમ્મી પપ્પાએ મારા અને આસ્થાના હાથનો હસ્તમેળાપ રજીસ્ટ્રારની ઓફીસમાં જ કરાવ્યો.

આ હતી મારા બર્થ-ડે એ મને આપેલી બીજી અમુલ્ય ભેટ. દુખની ક્ષણ તમને એમ નથી કહેતી કે આ ભેટ છે. તમારે એ ક્ષણને તપાવીને ઉપહારમાં તબદીલ કરવી પડે છે. આ સફરમાં ઉપહાસ સહન કરવાની શક્તિ પણ જોઈએ. જ્યારે તમે સંપૂર્ણ તૈયાર થઈ જશો ત્યારે કંઈક નવું જન્મશે. બસ આ જ હતો મારો નવો જન્મ.

“અમે પડતા આખડતા એકબીજાને પામી શક્યા કારણ કે અમે આપી ચુક્યા હતા પ્રેમને જન્મ.”

8. સેન્ડવીચ

પ્રકરણ-૧

“તને યાદ છે આકર્ષી..? જ્યારે આપણે પહેલી વાર કૉલેજમાં મળ્યા હતાં?”, પાંચ બેસ્ટ ફ્રેન્ડ્સ અમદાવાદના રીવરફ્રન્ટ પાર્કમાં ટોળું વળીને ભૂતકાળ વાગોળતાં હતાં ત્યારે આકાશે કહ્યું.

“કઈ રીતે ભૂલી શકું ચાર, મારી લાઈફનો અત્યાર સુધીનો સૌથી સુંદર દિવસ, તારા માટે વર્સ્ટ પ્લેસ.”, આકર્ષીએ ખિલખિલાટ હસતા કહ્યું.

“તારી સાથેની પહેલી જ મુલાકાતમાં, તું તો રીતસરની મારા પર ગુસ્સાના વરસાદથી વરસી પડી હતી.”, આકાશે પણ હસતા હસતા કહ્યું.

“પણ તમારા લોકો વચ્ચે ઝઘડો ક્યા કારણે થયો હતો?”, મસ્તીએ પૂછ્યું. આકર્ષી આકાશને જોઈને સ્માઈલ કરવા લાગી, આકર્ષીએ આકાશને પૂછવાનો ઈશારો કર્યો. આકાશે મસ્તીને ઈશારાથી જ કહ્યું કે તું આકર્ષીને જ પૂછ. આકર્ષીનો ચહેરો એટલો મલકાયો કે એના ચહેરા પર ખડખડાટ સ્મિત આવી ગયું.

“હું કોમ્પ્યુટર એન્જિનિયરિંગ કરતી હતી અને આકાશ ઈ.સી.માં હતો એટલે ઓબ્વિયસલિ, એકબીજાને નહોતાં ઓળખતાં, પણ કૉલેજના ટેકનોની ડાન્સ કોમ્પિટિશનમાં આકાશને જોયેલો. એમ પણ આકાશ થોડો હેન્ડસમ એટલે કોઈ પણ છોકરી એના લુકને જોઈને થોડીક એટ્રેક્ટ તો થઈ જ જાય.. કૉલેજમાં મસ્ક્યુલર અને પોપ્યુલર હતો, મેં એના વિશે સાંભળ્યું હતું.”, આકર્ષીએ કહેવાનું શરુ રાખ્યું પણ આકાશ ત્યાં જ વચ્ચે પડ્યો.

“બસ ચાર ઓછું બટર લગાવ હું લપસી જઈશ...!”, આકાશે એના વખાણ સાંભળીને કહ્યું. બધા ફ્રેન્ડ્સ મજાક ઉડાવતા હસ્યા.

“ચાર પોપકોર્ન વિના મુવી જોવાની મજા ક્યાંથી આવે? સેન્ડવીચમાં બટર તો હોવું જોઈએ ને..?”, આકર્ષીએ કતરાઈને કહ્યું, અને સ્ટોરી આગળ વધારી. “હું લાઈબ્રેરી પાસેના ઝેરોક્ષ સેન્ટરમાં બુકના ચેપ્ટર્સની ઝેરોક્ષ કરાવવા ગઈ હતી. એ જ દિવસે મને મારા જ ક્લાસના ત્રણ છોકરાએ પ્રપોઝ કર્યું હતું, એક મહિનામાં આવું બે ત્રણ વાર તો બનતું જ. પણ એક દિવસમાં આવુ ત્રણ વાર? કૉલેજના એક વર્ષમાં ક્યારેય નહોતું બન્યું, એટલે હું થોડી નર્વસ પણ હતી અને મનમાં થોડી થોડી હરખાતી પણ હતી કે આપણી ડિમાન્ડ આટલી બધી વધી ગઈ છે? પણ મેં પહેલેથી જ નક્કી કર્યું છે એમ હું લાઈફ પાર્ટનર તરીકે મારા પપ્પા શોધી આપશે

એને જ સ્વીકારીશ. એટલે મેં એ કોઈ છોકરાઓને હા નહોતી પાડી પણ સૈન્ડલ બતાવીને ભગાવી માર્યા હતાં. ઝેરોક્ષની માટેની લાઈન લાંબી હતી,”

પાછો આકાશ વચ્ચે બોલ્યો. “ઝેરોક્ષમાં લગભગ પંદરેક મિનિટ સુધી વારો આવે એમ નહોતો. એ દિવસે આકર્ષીએ, બ્લુ જીન્સ પહેરેલ હતું અને એના પર ફૂલ્લી ભરતકામ કરેલ સ્લીવલેસ ટીશર્ટ પહેરેલું હતું, ઈસ્ટ એન્ડ વેસ્ટનું આ કોમ્બિનેશન મને બહું ગમ્યું હતું, હાઈટમાં તો એમ પણ આકર્ષી ઘણી ઉંચી છે, છતાં પણ એણે હાઈ હીલના સૈન્ડલ પહેર્યા હતા જેના પર પણ ભરતકામ કરેલું હતું. મને લાગ્યું કે હતું કે આ કોઈ રીય ચિકનની છોકરી લાગે છે, એના કપડા કોઈ ડિઝાઈનર કલેક્શનમાંથી લીધેલ હોય એવું લાગી રહ્યું હતું, એના હાથ પર લાકડાના મોટા કાંડા હતા, એના ડાબા હાથ પર એના ખભાથી કાંડા સુધી મોતીની ચાર લાંબી સર હતી, જે એના ગોરા બાજુને શણગાર આપી રહી હતી, એજ કદાચ એની સ્લીવ હતી, એના કાનમાં મેક્કોનાલ્ડના લોગોવાળા એરીંગ્સ હતાં. જાણે મેક્કોનાલ્ડની બ્રાન્ડ એમ્બેસેડર હોય! એના ખુલ્લા વાળોને તો ક્યાંથી ભૂલી શકું? કારણ કે, હું એની પાછળ ઊભો હતો ત્યારે પવનના કારણે એના ખુલ્લા વાળ મારા નાક અને આંખો સાથે છેડછાડ કરી રહ્યા હતા.”

“પતી ગયું તારું....? હવે કોણ ચણાના જાડ ઉપર ચડાવે છે? બટર લગાવવામાં તું પણ કંઈ પાછળ નથી.”, આકર્ષીએ વચ્ચે મોટેથી બોલીને આકાશને બોલતા રોક્યો. ફરી એના ચહેરા પર સ્માઈલ શકીરાની કમરની જેમ નાચવા લાગી.

“ઓકે સારું, તો તારે ખોટું સાંભળાવું છે? એ દિવસે આકર્ષીએ પેલા માંગવાવાળા જેવા....”, “બસ બસ બસ” આકર્ષીએ આકાશને બોલવા જ ના દીધો ચિલ્લાવા લાગી. આજુબાજુ બેસેલા લોકો જોવા લાગ્યા. બધા લોકો ફરી હસ્યા. આજે તો બધા ધમાલીયા ફેન્ડ્સ પણ બે બેસ્ટ ફેન્ડ્સ આકાશ અને આકર્ષીની સ્ટોરી સાંભળવા કુતૂહલતાથી બેસી ગયા હતા, કારણ કે એ બધાએ ગર્લફ્રેન્ડ બોય ફ્રેન્ડની લવ સ્ટોરીઝ તો સાંભળી હતી પણ બે બેસ્ટ ફેન્ડ્સ વચ્ચેના લવની સ્ટોરી કદી નહોતી સાંભળી. અહીં કોઈ જ એક્સ્પેક્ટેશન વગરનો પ્રેમ હતો.

ફરી આકર્ષીએ જ કન્ટીન્યુ કર્યું. “હા એ દિવસે હું સજીવજીને જ આવી હતી, બટ તમે પણ જાણો છો હું કોઈ રીય ચિકનની છોકરી નથી, હું તો ગામડામાંથી આવેલી મોડર્ન છોકરી છું. મમ્મીએ ભરતકામ કરતા શીખવાડેલું એટલે એને મોડર્ન ક્લોથિંગમાં મેં જાતે જ ઈમ્પ્રોવમેન્ટ કર્યું. ઘણાએ વખાણ કર્યા પછી મને ખબર પડી કે હું તો ડિઝાઈનર પણ છું. મેં એ દિવસે જે પણ વસ્તુ પહેરી હતી એ મેં જાતે જ રિડિઝાઈન કરી હતી. મેક્કોનાલ્ડના એરીંગ્સ પણ. હું એ દિવસે કંટાળી હતી અને લાઈન પણ લાંબી હતી, સાથે ત્રણ ત્રણ છોકરાવે પ્રપોઝ કર્યું હતું એટલે નર્વસ પણ

હતી અને વિચારો આવતા હતા કે કોઈ મારી સાથે મજાક તો નહીં કરી રહ્યું હોય ને? હું નીચું મોં રાખીને મારા મોબાઈલમાં ચેતન ભગતની વન નાઈટ એટ કૉલ સેન્ટર વાંચી રહી હતી. ત્યાં જ મારા ખભા પર પાછળથી એક વજનદાર હાથ પડ્યો. મેં પાછળ જોયું, વ્હાઈટ કમીઝ અને પાયજામામાં બ્લેક ગીક ટાઈપ ચશ્માની ફ્રેમવાળો એક છોકરો ઊભો હતો, એના કમીઝના ખિસ્સા પર રોયલ રોઝ લટકાવેલું હતું અને બીજું એક ગુલાબ એના હાથમાં હતું.

‘બહાર આવ ને!’, એણે મને લાઈનમાંથી બહાર આવવા કહ્યું. મને ખબર જ હતી આ છોકરો પણ પ્રપોઝ કરવા જ આવ્યો છે. મેં બરાબર ધારી લીધું હતું, અને તો હું બરાબરનો મેથીપાક ચખાડીશ એટલે અંદરથી એક પાણી ભરેલો ગ્લાસ લઈ આવી હતી, અને ઝેરોક્ષવાળા ભાઈ માટે આવેલી ચહાને એ પાણીના ગ્લાસમાં નાખીને રંગીન બનાવ્યું. હું બહાર ગઈ. આકાશ બહાર હાથમાં રેડ રોઝ લઈને ઉભો હતો. ગ્લાસ મારા હાથમાં જ હતો. હું આકાશ પાસે ગઈ,

‘મારે એક બહુ ઈમ્પોર્ટન્ટ વાત કરવી છે’, આકાશ બોલ્યો અને મેં મારા હાથમાં રહેલા ગ્લાસનું પાણી એના વ્હાઈટ કૂર્તા પર રેડી દીધું.

“પણ સાંભળો તો ખરા..!”, એ બોલવા ગ્યો ત્યાં જ વઘેલા ચડાવાળા પાણીને એના મોં પર ફેંક્યુ. એણે ચડાના ઘબ્બાવાળા કપડાને જોઈને મારી તરફ નજર કરી.

‘તમે છોકરાઓ તમારી જાતને સમજો છો શું, કોલેજની જે છોકરી મળે એને પ્રપોઝ જ કરી દેવાનું?’, મેં ચિત્લાઈને કહ્યું.

મેં સેન્ડલ ઉતાર્યા, આજુબાજુ થોડાંક છોકરાં છોકરીઓ ભેગા થઈ ગયા. હું આકાશ પર સેન્ડલ ફેંકવા જઈ જ રહી હતી ત્યાં આજુબાજુ થી એક હાથમાં શૂટિંગ કેમેરા પકડેલ એક ભાઈ આવી ગયા,... “મેડમ મેડમ...!!!”, એ ભાઈ બોલ્યા. હવે મારો ચહેરો જોવા જેવો હતો. મને ખ્યાલ આવી ગયો હતો કે મેં કંઈક બાફ્યું હતું. મને એમ થયું કે આ કેમેરાવાળા લોકો મારી સાથે પ્રેંક કરી રહ્યા હતા.”

“ઓહ્હોહ્હો....!” બધા ફેન્સ એકસાથે બોલ્યા. “પણ શું થ્યુ તું....?”, મસ્તીનો બોયફ્રેન્ડ જોય બોલ્યો.

“મારા હાથમાં ગુલાબ હતું એટલે અમને પણ અંદાજો આવી ગયો હતો કે આ બધું શા કારણે થયું હતું.? મેં અમારી આખી ટીમને બોલાવી જેમાં બે છોકરી અને કેમેરામેન સિવાય એક બીજો છોકરો પણ હતો. અમે આકર્ષીને બધું સમજાવવા માટે કૉલેજના કેન્ટીનમાં લઈ ગયા. કેમેરા મેન અને બન્ને છોકરીઓ એ આકર્ષીને સજાવ્યું કે અમે હમણા જ એક NGOમાં જોઈન થયા છીએ. અમે કૉલેજના

ટોપર્સને NGO માં જોડાવા માટે ગુલાબ આપીને રિક્વેસ્ટ કરી રહ્યા છીએ, સાથે NGO વાળા એમના બ્રાન્ડિંગ માટે વિડીયો બનાવવા માંગે છે એટલે એ લોકો શૂટિંગ પણ કરી રહ્યા હતા, જેથી સ્ટુડન્ટ્સ ના રીએક્શન પણ જાણી શકાય.

‘પણ મેડમ તમે તો બધા કામ પર ચ્હા ફેરવી દીધી હો....!!’, મેં કટાક્ષમાં સ્માઈલ સાથે કહ્યું.

‘આઈ એમ એક્સ્ટ્રીમલી સોરી ગાયઝ..!!, એક્ઝ્યુલી આજે હું થોડી ડિસ્ટર્બ હતી, સવારથી અત્યાર સુધીના ત્રણ કલાકમાં મને ત્રણ છોકરા પ્રપોઝ કરી ચૂક્યા છે, અને મને તમારા હાથમાં ગુલાબ જોઈને એમ થયું કે આ છોકરો પણ મને પ્રપોઝ કરવા જ આવ્યો હશે’, આકર્ષી એના હાથની અદાઓ સાથે બોલી.

“બાય ધ વે મારું નામ આકાશ છે, અને આપણે બધા એક જ વર્ષમાં છીએ એટલે તું મને ‘તું’ કહીને બોલાવી શકે”, મેં હસતા હસતા કહ્યું અને આકર્ષી સાથે હાથ મેળવ્યો. બધાએ આકર્ષી સાથે એકબીજાના નામની આપલે કરી. પછી તો ઘણી બધી ચર્ચા ચાલી NGOનું કામ શું છે, અમે NGOમાં શું કરીએ છીએ..? અડધી કલાક કેન્ટીનની બકવાસ ચ્હા પર ફિલોસોફી ચાલી એનું કન્ક્લુઝન એ આવ્યું કે કૉલેજના કેન્ટીનની ચ્હા કોઈના શર્ટને બગાડવામાં સારી કામમાં આવી શકે, કારણ કે પીવા જેવો સ્વાદ તો હતો નહીં. કેન્ટીનના બકવાસ સમોસા, કેન્ટીનના નાસ્તાની અમે ભૂલો જ કાઢતા રહ્યા. એના સિવાય ઈન્ડિયાના એજ્યુકેશનથી માંડીને પૉલિટિક્સની ચર્ચા થઈ. મોસ્ટ ઓફ બધી વાતો નેગેટિવ હતી. પણ ક્યારેક નેગેટિવિટી એ આશાનું કિરણ બનીને આવતી હોય છે. લગભગ અઢી કલાક એકબીજા સાથે વાતો કર્યા પછી આકર્ષી સાથે સારી ફ્રેન્ડશીપ થઈ ગઈ હતી. પછી આકર્ષીએ અમારું NGO ‘HUGS’ જોઈન કર્યું.”

“પણ એ દિવસ ખરેખર મારો અત્યાર સુધીનો બેસ્ટ ડે હતો, મારે લાઈફમાં જે કરવું હતું એની તક તમે લોકો જ મને આપી. મેં અને આકાશે સાથે મળીને બહુ જ કામ કર્યું, એકબીજાની કંપની પણ એટલી જ એન્જોય કરી. અમે ઝુપડપટ્ટીમાં રહેતા લોકો નાની વસ્તુઓમાંથી કંઈ રીતે ખુશી મેળવે એ જોયું, એક નાનું બાળક માણસને એક જ પળમાં હસાવીને બધી ચિંતાઓમાંથી મુક્ત કરી દે, એ પણ અનુભવ કર્યો, એન્ડ ફ્રેન્ડ્સ લોકો સાથે પણ એટલા જલસા કર્યા...કૉલેજના દિવસો તો કૉલેજના દિવસો હતા.”, આકર્ષીએ એની સ્ટોરી કહી. “વાવ યાર..!! સો ડ્રામેટીક...!”, મસ્તીએ કહ્યું. કૉલેજ પૂરી થઈ એ કોઈને નહોતું ગમ્યું, પણ લાઈફ તો એની સ્પીડે જ ભાગી રહી હતી એટલે દોડવું જ રહ્યું.

ત્યાં જ આકર્ષીના મોબાઈલમાં શકીરાના જિપ્સી સોંગ્સની રીંગટોન વાગી, જેવો

એનો સ્વભાવ એવીજ એના સોંગની ચોઈસ.... આકર્ષી ખરેખર એક જિપ્સી(મુક્ત આત્મા, એક જગ્યાએથી બીજી જગ્યાએ જઈને જિંદગી પસાર કરતા હોય એવા લોકો, જેમના જીવનમાં રહેવાનું કોઈ સ્થાન નક્કી ન હોય) જ હતી.

આકર્ષી ઊભી થઈને થોડે દૂર રહેલા ફાઉન્ટેન પાસે જઈને વાતો કરવા લાગી, આકાશના ચહેરા પર થોડાક એક્સપ્રેશન ચેન્જ થયા. આકાશને તો ખબર જ હતી એ કોનો ફોન હતો. પણ આકાશ એક બેસ્ટફ્રેન્ડ હતો, જે આકર્ષીને પૂરેપૂરો જાણતો હતો, અને આકર્ષી પણ એવી ફ્રેન્ડ હતી જે આકાશને પૂરેપૂરો જાણતી હતી.

આકાશ દૂરથી જ આકર્ષીને એક નજરે જોઈ રહ્યો હતો, એ એના ચહેરા પર આવેલા વાળને કાન પાછળ રહેવા માટે જગ્યા આપી રહી હતી.

“તું એને લવ કરે છે...?”, મસ્તીએ આકાશને પૂછ્યું.
‘આકર્ષી સાથેની એ મારી પહેલી મુલાકાતની વાત પૂરી નથી થઈ. એ દિવસે અમે મેં આકર્ષીને ડિનર માટે ઇન્વાઈટ કરી હતી”, આકાશે કહ્યું અને એ માત્ર આકર્ષીને જોતો રહ્યો.....!

@snehnusarnamu

પ્રકરણ-૨

“હા રીવરફ્રન્ટ આવ્યા છીએ”, આકર્ષીએ ફોન પર વાત કરતા કહ્યું.

“હું, મસ્તી, મધુ, જોય, આકાશ અને સુશીલ”, ફોન પર થોડીવાર સામેવાળા વ્યક્તિની વાત સાંભળી આકર્ષીને બધાના નામ બોલી. કદાચ એ વ્યક્તિએ પૂછ્યું હશે કે ‘કોણ કોણ રીવરફ્રન્ટ ગયા છો?’

“પણ દર્શ, અમે જસ્ટ ફ્રેન્ડ્સ છીએ...! અમારા બન્ને વચ્ચે કંઈ જ નથી.”, આકર્ષીએ થોડી વાર રહીને કહ્યું. આકર્ષીનું કપાળ ચિંતાઓ સાથે સંકોચાઈ ગયું હતું. એ દર્શ સાથે દલીલો કરતી રહી.

બીજી તરફ આકાશે એ દિવસની વાતને શરુ કરી.

“કોલેજની બાજુમાં જ સિઝલર્સ રેસ્ટોરન્ટ હતું. અમે ત્યાં જ મળવાના હતા. જુલાઈ મહિનો ચાલી રહ્યો હતો. એટલે વરસાદ પણ હતો. હું ટાઈમથી વહેલા જ પહોંચી

ગયો હતો એટલે રેસ્ટોરન્ટમાં જઈને આકર્ષીની રાહ જોઈ રહ્યો હતો. મેં રેસ્ટોરન્ટના એક કોર્નરનું બે વ્યક્તિઓ માટેનું ટેબલ પસંદ કર્યું હતું. રાતના નવ વાગ્યા એટલે આકર્ષીએ રેસ્ટોરન્ટમાં એન્ટ્રી મારી. દસ મિનિટ પહેલા જ વરસાદ શરુ થયો હતો એટલે આકર્ષી પલળેલી હતી. એણે સવાર કરતા અલગ કપડા પહેર્યા હતાં.

પણ પલળેલી આકર્ષી આકર્ષણ જમાવી રહી હતી. હું એને દૂર થી જોઈ રહ્યો હતો. એ એના સાદા ચપ્પલમાં હતી. એણે શોર્ટ કેપ્રી અને ટી શર્ટ પહેરેલું હતું. ટૂંકમાં એ એના નાઈટડ્રેસમાં હતી. એ રેસ્ટોરન્ટના દરવાજા પાસે ઊભી રહીને એના પલળી ગયેલા અને વિખેરાઈ ગયેલા વાળને સરખા કરી રહી હતી. એક જ મિનિટમાં એણે એના વાળને બાંધી દીધા. એણે એની કેપ્રીમાંથી મોબાઈલ કાઢ્યો. એણે એનો મોઢું મરોજ્યું. એના ચહેરા પરથી લાગી રહ્યું હતું કે એનો મોબાઈલ પલળી ગયો હશે. મેં વેઈટરને બોલાવ્યો અને આકર્ષીને અહીં મોકલવા કહ્યું. વેઈટર આકર્ષી પાસે ગયો અને મારા તરફ આંગળી ચીંધી. એણે મારા તરફ જોયું અને એક મોટી સ્માઈલ આપી. એ મારા તરફ આવવા લાગી.

ખબર નહીં આ વરસાદની ઋતુ પાણી વરસાવતી હોવા છતાં આગ શા માટે લગાવતી હશે. જેટલી નજીક એ આવી રહી હતી એટલું મારા પેટમાં વાવાઝોડું આવ્યું હોય એવું લાગી રહ્યું હતું. મને એમ થઈ રહ્યું હતું કે મારે આટલું તૈયાર થઈને આવવાની શી જરૂર હતી? હું પણ નાઈટ ડ્રેસ પહેરીને આવી શકત. આકર્ષી બસ પાંચ ડગલા દૂર હતી. એણે એના પલળેલા ચહેરા ને લૂછ્યો હતો. છતાં એના પલળેલા વાળમાંથી નીતરેલા પાણીના ટીપા એની આંખ અને ગાલ પર ફાસ્ટ ડ્રાઈવિંગ કરી રહ્યા હતા. એ ટેબલ પાસે આવીને ઊભી રહી. હું ઊભો થયો. સવારે હું ઘણું બોલી રહ્યો હતો. પણ અત્યારે મારી હાલત જોવા જેવી હતી. મારા મોઢામાંથી શબ્દો નીકળી જ નહોતા રહ્યા. હું કોઈ છોકરી સાથે પહેલીવાર એકલો જમવા આવ્યો હતો. એટલે હું નર્વસ હતો. કદાચ એ પણ હશે. પણ એ વખતે તો મને એવું લાગેલું કે છોકરીઓ થોડી ગભરાય એનો તો બધા છોકરાઓ પર પૂરેપૂરો કંટ્રોલ હોય, એમના વાળની એક લટ ઘણાને બેભાન કરી શકે. પણ આ મારી ખોટી માન્યતા જ હતી. હું એને મૂંગે મૂંગો જોઈ જ રહ્યો હતો. એ મારી સામે મૂંગી બનીને ઊભી રહી.

‘કોઈ દિવસ પલળેલી છોકરી નથી જોઈ..?’, એણે મારા સામે ચપટી વગાડતા કહ્યું અને એ ખડખડાટ હસી પડી. હું એક્ઝામ હોલમાં જેવી હાલત હોય એમ બધું જ ભૂલી ગયો હતો. કોઈ છોકરી એક દિવસમાં આટલી ફેન્ડ અને ઓપન કઈ રીતે બની શકે? બહુ હિંમત જોઈએ.

મેં એને બેસવા માટે ઈશારો કર્યો. એ મારી સામે પગ ઉપર પગ ચડાવીને બેસી ગઈ.

એ પૂરેપૂરી ભીની હતી. એને A.C માં ઠંડી નહીં લાગતી હોય એવું હું વિચારી રહ્યો હતો. કારણ કે મને વિના પલખ્યે પણ ઠંડી લાગી રહી હતી.

‘બપોર પછી મૌન રાખવાનું શરૂ કર્યું છે કે શું?’, એણે બેસીને તરત જ કહ્યું. મારે જવાબ આપવાનો હતો. એવો જવાબ જે એના ચહેરા પરની સ્માઈલને જાળવી રાખે.

‘ખબર નહીં તારી એન્ટ્રી થઈ અને મારી જીભનું આંખો સાથે એક્સિડેન્ટ થઈ ગયું. આંખો ને કંઈ ના થયું પણ જીભ પેરેલાઈઝ થઈ ગઈ.’, મેં હસતા હસતા ઓનેસ્ટલી કહ્યું.

‘ઓહ્હ... બીજી જ મુલાકાતમાં ફ્લર્ટ કરવાનું પણ શરૂ કરી દીધું?’, ખબર નહીં છોકરીઓને સાચું કહીએ તો ફ્લર્ટ કેમ લાગતું હશે?

‘ફ્લર્ટ..? હું થોડો નર્વસ છું, પહેલી વાર કોઈ છોકરી સાથે રેસ્ટોરન્ટમાં જમવા આવ્યો છું.’, અમે બન્ને એકબીજાની આંખોમાં આંખો નાખીને વાતો કરી રહ્યા હતા.

‘એ તો તારા કપડા ઉપરથી જ લાગે છે, જાણે કોઈ MNC કંપનીમાં ઈન્ટરવ્યુ આપવા આવ્યો હોય..! સવારના કપડામાં વધારે સારો લાગતો હતો. બી ઓપન, ટોક ફ્રીલી’, એણે કહ્યું. છોકરો છોકરીના વખાણ કરે તો ફ્લર્ટ અને છોકરી વખાણ કરે તો કોમ્પ્લિમેન્ટ આવું કેમ? મને હજુ નથી સમજાયું.

‘આ શું કોમ્પ્લિમેન્ટ હતી?’, મે પૂછ્યું.

‘ના ફ્લર્ટ.’, એ ખડખડાટ હસવા લાગી.

‘ખુલ્લા વાળ સારા લાગતા હતા..’, મેં ફરી એક કોમ્પ્લિમેન્ટ આપી. એ એના ચહેરા આડો હાથ રાખીને ચહેરો ફેરવી ગઈ એ હસતી હતી. હવે મારી નર્વસનેસ જતી રહી હતી.

‘મને તો મારી ફ્રેન્ડ એમ કહેતી હતી કે કાલીમાતા એના વાળ છૂટાં રાખે એવી લાગુ છું.’, એણે ચહેરો મારી સામે ફેરવીને કહ્યું.

‘કદાચ એને આંખોને નહીં લાઈટની જરૂર હશે. અથવા તો તું અંધારામાં ઊભી હોઈશ’, અમારા બન્ને વચ્ચે ડાયલોગબાજી શરૂ થઈ ગઈ હતી, અને મારે જીતવું નહોતું.

‘પણ આ ડીમ લાઈટમાં તને બહુ દેખાવા લાગ્યું છે નહીં...?’, એણે મરોડદાર

સ્માઈલ સાથે કહ્યું.

‘ચીલ્ડ...!! ચીલ્ડ...!! મને હવે આગળ ડાયલોગ મારતા નહીં આવડે...!!’, મેં ગીવ અપ કરી દીધું અને એ ખડખડાટ હસી પડી.

‘પણ તને આ રેસ્ટોરન્ટ જ કેમ ગમ્યું?’, હવે એણે નોર્મલી વાતો કરવાનું શરુ કર્યું.

‘અહીંનું સિઝલર્સ સારું હોય છે. અને વરસાદમાં ગરમાગરમ વસ્તુઓ ખાવાની મજા આવે.’, મેં કહ્યું.

‘તો તે કોઈ દિવસ વરસાદમાં ભજીયાનો સ્વાદ લીધો જ નથી લાગતો.’, મારી નજર સામે ગરમાગરમ મેથીના ભજીયા અને ખાટી આમલીની ચટણી આવી ગઈ હતી. મારા મોં માં પાણી આવી ગયું.

‘ચલ ભજીયા ખાવા જ જઈએ.’, મેં કહ્યું.

‘એક શરત. પલળવું પડશે !’, એણે એની શરતવાળી આંગળી બતાવતા કહ્યું. એના ચહેરા પર સ્માઈલે જાણે પરમનન્ત ઘર બનાવી લીધું હોય એવું લાગતું હતું.

‘અહીં આવ્યા છીએ તો કંઈક તો ખાવું જ પડશે ને?’, મેં સંકોચને કારણે કહ્યું.

‘ના એવું કશું જ હોતું નથી, કસ્ટમર આપણે છીએ. ખાવું કે ના ખાવું એ આપણે નક્કી કરવાનું હોય. જસ્ટ ચિલ, ચલ.’, આકર્ષી ઊભી થઈ અને ગેટ તરફ ચાલવા લાગી હું એની પાછળ હતો. હું આવી રીતે નીકળવા માટે ખચકાતો હતો

‘મેડમ સર. એની પ્રોબ્લેમ?’, મેનેજરે પૂછ્યું.

‘એક્ઝ્યુલી ! મારા આ ફ્રેન્ડની ગર્લફ્રેન્ડે સ્યુસાઈડ કરવાની ટ્રાય કરી છે.’, આકર્ષીએ મારી સામે આગળી ચીંધતા કહ્યું. એની એક્ટિંગ પર એને ફિલ્મફેર એવોર્ડ મળવો જોઈએ એવું લાગ્યું. હું મુંઝવણમાં હતો.

‘મારી ગર્લફ્રેન્ડ?’, મારું મન બોલ્યું. મારો ચહેરો કપાળ પર પ્રશ્નાર્થ ચિહ્ન દોરી ને મૂંગો થઈ ગયો હતો.

‘ઓહ્હોહો સો સોરી સર.’, મેનેજર બોલ્યો.

અમે જલદીથી રેસ્ટોરન્ટની બહાર નીકળ્યા. વરસાદ એની પૂરેપૂરી તાકાતથી વરસી રહ્યો હતો. સાથે વીજળીના ચમકારા પણ થઈ રહ્યા હતા. જેવા અમે રેસ્ટોરન્ટથી થોડા દૂર પહોંચ્યા એ પાગલની જેમ હસતા હસતા ગોટો વળી ગઈ. એને જોઈને હું પણ મારી હસી રોકી ના શક્યો. એ ચાલતા ચાલતા હસી રહી હતી, એનો ડાબો

હાથ મારા જમણા ખભા પર હતો. હા એનો હાથ ગરમ હતો.

‘મારી ગર્લફ્રેન્ડ?’, મેં હસતા હસતા પૂછ્યું. મારું મન મારા ખભા પર રાખેલા એના ગરમ હાથ પર વિચલિત થઈ રહ્યું હતું. કોઈ છોકરીએ અત્યાર સુધીમાં આવી રીતે મારા ખભા પર હાથ નહોતો મૂક્યો. ઘિસ વોઝ સો રોમેન્ટિક..! ખબર નહીં અત્યારે કેવું ફીલ થઈ રહ્યું હતું પણ આવું ક્યારેય ફીલ નહોતું થયું. હું એવું ઈચ્છતો હતો કે આ વરસાદ ક્યારેય બંધ ના થાય. ખભા પર રહેલો હાથ ક્યારેય નીચે ના ઉતરે અને આ સમય રોકાઈ જાય.

‘સોરી સોરી, તારી ગર્લ ફ્રેન્ડને સ્યુસાઈડ કરાવવા માટે.’, આકર્ષીએ મારી સામે જોતા કહ્યું.

‘પણ મારે કોઈ ગર્લફ્રેન્ડ જ નથી. પણ તારે તારા બોયફ્રેન્ડની સ્યુસાઈડ કરાવવી હતી. છોકરીઓ એમ થોડી સ્યુસાઈડ કરે. એ તો સ્યુસાઈડ કરાવી નાખે.’, મેં મારા બેડ સેન્સ ઓફ હ્યુમરથી કહ્યું.

‘ઓચ્ચ... એવું નથી હોતું. છોકરીઓ છોકરાઓની બહુ કેર કરતી હોય છે. એન્ડ મારે બોયફ્રેન્ડ નથી.’, એણે કહ્યું. અમે વરસાદમાં પલળી રહ્યા હતા વીજળી ચમકી રહી હતી. ‘મારે બોયફ્રેન્ડ નથી’ એ સાંભળીને મને એમ થયું કે વીજળીને ચમકારે મોતીડા પરોવી લેવા જોઈએ. પણ મને એમ લાગતું હતું કે બીજી જ મુલાકાતમાં પ્રપોઝ કરવું બરાબર હશે? હું એને વધારે જાણતો નહોતો. ન તો એ મને વધારે જાણતી હતી. એ વોક મારી અત્યાર સુધીની સૌથી યાદગાર વોક હતી.”

આકાશે એની બાજુમાં પડેલી પાણીની બોટલ માંથી પાણી પીધું. એના બધા ફ્રેન્ડ્સ એકદમ શાંતિથી આકાશની સામે જોઈ રહ્યા હતા. જોય મસ્તીના ખોળામાં માથું રાખીને લોનમાં આડો પડ્યો હતો. આકર્ષી હજુ દર્શ સાથે વાત કરી રહી હતી.

“દર્શ વિશ્વાસ કર. અમે બન્ને બેસ્ટ ફ્રેન્ડ છીએ.”, આકર્ષીએ દર્શને ફોન પર સમજાવતા કહ્યું.

“મને તું કોઈ છોકરાઓ સાથે વાત કરે એ નથી ગમતું. તારા માટે મારાથી વધારે તારા ફ્રેન્ડ્સ ઈમ્પોર્ટન્ટ છે. તારા માટે આપણો નહીં, તારા ફ્રેન્ડ્સ સાથેનો રિલેશન વધારે ઈમ્પોર્ટન્ટ છે. તું વિચાર કરી લે. જો તારે સિરિયસ રિલેશન રાખવું હોય તો જ મારી સાથે વાત કરજે. કારણ કે મને તું છોકરાઓ સાથે વાત કરે એ સહેજેય નથી ગમતું. ખાસ કરીને આકાશ સાથે...!!”, દર્શે આકર્ષીને ઈમોશનલી બ્લેક મેઈલ કરતા કહ્યું. આકર્ષીએ પહેલીવાર કોઈ ફિલિંગ્સને રિલેશનના રૂપમાં ટ્રાન્સલેટ કરી

હતી. આકર્ષી ગમે તેટલી હિંમતવાળી હતી. ખરેખર એ નાદાન હતી. એને કંઈ ફિલિંગ્સને લવ કહેવાય અને કંઈ ફિલિંગ્સને એટ્રેક્શન એ ખબર જ નહોતી. અત્યારે એ જે રીતે ફોન પર વાત કરી રહી હતી, એ બેબસ લાગી રહી હતી. આ રિલેશનની જાળમાં એ બરાબર ગુંચવાઈ ગઈ હતી. જે રિલેશન ખુશીઓ માણવાની મુક્તિ ના આપે એ રિલેશનને હંમેશા માટે મુક્તિ આપી દેવી જોઈએ.

“પ્લીઝ, દર્શ. કાન્ટ યુ અન્ડરસ્ટેન્ડ?”, આકર્ષીની આંખોમાં આંસુ હતા.

“હું અથવા આકાશ અને તારા ફ્રેન્ડ્સ ?”, દુનિયાના સૌથી નેરો માઈન્ડેડ વ્યક્તિએ ફૂલની પાંખડીઓ જેવી લાગણી ધરાવતી આકર્ષીને બે ચોઈસ આપી દીધી. આકર્ષી એક ક્ષણ માટે ચૂપ થઈ ગઈ.

બીજી તરફ આકાશ એ દિવસની સ્ટોરી આગળ વધારી રહ્યો હતો.

“અમે એ દિવસે બને એટલું ધીમું ચાલી રહ્યા હતા. કારણ કે બન્ને વરસાદ અને એકબીજાની કંપની એન્જોય કરી રહ્યા હતા. એ એની લાઈફમાં શું કરવું એના વિશે ડિટરમાઈન હતી. એ સોફ્ટવેર ડેવલપર તરીકે ચારપાંચ વર્ષ કામ કરીને પછી ફૂલ ટાઈમ NGOમાં કામ કરવા માંગતી હતી. એ કહી રહી હતી કે લોકોની હેલ્પ કરવાથી એને બહુ જ ખુશીઓ મળે છે.

‘મારો સ્વભાવ બહુ ફ્રેન્ડ છે, હું કોઈ પણ જોડે જલદીથી ભળી જાઉં છું. કદાચ એના કારણે જ મને આજે ત્રણ છોકરાએ પ્રપોઝ કર્યું લાગે છે. હું લોકો સાથે જલદીથી ખુલ્લીને વાતો કરવા લાગુ છું એટલે લોકો એમ સમજી બેસે છે કે હું એમનામાં ઈન્ટરેસ્ટેડ છું. મને નવા ફ્રેન્ડ્સ બનાવવા ગમે છે. નવા લોકો સાથે ઓળખાણ કરવી ગમે છે. નવા લોકો સાથે વિચારોની આપ લે ગમે છે. અને એ જ મારી ઓળખાણ છે. આ મારી આદત નથી, આ મારો સ્વભાવ છે. હું મારી આદતો બદલી શકું. મારો સ્વભાવ ન બદલી શકું.’, હું આકર્ષીના વિચારોથી મેસ્મરાઈઝ થઈ ગયો હતો.

એક ક્ષણમાં જ એને પ્રપોઝ કરવાના વિચારો ગાયબ થઈ ગયા. અમે પલળતા પલળતા મયુરના ભજીયા પાસે પહોંચ્યા. મેં ભરેલા મરચા અને મેથીના ભજીયાનો ઓર્ડર આપ્યો. અમે બન્ને એ કેરિયર, લવ, ફ્રેન્ડશીપની ચર્ચા કરતા કરતા ભજીયા ખાધા. એક મરચુ તીખુ આવી ગયું તો આકર્ષીના મોંમાંથી સીસકારા સાંભળવાની પણ બહુ મજા પડી. એનો ગોરો ચહેરો લાલઘુમ થઈ ગયો હતો. એની આંખોમાં પાણી આવી ગયા હતા. મેં મારા ખિસ્સામાંથી પલળેલો રૂમાલ આપ્યો.

“ઓહ મિસ્ટર પ્રોફેશનલ. તમારો રૂમાલ કામ આવ્યો હો...!”, એણે ભીના

રૂમાલથી એનો ચહેરો વધારે ભીનો કર્યો. અમે કોલેજ તરફ જવા નીકળ્યા. અમે રસ્તાની ડાબી બાજુએ ચાલી રહ્યા હતા. વરસાદ હજુ ચાલુ જ હતો. કદાચ એને આ હસીન દિવસનો સાક્ષી બનવું હતું.

‘અત્યાર સુધી આટલી વાતો મેં કોઈ સાથે શેર નથી કરી.’, આકર્ષીએ મારી સામે એકદમ શાંત ચહેરે કહ્યું. મને એમ લાગ્યું કે આ જ ટાઈમ છે. પણ તરત જ મને એણે જે થોડી વાર પહેલા કહ્યું એ યાદ આવી ગયું. એ મને ફ્રેન્ડ માનતી હશે તો? મને શું બોલવું એ ખ્યાલ જ ન આવ્યો. હું એને જસ્ટ જોતો રહ્યો. મારો હાથ એના હાથને સ્પર્શવા માટે આગળ વધી રહ્યો હતો, હું એનો હાથ પકડીને ચાલવા માંગતો હતો.

ત્યાં જ અમારી બાજુમાંથી ફૂલ સ્પીડ પર જતી એક એવેન્જર બાઈક પસાર થઈ. પાછળ બેસેલો એક છોકરો ખૂબ ઉંચેથી બોલ્યો. ‘આઈ લવ યુ આકર્ષી.’. સડસડાટ કરતી બાઈક પસાર થઈ ગઈ. એ છોકરાનો ચહેરો મારા મગજમાં બરાબર ફીટ થઈ ગયો હતો. જે મારો હાથ એના હાથ તરફ આગળ વધી રહ્યો હતો એ થોભી ગયો.

‘બસ મને આજ વાતથી નફરત છે, કાયર છોકરાઓથી. આજનું ચોથું પ્રપોઝ. એ લોકો સમજતા નહીં હોય? કે જો તમે કોઈ છોકરીના ચહેરા પર સ્માઈલ લાવો તો છોકરી ઓટોમેટીકલી તમને પસંદ કરવા લાગશે. એકબીજાને ઓળખ્યા વિના કોઈ એકબીજાના પ્રેમમાં કઈ રીતે પડી શકે. મને તો સમજાતું જ નથી.’, આકર્ષી થોડાક ગુસ્સા સાથે બોલી.

‘આ લોકોને તો આપણી કેન્ટીનની ચટાથી નવડાવવા જોઈએ.’, હું બોલ્યો અને એ હસી પડી. હું એના ચહેરા પર સ્માઈલ લાવવા માટે સફળ રહ્યો. આનાથી મોટી સિદ્ધિ શું હોઈ શકે.? આકર્ષીની હોસ્ટેલ આવી ગઈ.

‘થેંક્સ.’, આકર્ષીએ જતા જતા કહ્યું.

‘શેના માટે?’, મેં પૂછ્યું.

‘ફોર ધિસ ડે, યુ મેડ માય ડે.’, એણે ગ્રેટફૂલ થતા કહ્યું.

હું અંદરને અંદર બોલી રહ્યો હતો કે ‘આઈ કેન મેક યોર લાઈફ ઓલ્સો.’, પણ મારામાં કહેવા જેટલી હિંમત નહોતી.

‘તું દર વખતે મારે કહેવાનું હોય એ ચોરી કરી લે છે.’, મારે શું બોલવું એ ખબર ન પડી એટલે મેં કહ્યું.

એણે એના બન્ને હાથ ફેલાવ્યા અને પૂછ્યું ‘હગ?’

મારી ઘડકનો એટલી ફાસ્ટ દોડી રહી હતી કે મને ડર હતો કે ક્યાંક હૃદય ફાટી ના જાય...? બન્નેના વરસાદમાં પલળેલા શરીર. આકર્ષીના ફેલાયેલા હાથ. આનાથી વધારે આ દિવસને સુંદર બનાવવા શું જોઈતું હતું? અમે બન્ને એકબીજાના ગળે મળ્યા. એણે મને કાનમાં કહ્યું.

‘થેક્સ માય ડીયર ફ્રેન્ડ.’, પહેલા ઘડકનો ફાસ્ટ ચાલી રહી હતી. પણ આ સાંભળીને અચાનક પેટમાં આગ લાગી ગઈ.

‘યુ આર વેલકમ માય ડીયર.’, મારા પાસે આ બોલવા સિવાય કોઈ ઓપ્શન જ નહોતો. શું આ ફ્રેન્ડશીપ હતી, શું આ લવ હતો? શું બે ફ્રેન્ડ્સ એક બીજાને ફ્રેન્ડ તરીકે લવ કરી શકે? આવા કેટલાંય સવાલો મારા મનમાં એ સમયે ઉભરા લઈ રહ્યા હતા.’ આકાશે ફરી પાણીની બોટલમાંથી એક ઘૂંટડો ભરતા કહ્યું.

‘એ દિવસ મારી જિંદગીનો સૌથી હસીન દિવસ હતો. પણ અત્યારે હું એવું પણ માનું છું કે જ્યારે અમે છૂટાં પડ્યા હતા ત્યારે મેં મારા ડરના કારણે ઘણું ગુમાવ્યું પણ હતું.’”, આકાશે પાણી પીને પાણીની બોટલ સાઈડમાં મૂકતા કહ્યું.

@sneh***sarnamu

ત્યાં જ અચાનક આકર્ષી દોડતી દોડતી આવી.

“હું જાઉં છું?”, આકર્ષીએ એની બેગ ઊઠાવતા કહ્યું, એના ચહેરા પર ચિંતાના એક્સપ્રેશન્સ હતા.

“કેમ અચાનક શું થયું? ”, આકાશે પૂછ્યું. બધાને આશ્ચર્ય થયું કે આકર્ષીને અચાનક ક્યાં જવું છે.

આકર્ષી કંઈ ના બોલી. એ એનું બેગ ઊઠાવીને પાર્કની બહાર જવા માટે ચાલવા લાગી. આકાશ અને બીજા ફ્રેન્ડ્સ પણ ઉભા થઈ ગયા. આકાશ આકર્ષીના પાછળ ચાલતો થયો અને આકર્ષીને ઊભી રાખવા કોશિશ કરી.

“આકર્ષી? આકર્ષી! શું થયું? એ તો કહે?”, આકાશે આકર્ષીની પાછળ દોડતા કહ્યું.

“આકાશ તું પાછો ચાલ્યો જા. તમે બધા બેસો મારે ક્યાંક જવું છે. તું જા !”, આકર્ષીએ આકાશને ઊભા રહીને કહ્યું.

“પણ શું થયું એ તો કહે?”, આકર્ષી પાછી ચાલવા લાગી. આકાશ આકર્ષીની સાથે ચાલી રહ્યો હતો. બીજા ફ્રેન્ડ્સ પણ પૂછી રહ્યા હતા કે “શું થયું?”

રીવરફ્રન્ટનો ગેટ આવી ગયો. આકાશે આકર્ષીનો હાથ પકડ્યો,

“આકર્ષી!”, આકાશે ઉંચા અવાજે બોલીને આકર્ષીને રોકી.

“તું જસ્ટ એ કહી શકે કે શું થયું છે? તો અમે તને હેલ્પ કરી શકીએ?”, આકાશે કહ્યું.

“આકાશ આજ પછી મને કોલ, મેસેજ કે મળવાની કોશિશ ના કરતો..!! હું તને મળું એ દર્શને સહેજેય નથી ગમતું.”, આકર્ષી બોલી આકાશના હાથપગમાંથી જીવ ચાલ્યો ગયો. એના હાથ ધ્રૂજવા લાગ્યા.

“પાંચ વર્ષની ફ્રેન્ડશીપ અને પંદર દિવસનો રિલેશન..! બહુ સારી ચોઈસ છે તારી.”, આકાશ માંડ થોડા શબ્દો બોલ્યો.

“આકાશ, તું નહીં સમજી શકે.”, આકર્ષીએ કહ્યું.

“તું કહીશ તો સમજી શકીશ. કઈ જ નહીં કે તો કઈ રીતે સમજી શકીશ?, ડોન્ટ ગો.”, આકાશની આંખો ભીની થઈ ગઈ. દરેક સ્ત્રીને એવું હોય છે કે મને કોઈ સમજી નહીં શકે અને દરેક પુરુષને એવું હોય છે કે હું જેવું કામ કરીશ એવું કોઈ કરી નહીં શકે.

@snehnusarnamu

“થોડા દિવસોમાં સમજાઈ જશે.”, આકર્ષી કઈ ખબર ના પડે એવા શબ્દો બોલી, એણે એનો હાથ આકાશના હાથમાંથી છોડાવવા ખેંચ્યો.

‘આકર્ષી, આપણી ફ્રેન્ડશીપ.’, આકાશ ધીમા અવાજે બોલ્યો. ત્યાંજ એક જાણીતો ચહેરો. ત્યાં આવ્યો. આકાશે પકડેલા આકર્ષીના હાથને એણે છોડાવ્યો.

‘દર્શ તું બહાર જા, હું આવુ છું’, આકર્ષી એ દર્શને કહ્યું. દર્શ અને આકાશ એકબીજાને નફરતની નજરથી જોતા રહ્યા.

એક તરફ આકાશ બીજી તરફ દર્શ અને વચ્ચે આકર્ષી. ખરેખર આજે આકર્ષીની હાલત સેન્ડવીચની વચ્ચેના સ્ટફ જેવી થઈ ગઈ હતી. એ બન્ને તરફની લાગણીઓની બ્રેડ વચ્ચે પીસાઈ ગઈ હતી. આકર્ષીની આંખોમાંથી દડદડ આંસુઓ વહી રહ્યા હતા.

આકાશ અને દર્શ એકબીજાને ખુન્નસભરી લાલ આંખોથી જોઈ રહ્યા હતા. લાગી રહ્યું હતું કે આકાશની આંખમાંથી હમણા આગ નીકળશે અને દર્શના રૂંવે રૂંવાને બાળીને ખાક કરી નાખશે. આકર્ષી દર્શને બહાર લઈ જવા માટે ખેંચતી રહી. આકાશ દર્શની આંખોમાં એક નજરે ખુન્નસતાથી જોતો રહ્યો.

છેલ્લે આકાશ ઊંચા અવાજે બોલ્યો, “મને આજ વાતથી નફરત છે, કાયર છોકરાઓથી. આજનું ચોથું પ્રપોઝ.”

પ્રકરણ-૩

આકાશના મનમાં એક જ ચહેરો હતો, આકર્ષીનો. આકાશના મનમાં એક જ વિચારો હતા...!! એની પાંચ વર્ષની મિત્રતાના. એને બધી જ ક્ષણો યાદ આવી રહી હતી.

આકાશ એના લેપટોપમાં કૉલેજ વખતના ફોટા ફાસ્ટ ફોર્વર્ડ કરી રહ્યો હતો.

આ ક્યારના ફોટા છે?’, બાજુમાં બેસેલા સુશિલે પૂછ્યું. સુશિલ અને મધુ બન્ને આકર્ષીના ક્લાસમેટ્સ હતા, અને બન્ને કૉલેજ ટાઈમથી જ આકાશ અને આકર્ષીના ફ્રેન્ડ્સ હતા. મસ્તી આકર્ષીની ફ્રેન્ડ હતી અને જોય મસ્તી નો બોય ફ્રેન્ડ હતો. બન્નેએ નીરમા કૉલેજમાંથી એન્જિનિયરિંગ કર્યું હતું. જોય ફ્લેટની ગેલેરીમાં જઈને મસ્તી સાથે વાતો કરી રહ્યો હતો, સાથે આકર્ષીને સમજાવવાના પ્રયાસો કરી રહ્યો હતો.

@snehnusarnamu

એ ફોટામાં આકર્ષી રેડ ટીશર્ટમાં હતી, એ આકાશ તરફ ચ્હાની ગંડેરી ફેંકી રહી હોય એવું લાગી રહ્યું હતું.

‘છોડ ને ચાર. હવે આ ફોટા પણ સોંચની જેમ ખુંચે છે, અને એ પણ અહીં, અને આ કોઈ ડાયલોગબાજી નથી’, આકાશે એના હૃદય તરફ આંગળી લઈ જતા કહ્યું.

‘આકાશ લે વાત કર.’, જોય રૂમમાં આવ્યો અને આકાશ તરફ ફોન લંબાવ્યો.

‘કોણ છે?’, આકાશે ફોન હાથમાં લેતા કહ્યું.

‘મસ્તી.’, જોયે કહ્યું. આકાશ ગેલેરીમાં ચાલ્યો ગયો. જોય અને સુશિલ બન્ને ફોટા જોવા લાગ્યા.

‘હા બોલ’, આકાશે ટીપીકલ બનીને કહ્યું.

‘મેં આકર્ષીને સમજાવવાની ઘણી ટ્રાય કરી. પણ એના મગજમાં દર્શાનું ભૂત ઘૂસી ચૂક્યું છે. હું તો રિલેશનશીપ વર્ડની ફિલોસોફી સાંભળીને જ થાકી ગઈ છું. દર્શ એને લાંબા લાંબા રિલેશનશીપ ના ફિલોસોફીકલ ભાષણ આપે છે અને આકર્ષી એના

અંદર ઊંડી ઉતરતી જાય છે. એને તો એમ જ થઈ ગયું છે કે આ રિલેશન સિવાય દુનિયામાં કોઈ રિલેશન જ નથી.’, મસ્તીએ બોલતા બોલતા વિરામ લીધો.

આકાશને કોઈ ફિલોસોફી ખબર નહોતી, એ મસ્તીને પણ શું જવાબ આપી શકે..? એ દસેક સેકન્ડ ચૂપ જ રહ્યો.

‘કોઈ છોકરો આટલો બધો નેરો માઈન્ડેડ કઈ રીતે હોઈ શકે..? તે એને કહ્યું કે તું આ કંટ્રોલમાં કેટલા ટાઈમ સુધી રહી શકીશ., તારી આદતો બદલી શકીશ સ્વભાવ નહીં, અત્યારે જે બધી વસ્તુઓ ફેસિનેટિંગ લાગે છે, એ કાલે કાંટા બનીને ખુંચશે.’, આકાશે થોડી વાર રહીને કહ્યું.

‘હા, મેં કહ્યું પણ એ હવે દર્શની ભાષા જ બોલવા લાગી છે. દર્શો એને કહ્યું હશે કે તું મારી સાથે નહીં તો બીજા કોઈ પણ સાથે સગાઈ કરીશ એ છોકરો પણ તને છોકરાઓ સાથે વાતો કરવાની તો ના જ પાડવાનો છે. અને જો આપણે રિલેશન લાંબો રાખવો હોય તો ફ્રેન્ડ્સને છોડવા જ પડે. રિલેશનને ઈમ્પોર્ટન્ટ આપવું પડે બ્લા બ્લા બ્લા. હમણા જ અમે ફ્લેટ નીચે મળ્યા હતા, હું તો એનું ભાષણ સાંભળીને થાકી ગઈ અને આકર્ષીને તો જાણે એમ જ સાંભળી રહી હતી કે દર્શ જ ઈશ્વર છે, અને દર્શની વાતો સિવાય બધું જ ખોટું છે.’, મસ્તીએ કહ્યું.

‘ખરેખર એ હવે ફસાઈ ગઈ છે, એને રિલેશન અને બોન્ડનો ખ્યાલ છે જ નથી, આ રિલેશન છે જ નહીં, આ બોન્ડ છે. દર્શ મદારી છે અને આકર્ષી મદારી નયાવે એમ નાચી રહી છે. હું તો દર્શને કૉલેજ ટાઈમથી ઓળખું છું. એ પડી ભાંગશે એની મને ચિંતા છે.’, આકાશે કહ્યું ને તરત જ મસ્તીએ કહ્યું.

‘અને હા આકર્ષી એમ પણ કહી રહી હતી કે દર્શ એને એમ કહેતો હતો કે બધા છોકરાઓ સરખા જ હોય છે. બધા છોકરીઓની પાછળથી તો ઉડાવતા જ હોય છે.’, મસ્તીએ કહ્યું.

‘હું કેવો છું સૌથી વધારે આકર્ષી જ જાણે છે. માત્ર એ થોડી બદલાઈ ગઈ છે અથવા તો એને બદલી નાખી છે. એટલે એને અત્યારે કઈ સમજાતું નથી. એ ક્યાં છે...?’, આકાશે પૂછ્યું.

‘એ બીજી રૂમમાં છે, દર્શ સાથે ચેટ કરી રહી હશે.’, મસ્તીએ કહ્યું.

‘હમણા તો તમે મળીને આવ્યા તો પણ ચેટ?’, આકાશે ડેસ્પરેટ આકર્ષી વિશે સાંભળીને કહ્યું.

‘હા, યુ નો, રિલેશનશીપ લેસન્સ.’, મસ્તીએ કહ્યું.

‘મારે આકર્ષી સાથે વાત કરવી છે કરાવી શકીશ?’

‘ટ્રાય કરું ! ચાલુ રાખ’, મસ્તીએ કહ્યું.

મસ્તી આકર્ષીના રૂમમાં ગઈ. આકર્ષી દર્શ સાથે વૉટ્સએપ પર ચેટ જ કરી રહી હતી. છ ઈંચની સ્ક્રીનમાં પણ સમાય નહીં એટલા લાંબા લાંબા મેસેજસ આકર્ષી કોઈ જ કંટાળા વિના વાંચી રહી હતી.

‘આકર્ષી, આકાશ તારી સાથે વાત કરવા માંગે છે.’, મસ્તીએ ફોન બતાવતા કહ્યું એ આકર્ષીની પાસે જઈને બેસી ગઈ.

‘હું દર્શને પૂછી લઉં.’, આકર્ષીએ મોબાઈલમાં ટાઈપ કરવા માટે અંગૂઠો આગળ વધારતા કહ્યું. મસ્તીએ તરત જ એ હાથને પકડી લીધો અને કહ્યું.

‘બધી વાતોમાં એને પૂછવું જરૂરી નથી, એ તને કંટ્રોલ કરે છે..? તો તારે પૂછવું પડે..? તું તારા પોતાના ડિસીઝન લે, ઉધારી કરમાં. ’, મસ્તીએ સમજદારીથી ભરેલી વાત કહી.

@snehnusarnamu

‘પણ દર્શને ખબર પડશે કે મેં આકાશ સાથે વાત કરી તો અમારા રિલેશનશીપ?’, આકર્ષી બોલી રહી હતી ત્યાં જ મસ્તીએ વચ્ચે પડીને કહ્યું,

‘તને જે લાગે તે, આ રિલેશન કે સંબંધ છે..? મને તો આ બંધ લાગે છે. અને જે પાણીને બંધની બહાર વહેવા ના મળે એ સડી જાય. આકર્ષી તું ગંગાનું પાણી છો, આ બંધમાં તું બંધિયાર પાણીની જેમ સડતી જઈશ.’, મસ્તીએ સમજાવવાના વધારે પ્રયત્ન કર્યા.

‘મારું જે થાય તે, તું વધારે ચિંતા ના કર, દર્શ છે મારી અને અમારા રિલેશનની ચિંતા કરવાવાળો. અને મારે કોઈ સાથે વાત નથી કરવી.’, આકર્ષીએ થોડું એગ્રેસિવ બનીને કહ્યું.

‘સોરી આકર્ષી તને ખોટું લાગ્યું હોય તો પણ મને જે લાગે છે એ મેં કહ્યું. તું જ આકાશને ના પાડી દે’, મસ્તી એનો ફોન આકર્ષીના બેડ પર જ મૂકીને ચાલતી થઈ ગઈ. આકર્ષીએ ફોન સામે જોયું. પછી એ એના મોબાઈલમાં ટાઈપ કરવા લાગી.

‘આજે હું થાકી ગઈ છું, સૂઈ જવું છે, કાલે વાત કરીએ.’, આકર્ષીએ મેસેજ મોકલ્યો. સામેથી એક લાંબો મેસેજ આવ્યો. જે વાંચીને આકર્ષીએ ફરી ‘બાય અને ગુડનાઈટ’નો મેસેજ મોકલ્યો. આકર્ષીએ મસ્તીનો મોબાઈલ કાન પાસે રાખ્યો.

‘આકાશ.’, આકર્ષી બોલી. આકાશ એનું નામ સાંભળીને જ પ્રફુલ્લિત થઈ ગયો. કેટલીક વ્યક્તિઓ એવી પણ હોય છે, જે માત્ર આપણું નામ લે અને આપણે ગેલમાં આવી જઈએ.

‘આકર્ષી, આવુ શા માટે કરી રહી છે?’, આકાશનો સામેથી અવાજ આવ્યો.

‘તું નહીં સમજી શકે આકાશ.’

‘હું તને અત્યાર સુધી સમજી શક્યો છું, હું આકર્ષીને હજી સમજી જ શકું છું. પણ જો આકર્ષી બદલાઈ ગઈ હશે તો હું નહીં સમજી શકું. મને ખબર છે અત્યારે તું તારી કોણીને ચીંટીયા પણ ભરી રહી હોઈશ. કારણ કે તું ચિંતામાં છે.’, આકાશે અનુમાન લગાવ્યું. આકર્ષી સાથે જ એવું કરી રહી હતી. આકર્ષીને ટેન્શનમાં હોય ત્યારે આવું કરવાની આદત હતી.

‘આકાશ મારા માટે આ રિલેશન બહુ ઈમ્પોર્ટન્ટ છે.’,

‘આઈ નો, એટલે જ તો તું તારા બેસ્ટ ફ્રેન્ડને છોડી રહી છો.’

‘મારે આપણી ફ્રેન્ડશીપને આ રીતે નથી મારી નાખવી.’, આકર્ષીએ એનું લેપટોપ શરુ કરતા કરતા કહ્યું.

‘પણ તું ફ્રેન્ડશીપને મારવા તો ઈચ્છે છે.’, આકાશે બહુ શાંત અને ફ્લેટ સ્વરે કહ્યું.

‘આકાશ આ મારો છેલ્લો કૉલ છે, આના પછી હું તારા કોઈ કૉલ કે મેસેજ રિસ્પોન્ડ નહીં કરું. તો તું શું મારી સાથે છેલ્લી વાર ઝઘડો કરીને છૂટો પડવા માંગે છે?’

‘હું તો કદી છૂટો પડવા જ નથી માંગતો, બટ ધીઝ ઈઝ યોર વિશ. એ પણ હું પૂરી કરીશ. આઈ હેપ્પીઝ ટુ બી યોર બેસ્ટ ફ્રેન્ડ.’ આકાશે કોઈ જ સ્વાર્થ વિનાના સ્વરમાં કહ્યું.

‘આજે મારી સાથે તારે જેટલી વાત કરવી હોય એટલી કરી લે.’, આકર્ષીએ એકદમ ફી થઈને કહ્યું.

‘મારે આકર્ષી સાથે વાત કરવી છે, એવી છોકરી સાથે નહીં કે જે કોઈના તરફ

આકર્ષાઈ ગઈ હોય. હું જે બિંદાસ આકર્ષીને ઓળખતો હતો એ આકર્ષી સાથે મારે વાત કરવી છે.’, આકાશે કહ્યું.

‘ઓકે, આજે હું તારી આકર્ષી છું, તારી બેસ્ટ ફ્રેન્ડ. પણ યાદ રાખજે આ આપણો છેલ્લો કોલ છે.’, આકર્ષીએ ચોખવટ કરતા કહ્યું. આકાશે જોયના મોબાઈલમાંથી કોલ કટ કર્યો અને પોતાના મોબાઈલમાંથી આકર્ષીને કોલ લગાવ્યો.

‘તો આજે કોના ચપ્પલ ઉધાર લઈ આવી હતી?’, આકાશે એના ટેરેસ પર જઈને કોલ કર્યો અને કહ્યું.

‘ઓય્ય.... મારા જ સેન્ડલ હતા, ચાર દિવસ પહેલા જ લાલ દરવાજાથી લાવી છું.’ સાંભળીને આકાશના મોંમાંથી ‘પાક્કી આકર્ષી’ નીકળી ગયું.

‘પણ આ સેન્ડલ તો મસ્તીએ બે દિવસ પહેલા પહેર્યા હતા’,

‘તો શું હું જ ઉધારી કરી શકું?’

‘ના, પણ તને તો આદત છે, યાદ છે હોસ્ટેલ?’

‘હા એ દિવસો કઈ રીતે ભૂલાય? બહુ જલસા કર્યા યાર.’

‘તે મસ્તી અને જોય ને આપણી સ્ટોરી આગળ કહી?’, આકર્ષી પણ ટેરેસ પર જવા માટે સીડીઓ તરફ ગઈ.

‘હા મેં એ લોકોને સ્ટોરીને લાંબી લાંબી ખેંચીને કહી સંભળાવી. મારો અત્યાર સુધીનો એ મોસ્ટ મેમોરેબલ ડે હતો.’, આકાશે કહ્યું.

‘મારો પણ, તો તે એ લોકો ને બધું જ કહી દીધું?’, આકર્ષીએ એવી રીતે પૂછ્યું કે જાણે કંઈક છૂપાવવા જેવું હતું.

‘તને શું લાગે છે?’, આકાશે આકર્ષીનો ડાઉટ કન્ફર્મ કરતા કહ્યું.

‘મને તો એમ લાગે છે કે તે બધું નહીં કહ્યું હોય !’, આકર્ષીએ સ્થોર થઈને કહ્યું.

‘ના મેં બધું તો નથી કહ્યું. એ હું કઈ રીતે કહી શકું, જેની તે ના પાડી હોય.’

‘ઓહ્હ ગોડ, પણ એ દિવસે તો તું થોડોક વધારે જ હેન્ડસમ લાગતો હતો, જસ્ટ તે પ્રોફેશનલ કપડા પહેર્યા હતા, અરે હા તું મને મળવા ક્યાં આવ્યો હતો, તું તો

ઈન્ટરવ્યુ આપવા માટે આવ્યો હતો નહીં?', આકર્ષી ટેરેસની પાળી પર જ ખુલ્લા દિલે હસવા લાગી.

‘ઉડાવી લે હજુ જેટલી ઉડાવવી હોય એટલી. એ આપણી જસ્ટ બીજી મુલાકાત હતી અને હું મારી કોઈ ઇમ્પ્રેશન્સ ડાઉન કરવા નહોતો માંગતો. છોકરીઓને થોડીક ઇમ્પ્રેસ તો કરવી જ પડે ને..! પણ ઊંઘું થઈ ગયું સાલુ.’, આકાશે છોછ વ્યક્ત કર્યો.

‘પણ સાચુ કહું તો હું તારાથી ઇમ્પ્રેસ થઈ હતી, તારા કપડાથી ભલે નહીં, પણ તારા વિચારોથી, તારી પર્સનાલિટીથી. તારી દૂરદૃષ્ટિથી.’, આકર્ષીએ સિરિયસ થઈને કહ્યું. ફોન પર વાત કરતા કરતા પણ એના ચહેરા પરના એક્સપ્રેશન સાચા હતા.

‘બટર, મોર બટર. હજુ થોડુંક લગાવ એટલે મને તારી વાતોની બનાવેલી સૅન્ડવીચ ખાઈને તરત ઊંઘ જ આવી જાય.’, આકાશે હસતા હસતા કહ્યું.

‘સૅન્ડવીચ તો અત્યારે હું છું. પણ સિરિયસલી હું કોઈ બટર નથી લગાવતી. જો એ દિવસે તું મને ના મળ્યો હોત તો આજે હું ક્યાંક બીજે જ હોત’, ‘કાશ હું તને કોઈ બીજે દિવસે મળ્યો હોત’, આકાશે મનમાં જ વિચાર્યું.

‘કદાચ હું પણ ક્યાંક બીજે જ હોત. મેં એ લોકોને આપણો બન્ને એ હગ કર્યું હતું ત્યાં સુધીની સ્ટોરી કહી છે. પછીની તને યાદ છે?’, આકાશના ચહેરા પર વિશાળ સ્માઈલ આવી ગઈ. આકર્ષી સાંભળીને હસવા લાગી.

‘હાસ્તો યાદ જ હોય ને, કઈ રીતે ભૂલી શકું?’, આકર્ષીએ હસતા હસતા કહ્યું.

‘ચાલ આજે તું મને એ સ્ટોરી કે, ટોટલી તારા ઍંગલથી.’,

‘સ્યોર? તને ઊંઘ તો નહીં આવી જાય ને?’, આકર્ષીએ પૂછ્યું.

‘ના ઊંઘ નહીં આવે, મને તારો બકવાસ પણ કોઈ સારા મ્યુઝિક જેટલો જ સૂરીલો લાગે છે.’, આકાશે હસતા હસતા કહ્યું.

‘બટર બટર. એમ કર તું વડાપાંવ અને સૅન્ડવીચની દુકાન ચાલુ કર. અને બટર વડાપાંવ જ વેચજે.’, આકર્ષીએ હસતા હસતા કહ્યું,

‘લીટરલી આકર્ષી તારા ચહેરા પરની સ્માઈલ જોઈને જ મને બધો કંટાળો દૂર થઈ જાય છે. ચલ હવે સ્ટોરી કે.’, આકાશે કહ્યું. એ દિવસે બધાની પોતપોતાની એક સ્ટોરી હતી. હવેની સ્ટોરી આકર્ષીની હતી.

“ઓકે, તો સાંભળ, એ દિવસે હું હોસ્ટેલ પૂરેપૂરી પલળેલી જ પહોંચી હતી. પણ મને ક્યાંય ચેન નહોતો પડી રહ્યો. હોસ્ટેલનો નિયમ પણ હતો કે અગિયાર વાગ્યા સુધીમાં હોસ્ટેલમાં એન્ટ્રી લઈ લેવાની. સવા અગિયાર તો વાગી ચૂક્યા હતા. મારા મનમાં એટલા વિચારો હતા કે મને એમ લાગી રહ્યું હતું કે હું પાગલ થઈ જઈશ. હા વિચારો આપણા બન્ને વિશે જ હતા. બટ હું કોઈ ડિસિઝન નહોતી લઈ શકતી. એક બાજુ મેં મારા મોરલ્સ નક્કી કરેલા હતા. હું મારા મમ્મી પપ્પા જે છોકરો પસંદ કરે એ છોકરા સાથે જ મેરેજ કરીશ. બીજી તરફ બહુ બધી અકળામણો.

‘ઓહ્હો કેવું રહ્યું ડીનર? એણે પ્રપોઝ તો નથી કર્યું ને.’, મારી રૂમ પાર્ટનર દિપ્તીએ આવીને કહ્યું.

‘હા પ્રપોઝ કરત જ પણ મેં એને ફ્રેન્ડ્ઝોન કરી દીધો.’, ત્યારે ફ્રેન્ડ્ઝોનનો રૂમમાં ટ્રેન્ડ ચાલી રહ્યો હતો તો મેં ખોટું બોલી દીધું.”, આકર્ષીનું બોલવાનું ચાલુ હતું.

વચ્ચે આકાશ બોલ્યો, ‘તે મને ફ્રેન્ડ્ઝોન કર્યો જ હતો. મારા કાનમાં કોણે કહ્યું હતું. વી આર બેસ્ટ ફ્રેન્ડ્સ...! એ દિવસે હું તને પ્રપોઝ પણ કરત પણ તે જો આ શબ્દો ના કહ્યા હોત.’, આકાશે એના દિલની વાત કરી.

“જો તે એ દિવસે પ્રપોઝ કર્યું હોત તો મેં હા પણ પાડી દીધી હોત. મેં બધાને ખોટું તો કહ્યું પણ હું બીજા જ વિચારોમાં હતી. હું જે ખુશીઓને મહેસુસ કરીને આવી હતી, હવે હું એને વારંવાર મહેસુસ કરવા માંગતી હતી. મારી બધી ફ્રેન્ડ્સ પૂછી રહી હતી કે શું થયું.. શું થયું...! પણ મારી નજર ઘડિયાળના કાંટા પર હતી. જો મારે હોસ્ટેલની બહાર નીકળવું હોય તો સાડા અગિયાર પહેલા નીકળવું પડશે. મેં તરત જ નક્કી કરી લીધું.

‘રેક્ટર આવે તો કહેજો કે હું બાથરૂમમાં છું, મારી અટેન્ડન્સ પૂરાવી દેજો.’, મે મારી ફ્રેન્ડ્સને કહ્યું.

“પણ તું અત્યારે ક્યાં જાય છે..?”, મારી ફ્રેન્ડ લોકોએ એવા એક્સપ્રેશન્સ આપ્યા કે જાણે હું બહુ ખોટું કામ કરવા જઈ રહી હોઉં.

‘આકાશને મળવા’, મેં મારા કપડા ચેન્જ કર્યા અને રૂમની બહાર નીકળી.

‘કઈ પણ પ્રોબ્લેમ થાય તો ફોન કરજે...!’, મારી એક રૂમ પાર્ટનર બોલી.

હું કોલેજના ગેટની પાસે પહોંચી અને તને કોલ કર્યો. તું પણ ‘અત્યારે ...?’ એવી રીતે કહી રહ્યો હતો કે જાણે છોકરી કદી રાતે એકલી બહાર આવી જ ના શકે.”, આકર્ષી ફોન પર વાત કરતા કરતા થોભી.

“મને તો આશ્ચર્ય થઈ રહ્યું હતું કે હમણા તો આપણે મળ્યા હતા, અચાનક શું પ્રોબ્લેમ આવ્યો હશે..?”, આકાશે કહ્યું.

“તને ફોન કર્યો અને તું આવ્યો ત્યાં સુધીનો ટાઈમ ખૂબ લાંબો હતો. તારી સાથે ફ્રેન્ડથી વધારે આગળ રિલેશનશીપ વધારું એ બાબતે હું ચોક્કસ તો નહોતી જ. બટ હું સ્યોર હતી કે હું તારી સાથે સિક્યોર હોઈશ. તું આવ્યો અને વરસાદ પણ લઈ આવ્યો. મેં તને જોયો એટલે મનમાં પહેલો વિચાર કપડાનો આવ્યો. આ વખતે તે શોર્ટ્સ અને ટીશર્ટ પહેર્યું હતું અને મેં ટિપીકલ ડ્રેસ, બાઈક પર તું સ્ટનિંગ લાગતો હતો..! ઓહ સોરી નો મોર બટર, કોઈ પ્લાન નહોતો.. બસ હું અને તું જ હતા.

‘કેમ મારી ફ્રેન્ડને કોઈ તકલીફ થઈ?’, તે આવીને કહ્યું. આ હતો તારો પહેલો ઘા. તે મને ફ્રેન્ડ કહી એટલે હવે મારામાં થોડોક ડર આવ્યો. ક્યાંક તું મને જસ્ટ ફ્રેન્ડ તો નહીં માનતો હોય ને.? એવું મને લાગ્યું એટલે મેં તરત નક્કી કરી લીધું કે જસ્ટ ફ્રેન્ડ્સ !

‘ઓનેસ્ટલી કહું? મને રૂમ પર ઊંઘ આવત નહીં, અને આખી રાત વિચારોના વમળમાં ઘેરાયા કરત એના કરતા એમ થયું કે ચાલને તને ટાઈમ પાસ કરવા બોલાવી લઉં.’, મેં તને કહ્યું.

‘એટલે તું મને ટાઈમપાસ માને છે, એમને?’, તે થોડુંક ફની એગ્રેસીવનેસ સાથે કહ્યું.

‘સોરી, મારો એવો કોઈ અર્થ નથી. ચલ V.S જઈએ મસ્કાબન ખાવા.’, મેં તને કહ્યું.

‘પણ તારે હોસ્ટેલ?’, તે તારા નેણ ઉંચા કરીને કહ્યું.

‘આજે મેં હોસ્ટેલમાંથી રજા લઈ લીધી છે, ચલ રખડીએ ક્યાંક.’, મેં તને મારી ઈચ્છા કહી.

‘પણ આખી રાત? એક જગ્યા છે. TGB S.G Highway ત્યાંનું કાફે પિયાનો આખી રાત ખુલ્લું હોય છે. પણ આ વરસાદ માં આપણે ત્યાં છેક જઈશું?’, તે કહ્યું.

‘ના, મસ્કાબન ! વી.એસ હોસ્પિટલ.’, મેં મારી જીદ પકડી રાખી. વરસાદ સાથે બાઈકની રાઈડ. અમદાવાદમાં હું કોઈ છોકરાની બાઈક પાછળ પહેલીવાર બેસી રહી હતી. એ પણ વરસાદમાં. બહુ રોમેન્ટિક લાગી રહ્યું હતું. પણ ફ્રેન્ડ શબ્દ મને પણ ખૂંચી રહ્યો હતો. કદાચ તને પણ એવું જ લાગી રહ્યું હશે. વરસાદમાં પલળતા પલળતા અને વાતોના વડા ઠોકતા આપણે બન્ને વી.એસ તો પહોંચી ગયા પણ મને ઠંડી ચડવા લાગી. ગરમા ગરમા ચડા અને મસ્કાબને થોડીક રાહત આપી પણ પલળવાને લીધે ઠંડી તો ખૂબ જ લાગી રહી હતી.

‘આકાશ, મને ઊંઘ આવે છે. અને ઠંડી પણ લાગે છે.’, મેં તને આંખો ચોળતા કહ્યું.

વરસાદ હજુ પણ ચાલુ જ હતો.

‘શું કરીશું, TGB બહુ દૂર પડશે. એક વાગવા આવ્યો છે એટલે હોસ્ટેલમાં પણ એન્ટ્રી નહીં મળે.’, તે ટેન્શનમાં હો એ રીતે કહ્યું.

‘તારા કોઈ ફ્રેન્ડની રૂમ કે કોઈ જાણીતું હોય ત્યાં જઈ શકીએ..?’, મને ખૂબ જ ઠંડી લાગી રહી હતી. મારે મારા ભીના થઈ ગયેલા કપડા ચેન્જ કરવા હતા અને જો કોઈ ગરમ ધાબળો આપે તો ઓઢીને ઉઘી જવું હતું. પણ ન તો વરસાદ બંધ થતો અને ન તો કોઈ રસ્તો દેખાઈ રહ્યો હતો.

‘કોઈ ઓળખીતું તો નથી, પણ અહીં પાલડી પાસે ડોર્મિટરી છે. જો તારે ઊંઘવુ જ હોય તો ત્યાં જઈએ.’, તે કહ્યું.

‘યુ મીન હોટેલ? લોકો શું વિચારશે?’, હું થોડા મોટા અવાજથી બોલી.

‘લોકો જે વિચારે તે, અત્યારે તને ઠંડી લાગે છે એનું કંઈક કરવું પડશે. અને ડોર્મિટરી એટલે કોઈ હોટેલ નહીં. પણ જો તમારે ઊંઘવુ હોય તો એ જગ્યાએ જઈ શકો. ત્યાં આપણા બન્ને સિવાય ઘણા બધા લોકો હશે.’, તે ચોખવટ કરી અને હું શાંત પડી.

‘પણ કપડા?’, મેં ફરી તને એક પ્રોબ્લેમ આપી.

‘એ ત્યાંથી થઈ જશે.’

આપણે પલળતા પલળતા પાલડી પાસેના મેટ્રો ડોર્મિટરી પહોંચ્યા. તે રિસેપ્શનિસ્ટ ને કહ્યું કે કે બેડ જોઈએ છે. પણ દુર્ભાગ્યે કોઈ બેડ ખાલી નહોતો.

‘હવે એક જ રસ્તો છે. હોટેલ ! એન્ડ યુ આર સેફ વિથ મી.’, તે કહ્યું.

‘ઓકે, ઘેન’, મેં કહ્યું અને આપણે ફરી કોઈ સારી હોટેલની શોધમાં નીકળ્યા. ભલે ત્યારે આપણે બન્ને નાની નાની આવી પ્રોબ્લેમ્સ લઈને રખડતા હતા પણ આપણે એને એન્જોય પણ કરી રહ્યા હતા. એટલે જ તો મેં કહ્યું હતું કે ચાલ રખડવા જઈએ. હું તો એન્જોય કરી જ રહી હતી, કારણ કે મને બરાબરની ઠંડી ચડી ગઈ હતી. તે ખૂબ જ જડપથી બાઈક ચલાવીને નીલકંઠ હોટેલ પહોંચાડી.

રૂમ તો મળી ગયો પણ કપડા?

તે કહ્યું એમ હું બાજુના રૂમ નંબર ૧૦૩માં ગઈ રાતના એક વાગે કોઈનું બારણું ખખડાવવું મને ખૂબ અઘરું લાગ્યું. એક ચાલીસ વર્ષના અંકલે દરવાજો

ઉઘાડ્યો. પણ કપડા તો ઉધાર માંગવાના જ હતા. અંકલ હું અને મારો ફિયોન્સ બન્ને વરસાદમાં પલળી ગયા છીએ અને અમારી સાથે બીજા કપડા નથી શું તમારી પાસે એક્સ્ટ્રા પેન્ટ હોય તો આપશો? અંકલની આંખો જોવા જેવી પહોળી હતી. એમને કોઈ છોકરીને આવી રીતે હેલ્પ માંગતા ચોક્કસ નહીં જોઈ હોય. અંકલે એમના વાઈફને જગાડ્યા. એમના વાઈફે અંકલના બે જોડી કપડા ખૂબ જ પ્રેમથી આપ્યા અને ગમે ત્યારે આપવા કહ્યું.

મેં આપણા રૂમમાં આવીને તારી સામે કપડાનો ઢગલો કર્યો.

‘ઓય્ય, આટલા બધા કપડા ક્યાંથી લઈ આવી.’, તે જાણે એવી રીતે પૂછ્યું કે હું કંઈક બહુ મોટું કામ કરી આવી હોવ. પણ અત્યારે તો આ મોટું જ કામ હતું.

‘આ સાઈઝ તને થઈ રહેશે?’, તે બ્લેક કલરનું ફોર્મલ પેન્ટ ઊંચું કરીને હસતા હસતા કહ્યું,

‘અરે થઈ જશે. તને તો આ કપડા ફીટ થઈ જશે ને?’, મેં તને કન્ફર્મ કરવા માટે પૂછ્યું.

‘આ કપડા મારા જ માટે બન્યા છે.’ તે કહ્યું અને હસવા લાગ્યો.

‘ઓકે હું ચેન્જ કરી આવું.’, મેં કહ્યું અને હું ચેન્જ કરવા માટે બાથરૂમમાં ગઈ. અંકલનું ૩૪ની સાઈઝનું પેન્ટ અને મારી ૨૮ સાઈઝની કમર.. કોઈ રીતે મેળ પડે એમ નહોતો. અંતે મેં અંકલનું જ પેન્ટ પહેર્યું. મારા પાયઝામાંનું નાડુ મેં પેન્ટના બેલ્ટ તરીકે યુઝ કર્યું. મેં મારા અને તારા બન્નેના કપડા સુકવવા માટે ટેબલ પર ફેલાવી દીધા. હવે હું બહુ રિલેક્સ ફીલ કરી રહી હતી. રાતના અઢી વાગી ગયા હતા. ઊંઘ પણ એટલી જ આવી રહી હતી. પણ આપણે બન્નેને એક બેડમાં સૂવાનું હતું.

‘યુ આર સેફ.’, હું તારી સામે પ્રશ્નવાળું મોંઢું લઈને ઊભી હતી એટલે તે કહ્યું, એનો મતલબ એવો હતો કે તું મારી બાજુમાં કોઈ ચિંતા વિના ઊંઘી શકે છે.

‘ઓકે.’, મેં કહ્યું આપણે બન્ને એ ડબલ બેડનો એક જ બ્લેકેટ ઓઢવાનો હતો અને હું ખૂબ અનકમ્ફર્ટેબલ ફિલ કરી રહી હતી.

‘તને મારા તરફ કોઈ ફિલિંગ્સ છે?’, તે કહ્યું અને હું ચોકી ગઈ. મારા ત્યારના વિચારો ખૂબ હલકા હતા. છોકરાઓ મોકો જોઈને જ આવું કરતા હશે. મને એવું લાગ્યું હતું કે જો હું હા પાડી દઉં તો તને મારી સાથે એક રાત મળશે. એવું મારીને તે કહ્યું હશે.

‘એટલે તું કહેવા શું માંગે છે?’, મેં ગુસ્સા સાથે કહ્યું.

‘કુલ..ડાઉન. હું જસ્ટ પૂછી રહ્યો છું. વી આર ફ્રેન્ડ્સ એન્ડ વી કેન શેર ફિલિંગ્સ. એવું કંઈ જ નથી જેના લીધે તને ગુસ્સો આવ્યો છે.’, તે મને શાંત પાડતા કહ્યું કહ્યું.

‘જો આકાશ હું એવી છોકરી નથી. કે કોઈ અજાણ્યા સાથે સૂઈ જાઉં. મેં તારા પર ભરોસો કર્યો છે. આપણા બન્ને વચ્ચે એવું કંઈ જ નથી. વી આર જસ્ટ ફ્રેન્ડ્સ.’, બસ એ દિવસથી આપડા આ એબનોર્મલ રિલેશનનું નામ પડી ગયું ફ્રેન્ડશીપ. હું હજુ સમજી નથી શકી કે આપણી ફ્રેન્ડશીપ આટલી સ્ટ્રોંગ કેમ છે?

‘પ્લીઝ કોઈને ના કહેતો કે આપણે બન્ને હોટેલમાં ગયા’તા લોકો ઊલટું સમજશે.’, હું ટેન્શનમાં હતી એટલે મેં તને કહ્યું.

‘તું મારા પર પૂરો વિશ્વાસ કરી શકે. આ રાત તારા અને મારા વચ્ચે જ રહેશે.’, તે કહ્યું અને બન્નેએ પડખા ફેરવી લીધા.

મને એમ લાગ્યું હતું કે હું કંઈક ન બોલવાનું બોલી છું. હું એ દિવસે ચાર વાગ્યા સુધી બળતી રહી હતી.” આ સ્ટોરી કહેતા કહેતા આકર્ષીની આંખમાંથી ઓલમોસ્ટ આંસુઓ આવી ગયા હતા.

આકાશની આંખો પણ કંઈ સૂકી નહોતી. એ પણ ભીની થઈ ચૂકી હતી.

‘તને ખબર છે? આપણી પ્રોબ્લેમ શું છે?’, આકાશે ખૂબ ફ્લેટ અવાજે કહ્યું.

‘શું?’, આકર્ષીએ પૂછ્યું.

‘આપણે બન્ને એકબીજાને પૂરેપૂરા જાણીએ છીએ. આ પાંચ વર્ષમાં બન્નેએ એકબીજાથી કંઈ જ નથી છૂપાવ્યું. છતાં આપણે એન્જોય કરી શકીએ છીએ. એ દિવસે આપણે બન્ને એકબીજાથી એટ્રેક્ટેડ હતા. કારણ કે તું મારા વિશે વધારે નહોતી જાણતી અને હું તારા વિશે. પણ અત્યારે આપણે બન્ને એકબીજાને જાણીએ છીએ અને તું અને દર્શ એકબીજાને જાણતા નથી એટલે જ તું એના પ્રેમમાં કે અટ્રેક્શનમાં છો.’

‘દર્શને વચ્ચે લાવમાં, હું એને પ્રેમ કરું છું અને મને એના પર પૂરેપૂરો વિશ્વાસ છે.’, આકર્ષીએ થોડું ઉશ્કેરાઈને કહ્યું.

‘પણ એને તારા પર વિશ્વાસ છે..? વિશ્વાસ હોત તો એ તારા પર આવા બંધનોનો ટોપલો ના ચડાવત.’, આકાશે ખૂબ જ શાંતીથી કહ્યું.

‘ઈનફ આકાશ. તને યાદ છે મેં શું કહ્યું હતું? આ આપણો છેલ્લો કોલ છે.’ આકર્ષી

થોડી વધારે ઉશ્કેરાઈ.

‘તું તારી આદતો બદલી શકીશ, તારો ફેન્ડ સ્વભાવ નહીં. તું પછતાઈશ આકર્ષી. તારું ફ્યુચર પ્લાનિંગ, NGO માં કામ કરવાનું સપનું બધું જ રોળાઈ જશે. શું તું એક છોકરા માટે તારો પેશન છોડી દઈશ..?’, આકાશે ખૂબ શાંતિથી સમજાવતા કહ્યું.

‘મારા માટે દર્શ જ બધું છે. મારે એના સિવાય કંઈ જ નથી જોઈતું.’, આકર્ષીએ એકદમ નિશ્ચિત સ્વરમાં કહ્યું.

‘ઘેન બી હેપ્પી. ટેક વાઈઝ એન્ડ ગુડ ડિસિઝન્સ...! ઓલવેઝ વિથ યુ. ફ્રેન્ડ્સ ફોરેવર. ક્યારેય પણ તને લાગે કે આકાશ સાથે વાત કરવી છે. યુ આર વેલકમ..!’

‘થેંક્સ.’, આકર્ષીએ કહ્યું.

‘હજુ એક વાર કહું છું, આકર્ષી. તું પછતાઈશ.’, આકાશે ખૂબ શાંત અને ગંભીર સ્વરે કહ્યું.

‘દર્શ માટે મને પછતાવો પણ મંજૂર છે. પ્લીઝ નેવર કૉલ મી અગેઈન’, આકર્ષીએ ખૂબ રુડ બનીને કહ્યું.

‘આટલી રુડનેસ મેં તારા અવાજમાં ક્યારેય નથી સાંભળી, જે માણસ પ્રેમમાં હોય એ તો પ્રેમથી વાતો કરે..’, આકાશે ફરી એ જ ગંભીરતાથી કહ્યું.

‘આકાશ મને તારા ભાષણો નથી સાંભળવા. હવે હું વાત નહીં કરી શકું. જો તું ફોન નહીં મૂકે તો હું કટ કરી નાખીશ.’, આકર્ષીએ ઈરીટેશન સાથે કહ્યું.

‘આકર્ષી તારો નેચર.’, આકાશે કહ્યું અને સામેથી આકર્ષીએ કૉલ કટ કરી નાખ્યો. આકાશે એના ચહેરા પર કોઈ જ એક્સ્પ્રેશન લાવ્યા વિના એના મોબાઈલનું કોન્ટેક્ટ લિસ્ટ ખોલ્યું. આકર્ષીનું નામ સર્ચ કર્યું. આકર્ષીનો કોન્ટેક્ટ સિલેક્ટ કર્યો અને ડિલીટ બટન દબાવી દીધું.

પ્રકરણ-૪

--- પાંચ વર્ષ પછી ---

એક વિશાળ કન્વેશન હોલમાં એક હજારથી વધારે યંગસ્ટર્સ બેસેલા હતા. સ્ટેજ પરની બ્યુટીફૂલ સંચાલક લેડી માઈક હાથમાં લઈને બોલી, ‘હું માત્ર એક નામ જ આપીશ, કારણ કે આપણે જેને પ્રેમ કરતા હોઈએ એનો પરિચય આપવાની જરૂર નથી હોતી. પ્લીઝ ગીવ અ બીગ રાઉન્ડ ઓફ એપ્લોઝ ફોર મિસ્ટર. આકાશ પટેલ’

સ્ટેજ પરની વચ્ચેની ચેર પરથી ઊભો થઈને એક ફ્રેન્ચ કટ દાઢી, હેન્ડી ફેન્ડી હેઈર સ્ટાઈલ, જિન્સ એન્ડ બ્લુ ચે ગુએરાના પિક્ચરવાળું ટીશર્ટ પહેરેલ આશરે ૨૭ વર્ષની ઉંમરનો એક યુવાન માઈક પાસે આવ્યો. એની ચાલવાની સ્ટાઈલ જાણે ધરતી ધ્રૂજાવતી હોય એવી હતી. એના બાવડા મજબૂત અને શરીરનો બાંધો કોઈ પ્રોફેશનલ મોડેલ જેવો હતો, સાથે એના કપાળ પર તેજ પણ હતું. બધા જ છોકરા છોકરીઓ આ યુવાનનો અવાજ સાંભળવા માટે એકદમ શાંત થઈ ગયા. આકાશ પટેલ નામના આ ગેસ્ટ સ્પીકરે માઈક હાથમાં લીધું.

‘ફર્સ્ટ ઓફ ઓલ હેપ્પી ફ્રેન્ડશીપ ડે ટુ ઓલ ઓફ યુ...!! આજે ફ્રેન્ડશીપ ડે હોવા છતાં તમે લોકો આટલી સંખ્યામાં અહીં આવ્યા, આઈ એમ વેરી થેંકફૂલ ટુ યુ. હું એવું માનુ છું કે તમે ચોક્કસ આજનો દિવસ અહીંની બધી જ ઈવેન્ટ્સમાં એન્જોય કર્યો હશે. આજે મારે તમને કોઈ જ લાંબુ બોરિંગ ભાષણ નથી આપવું. બસ મારે તમે અહીં જે કારણો છો એ કારણ વિશેની વાતો શેર કરવી છે. મારે કંઈક કન્ફેસ કરવું છે. કારણ કે તમે અહીં ફ્રેન્ડશીપ ના કારણો જ છો. મારે તમને ‘હગ્સ’ ફાઉન્ડેશન

એટલે કે આપણા NGO ની શરુઆત કેવી રીતે થઈ એની સાચી સ્ટોરી કહેવી છે. જે આજ સુધી મેં કોઈને પણ નથી કહી. ધીઝ ઈઝ સ્ટોરી ઓફ હગ્સ, ધીઝ ઈઝ સ્ટોરી ઓફ ફ્રેન્ડશીપ...!!', આકાશ પટેલે સ્પીકર ડેસ્ક પરથી એમના માટે જ સ્પેશીયલી રાખેલા રેડબુલ ટીનમાંથી એક ઘૂંટ ભર્યો.

‘હું કોલેજના પહેલા વર્ષમાં હતો, ખૂબ જ ધમાલિયો. લાઈફમાં કોઈ જ લક્ષ્ય નહીં, હું એવું જ માનતો હતો કે ધીઝ ઈઝ ધ મોમેન્ટ જસ્ટ લીવ ઈટ...!! ડોન્ટ થિંક ઓફ ફ્યુચર હજુ એવું જ માનુ છું પણ હવે મારી પાસે મુસાફરી કરવા માટે રસ્તો છે, એ છે ‘હગ્સ’. કોલેજના ફર્સ્ટ યરમાં મારી પાસે ‘હગ્સ’ નામની કોઈ ચીજ નહોતી. માર ફ્રેન્ડ્સ પણ એટલા તોફાની અને ધમાલિયા કે એકવાર કોલેજના પ્રિન્સિપાલની સીટ નીચે અમે બાવળના મોટા મોટા ચાર કાંટા મૂકી આવ્યા હતા. હા CCTV કેમેરાને લીધે અમે પકડાઈ પણ ગયા હતા અને અમારી સારી ધોલાઈ પણ કરવામાં આવી હતી. બસ આવો જ અમારો નેચર. ક્લાસમાં લેક્ચરર્સને ચીડવવા કે કોમેન્ટ પાસ કરવી એ અમારો રોજનો ધંધો હતો. પણ હવે ની સ્ટોરી ઇન્ટેરેસ્ટીંગ છે. એ દિવસે અમે અવળચંડી વેજા કોઈક નખરા કરવાનું વિચારી રહ્યા હતા. મેં મારા બે ફ્રેન્ડ્સને મારી બે ક્લાસમેટ્સ અને ફ્રેન્ડ્સને બોલાવીને મારા પ્લાન વિશે કહ્યું. અમે પ્રેંક શૂટ કરવા માંગતા હતા. તો પ્લાન પ્રમાણે મેં કોસ્ચુમ પહેર્યા. મેં વ્હાઈટ ટ્રેડિશનલ કુર્તુ પહેર્યું હતું. મારા ખિસ્સાની જગ્યા પર એક ગુલાબ લટકાવેલું હતું. અમારા પ્રેંકનું લોકેશન હતું લાઈબ્રેરી પાસેનું ઝેરોક્ષ સેન્ટર. અમે પ્રેંક માટે એક છોકરીને શોધી રહ્યા હતા. ત્યાં જ મેં એક ટ્રેડિશનલ અને વેસ્ટર્ન ફ્યુઝન કરેલા કપડા પહેરેલી એક છોકરી જોઈ. એના ચહેરા પરથી એ ખૂબ જ ટેન્શનમાં લાગી રહી હતી. એના હાથમાં બુક્સ હતી. એ બુક્સની ઝેરોક્ષ કરાવવા માટે જ જઈ રહી હતી. અમે લોકોએ નક્કી કર્યું કે આ છોકરી સાથે જ પ્રેંક કરવો. હું એ છોકરીની પાછળ ઝેરોક્ષની લાઈનમાં ઉભો રહી ગયો. મારા એક બીજા હાથમાં રેડ રોઝ હતું. થોડી વાર પછી મેં એ છોકરીના ખભા પર હાથ મૂક્યો. મારા ફ્રેન્ડ્સ બધું શૂટ કરી રહ્યા હતા. ‘બહાર આવ ને!’ મેં એને લાઈનમાંથી નીકળીને બહાર આવવા માટે કહ્યું. અમારો પ્લાન આ છોકરીને પ્રપોઝ કરીને એની સાથે પ્રેંક કરવાનો હતો. એ છોકરી ઝેરોક્ષ સેન્ટરમાંથી ચ્હાની ગંડેરી સાથે બહાર આવી. એ મારી પાસે આવીને ઊભી રહી ગઈ.

‘મારે એક બહુ ઇમ્પોર્ટન્ટ વાત કહેવી છે’, મેં સ્ક્રીપ્ટ પ્રમાણે કહ્યું. એણે તરત જ મારા વ્હાઈટ કુર્તા પર ચ્હા ફેંકી. ‘પણ સાંભળો તો ખરા.’ મેં એ છોકરીને રોકવાની કોશીશ કરી, પણ એણે બોલવાનું શરુ કર્યું. ‘તમે છોકરાઓ તમારી જાતને સમજો છો શું, કોલેજની જે છોકરી મળે એને પ્રપોઝ જ કરી દેવાનું?’ એણે સૈન્ડલ ઉતાર્યા. અમારે જેવો સીન જોઈતો હતો એ બની રહ્યો હતો. શૂટિંગ બરાબર ચાલી રહ્યું

હતું. ઘણા છોકરા છોકરીઓ આસપાસ ભેગા થઈ ગયા હતા. એ છોકરીએ સૈન્ડલ ઉતાર્યા એટલે તરત જ મેં મારા ફ્રેન્ડ્સને ઈશારો કર્યો અને એ લોકો કેમેરા સાથે દોડી આવ્યા. એ છોકરીને ખ્યાલ તો આવી ગયો હતો કે અમે એની સાથે પ્રેંક કર્યો છે. અમે એને સમજાવવા માટે કેન્ટીનમાં લઈ ગયા. હું કઈ સમજાવવા જાઉં એ પહેલા મારી ક્લાસમેટ દ્રષ્ટિ એ કંઈક નવું જ ચાલુ કર્યું. જે હું પણ પહેલી વાર જ સાંભળી રહ્યો હતો. દ્રષ્ટિ એ છોકરીને સમજાવવા લાગી,

‘અમે હમણા જ એક NGO માં જોઈન થયા છીએ. અમે કૉલેજના ટોપર્સને NGOમાં જોડાવા માટે ગુલાબ આપીને રિક્વેસ્ટ કરી રહ્યા છીએ, સાથે NGOવાળા એમના બ્રાન્ડિંગ માટે વિડીયો બનાવવા માંગે છે એટલે એ લોકો શૂટિંગ પણ કરી રહ્યા હતા, જેથી સ્ટુડન્ટ્સ ના રિએક્શન પણ જાણી શકાય.’, મને ખબર પડી ગઈ આ લોકોનો ઈરાદો ડબલ પ્રેંક કરવાનો છે. એ છોકરી NGOનું નામ પૂછી રહી હતી. કેન્ટીનની એક દિવાલ પર એક છોકરો છોકરી ગળે મળી રહેલા હોય અને નીચે ફ્રેન્ડ્સ ફોરેવર લખેલો ફોટો ચીપકાવેલો હતો. મેં વિચાર્યું ફ્રેન્ડ્સ. પણ NGOનાં નામ આવા ના હોય. એના નામમાં થોડું સેન્ટીપણું હોવું જોઈએ, ‘હૅપ્સ’ મારા મોંમાંથી નીકળી ગયું. એ દિવસ એટલે રફ જુલાઈ ‘હૅપ્સ’નો ફાઉન્ડેશન ડે. અને હું છું ‘હૅપ્સ’નો ફાઉન્ડર, આ વાત હું પહેલી વાર જાહેરમાં કહી રહ્યો છું.’, ચારે તરફ બધા ગણગણવા લાગ્યા. બધા ચંગરસે આકાશને તાળીઓથી વધાવી લીધો.

હવે ‘હૅપ્સ’ની શરુઆત ફ્રેન્ડશીપના કારણે કઈ રીતે થઈ એની સ્ટોરી ખૂબ જ ટૂંકમાં કહીશ. એ છોકરીને અમે ઉલ્લુ તો બનાવી દીધી હતી. એ અમારા બનાવટી NGOમાં જોડાવા તૈયાર પણ થઈ ગઈ. પણ હંમેશા એને ઉલ્લુ તો બનાવીને ન જ રખાય. એટલે મેં એ દિવસે એ છોકરીને ડિનર માટે ઈન્વાઈટ કરી અને ત્યાં સાચી વાત કહેવાનું નક્કી કર્યું. એ દિવસે હું જાણી જોઈને ફોર્મલ કપડા પહેરીને ગયો જેથી એની સામે થોડીક સારી ઈમ્પ્રેશન પડે...! અને કદાચ એ થોડોક ઓછો ગુસ્સો કરે. પણ એ દિવસ અલગ જ હતો. એ રેસ્ટોરન્ટમાં એન્ટર થઈ ત્યારથી મારી નર્વસનેસ વધતી ગઈ. વરસાદના કારણે એ પલળેલી હતી, મારાથી એ બ્યુટીફૂલ લેડીને જોઈને ના રહેવાયુ એટલે મેં કૉમ્પ્લિમેન્ટ આપવાનું શરુ કર્યું. એણે પણ એ દિવસે મારી સાથે ઘણી વાતો શેર કરી. અમે એ રેસ્ટોરન્ટમાં તો ના જમ્યા પણ વરસાદમાં અમે ચાલીને ભજીયા ખાવા માટે ગયા. એ મને એક સારો ફ્રેન્ડ માનવા લાગી હતી. કેન્ટીનમાં એણે એના ફ્યુચર પ્લાન્સ કહ્યા હતા, એમાં એનો પ્લાન ફ્યુચરમાં NGO સાથે ફૂલટાઈમ કરવાનો હતો. હવે એની આ બધી વાતો મને નર્વસ કરી રહી હતી. જેમ જેમ સમય વીતતો ગયો એમ એમ અમારી વચ્ચેની ફ્રેન્ડશીપ વધારે સ્ટ્રોંગ બનતી ગઈ. જેમ જેમ સમય વીતતો ગયો એમ એમ એ રાતે સાચું કહેવાની મારી

હિંમત મરતી ગઈ. એ દિવસે જ્યારે છૂટો પડ્યો ત્યારે એઝ અ ગુડ ફ્રેન્ડ શી હગ મી. મને વિશ્વાસ આવી ગયો હતો કે હવે હું આ છોકરીને કોઈ દિવસ સાચું નહીં કહી શકું. કારણ કે આપણા ‘હગ્સ’ની આ પહેલી હગ હતી એ દિવસે મેં કોઈને વિશ્વાસ આપ્યો હતો. કોઈને વિશ્વાસ કરવાનું કારણ આપ્યું હતું. એ ભરોસાનું પરિણામ એટલે આપણું ‘હગ્સ’. કોઈના વિશ્વાસને ટકાવવા માટે કોઈ પણ હદ પાર કરી નાખજો. કારણ કે આવા ફ્રેન્ડ્સ લાઈફમાં એક જ વાર મળતા હોય છે. આ ટાઈમ એટલે કે કોલેજ ટાઈમમાં જે ફ્રેન્ડ્સ મળતા હોય છે એમને તમારા પાસેથી કોઈ સ્વાર્થ નથી હોતો, એમની જસ્ટ એક જ વિશ હોય છે, એક બીજાના ચહેરા પરની સ્માઈલ બરકરાર રહે. બાકી કોલેજ પછી ઘણા ફ્રેન્ડ્સ મળશે. જે એમના કામથી કામ રાખતા હશે. એ દિવસે એની ફ્રેન્ડશીપ મારા માટે બંધન બની ગઈ હતી. એ જ રાતે બીજું ઘણું બધું બન્યું હતું. એ કહેવાનો ટાઈમ પણ નથી અને થોડું પર્સનલ પણ છે.

હું ખૂબ ખુશ છું કે હગ્સની શરુઆતનું કારણ મિત્રતા છે. ક્યારેક એક ફ્રેન્ડ તમારી આખી લાઈફ બદલી શકે એનું મોટું ઉદાહરણ તમારી સામે જ છે. પણ હગ્સની શરુઆત આ અસત્ય અને જૂઠથી થઈ હતી. મારું એવું માનવું છે કે જો કોઈ જૂઠથી કોઈનું ભલું થતું હોય તો એ જૂઠ છે જ નહીં. બીજા દિવસની શરુઆત થઈ ત્યાં સુધીમાં તો મેં નક્કી કરી લીધું હતું કે હું ‘હગ્સ’નામનું NGO ચાલુ કરું. માત્ર અને માત્ર એ છોકરીની ફ્રેન્ડશીપના કારણે. એના વિશ્વાસના કારણે. એના વિશ્વાસે મારામાં પેશન ભરી દીધો હતો. એ દિવસે એ છોકરી મને એમ કહી રહી હતી કે અમારા લીધે એને ફ્યુચરમાં શું કરવું એની ખબર પડી હતી. પણ ખરેખર તો ઊલટું થયું હતું એ દિવસે મને કોઈક દિશા મળી હતી. મારે લાઈફમાં શું કરવું એની મને પણ ખબર પડી હતી. અને દોસ્તો તમને ખબર પડે કે તમે શેના માટે બન્યા છો એટલે તમે પણ રાહ ના જોતા, એ રસ્તે ચાલી પડજો. મેં બીજા જ દિવસે NGO શરુ કરવા માટે શું કરવું પડે એ બધું રિસર્ચ કર્યું. મેં બીજે દિવસે જ ‘હગ્સ’નો આ લોગો ડિઝાઈન કર્યો અને ત્રણ દિવસમાં કોલેજમાંથી ૫૦૦થી વધારે વોલ્યુન્ટીયર્સ તૈયાર કર્યા, બીજા બે દિવસમાં હું સ્પોન્સરો ને મળ્યો અને મારા આઈડિયા વિશે કહ્યું. હું લકી હતો કે મને સ્પોન્સરો પણ મળી ગયા અને સ્પોન્સરો મળ્યા બાદ મેં NGO રજિસ્ટર્ડ કરાવ્યું. આ કરવાની તાકાત અને પેશન મને એ છોકરી સાથેની ફ્રેન્ડશીપના કારણે જ આવ્યો હતો. એન્ડ ધીઝ ઈઝ યોર હગ્સ.

અત્યાર સુધી મેં હગ્સની સ્થાપના મેં કરી છે, એવું કહ્યું જ નથી. ન તો મેં સ્થાપના કઈ રીતે થઈ એની સ્ટોરી કહી હતી. એના પાછળનું એક જ કારણ હતું હું મારી પેલી બેસ્ટ ફ્રેન્ડને ગુમાવવા નહોતો માંગતો. હું એ ફ્રેન્ડશીપને ગુમાવવા નહોતો માંગતો જેણે મને બધું જ આપ્યું છે. પણ હવે એ એની એક અલગ જ દુનિયામાં છે. એ

મારી લાઈફમાં નથી એટલે એની સાથે, એ ફ્રેન્ડશીપ સાથે, ડર પણ ચાલ્યો ગયો. માફ કરજો યાર...!! મેં તમને કદી ખોટું તો નથી કહ્યું પણ તમારાથી ઘણું છૂપાવ્યું છે. સો ધીઝ ઈઝ સ્ટોરી ઓફ ‘હાસ’ ઈટ્સ ઓન્લી એન્ડ ઓન્લી બિકોઝ ઓફ ફ્રેન્ડશીપ.” આકાશ બોલતો બોલતો થોભ્યો એટલે કન્વેન્શન હોલ તાળીઓથી ગુંજવા લાગ્યો. આકાશની આંખો આંસુઓથી ભરાઈ આવી હતી. ફરી રેડબુલનો એક ઘૂંટડો મારીને આકાશે બોલવાનું શરુ કર્યું.

‘આજે ફ્રેન્ડશીપ ડે છે. તમારામાંના મોસ્ટ ઓફ કૉલેજ કરતા હશે. લોકો ફિલોસોફી કહેતા રહેતા હશે કે આ યંગસ્ટર્સ વર્ષમાં એક વાર ફ્રેન્ડશીપ બેલ્ટ બાંધીને ફ્રેન્ડશીપને એક્સપ્રેસ કરે છે. પણ એ લોકોને જવાબ ના આપો. કારણ કે તમને ખબર છે, તમારા માટે એ ફ્રેન્ડશીપની શું વેલ્યુ છે. ફ્રેન્ડશીપ હંમેશા બન્ને બાજુ કામ કરતી હોય છે. જેવી રીતે રફ જુલાઈના દિવસે પેલી છોકરી અને મને બન્નેને પોતપોતાની લાઈફના રસ્તાઓ મળી ગયા હતા, જે ફ્રેન્ડશીપના કારણે જ મળ્યા હતા એવું હું માનું છું. ધીઝ ઈઝ ઘ ટાઈમ...! મેક મેમરીઝ....! કૉલેજમાં લેક્ચરર્સને હેરાન કરો, લેક્ચર બંક મારો, છોકરીઓને ચીડવો, એકબીજા સાથે વોટ્સએપ પર ચેટ કરતા કરતા ફ્લર્ટ કરો, બહુ બધી સરપ્રાઈઝ આપો, ક્યારેક એકબીજા સાથે ઝઘડો કરો, પણ એ ઝઘડાને તમારા ઈગોના લીધે લાંબો ના ટકવા દો, ઈગો ને સાઈડમાં મૂકીને પાછા એ જ ફ્રેન્ડને મનાવવા જાવ, ઈગો એ ફ્રેન્ડશીપનો દુશ્મન છે. એની સામે હારો નહીં.

ફ્રેન્ડ્સ, લવમાં ઈગ્નોરન્સ હોઈ શકે, બટ ફ્રેન્ડશીપમાં કોઈ દિવસ ઈગ્નોરન્સ હોય જ નહીં. જો તમને એમ લાગે કે કોઈ વ્યક્તિ તમને ઈગ્નોર કરી રહી છે અને તમે એવું માનતા હો કે એ તમારો/તમારી ફ્રેન્ડ છે, તો એ તમારો વ્હેમ છે. ફ્રેન્ડશીપ એટલે એવી મુલાકાત જેમાં એકબીજાના ચહેરા પર સ્માઈલ આવી જાય, મુશ્કેલીના સમયમાં બોલ્યા વિના માથાને ટેકો રાખવા ખભો આવી જાય. ફ્રેન્ડશીપમાં એ મેસેજ કરે તો જ હું મેસેજ કરું અથવા એ કૉલ કરે તો જ હું કૉલ કરું એવો વાદ હોતો જ નથી, આવા વિચારો પાછળ ઈગો નો હાથ હોય છે. ફ્રેન્ડશીપમાં તો “ઓય્ય...! તને ભાન નથી પડતી આવવાની, એક કલાકથી રાહ જોઈએ છીએ એમ કહીને” ઘબ્બો મારી લેવાનો હોય. ક્યારેક બહેનપણીના વાળ ખેંચવાના હોય તો ક્યારેક કોઈ છોકરીના વાળના વખાણ કરીને એને ચણાના ઝાડ પર ચડાવવાની મજા પણ લેવાની હોય. તો અત્યારે તમારી પાસે આ દિવસો છે. ટેક મેક્સિમમ રિસ્ક એન્ડ એન્જોય યોર ડેઝ...!! બટ મારું એક સજેશન...! કોઈ દિવસ તમારા લવ કે બોયફ્રેન્ડને કારણે તમારી ફ્રેન્ડશીપને ના તોડતા...! કારણ કે આવું થાય છે ત્યારે ફ્રેન્ડશીપની સાથે એ ફ્રેન્ડ પણ ભડકે બળતો હોય છે. હેપ્પી ફ્રેન્ડશીપ ડે...!!’ આકાશે એની સ્પીચ પૂરી કરી. બધા યંગસ્ટર્સ સ્ટેન્ડિંગ ઓવેશન આપ્યું,

આકાશની આંખો તો ક્યારનીય સ્મૃતિઓથી ભીની થઈ ચૂકી હતી. બધા આકાશને સુંદર સ્પીચ બદલ કોન્ટ્રેયુલેશન્સ કહી રહ્યા હતા.

પાંચ વર્ષમાં આકાશમાં ઘણો ચેન્જ આવી ગયો હતો, એની મેયોરિટી વધી ગઈ હતી. એના લુકથી લઈને વાત કરવાની સ્ટાઈલ બધું જ બદલાઈ ગયું હતું. સમય બધા જ ઘાવને રૂઝવી નાખતો હોય છે. પણ એ ઘાવનું નિશાન તો રહી જ જતું હોય છે. આકર્ષી નામનું એ નિશાન હજુ આકાશના હૃદય પર અંકિત થઈ ગયું હતું. પાંચ વર્ષમાં એણે બધું મેળવી લીધું હતું.

પૈસાથી માંડીને ફેમ એની પાસે બધું જ હતું. બધા છોકરા છોકરીઓ આકાશનો ઓટોગ્રાફ લેવા માટે ઉતાવળા થઈ રહ્યા હતા. એક છોકરીએ આકાશને પૂછ્યું કે, ‘સર તમારી ફ્રેન્ડનું નામ કહી શકો..?’, પણ આકાશે સવાલને સાંભળ્યો જ ના હોય એ રીતે સ્મિત ફેંકીને ટાળી દીધો.

‘તમે છોકરાઓ તમારી જાતને સમજો છો શું? અમારે તમારો ઓટોગ્રાફ લેવા માટે આટલા ઘક્કા ખાવા પડશે?’, હાથમાં લાલ રંગના કાચના કંગન પહેરેલ એક હાથ ભીડમાંથી અંદર આવ્યો. આકાશ બેબાકળો બની ગયો, હાંફળો ફાંફળો થઈ ગયો, એનું હાર્ટ જોર જોરથી અંદરથી ઘક્કાઓ મારવા લાગ્યું જાણે એને પણ બહાર આવીને કોઈને જોવાની વર્ષો જૂની પ્યાસ લાગી હોય. આ અવાજ ખૂબ જ જાણીતો હતો.

‘આગ લગતી હૈ તો દોનો ઓર લગતી હૈ. આંસુ બહતે હૈ તો દૌનો ઓર બહતે હૈ. દિલ તડપતા હૈ તો દૌનો ઓર તડપતા હૈ. ઠીક હૈ હમ થોડે ઝીંદી થે, પર યાદે આતી હૈ તો દોનો કો ભીગોતી હૈ.’, એક બેંગોલી કલરફૂલ સાડી પહેરેલ યંગ ખૂબસુરત વુમન પોતાનો હાથ લંબાવતી આકાશની આસપાસ બનેલા ટોળામાં ઘૂસી અને બોલી. એની આંખો લાલ અને ભીની થઈ ચૂકેલ હતી. એના ચહેરો એવી રીતે સ્પંદન કરી રહ્યો હતો કે જો આકાશ કંઈ પણ બોલશે તો એ રડી પડશે. એની આંખો કેટકેટલું બોલવા માટે થનગની રહી હતી. આકાશ આ ચહેરાને જોઈ જ રહ્યો. એની આંખોને પણ ખબર નહોતી પડી રહી કે શું કરવું એટલે એણે વહેવાનું નક્કી કર્યું. એ સ્ત્રી એમ જ ઊભી રહી. પણ પાંચેક સેકન્ડમાં એની આંખોમાંથી આંસુ નીકળીને એ સ્ત્રીના ગોરા ગાલ પર આવીને રમવા લાગ્યા. આકાશની નજર સામે આ આંસુને જોઈને રેસ્ટોરન્ટ વાળી પેલી છોકરીના ગાલ પર આવેલા પાણીના ટીપાવાળો ચહેરો યાદ આવી ગયો.

‘હમ કો તો જલાયા હૈ, યાદોને, બરસતી રાતો ને ઓર એક એક સાંસોને...! હમકો નહીં પતા આપ કિસ તરહ જી રહે થે, પર હમકો તો મારા હૈ ઈસ યારીને.’, આકાશ

વધુ બોલી ના શક્યો, એણે પેલી સ્ત્રીને પોતાની બાહોંમાં જકડી લીધી. આકાશ એ સ્ત્રીને એવી રીતે ભેટી પડ્યો કે જાણે બન્ને હમણા જ પીગળીને એક બની જશે.

‘આકર્ષી.’, આકાશ રડતો રડતો એક જ શબ્દ બોલી રહ્યો હતો. એવું લાગી રહ્યું હતું કે આકર્ષી હવે આ બાહોંમાંથી ક્યારેય નહીં છૂટી શકે.

‘આકાશ.’ આકર્ષીએ પણ આકાશને એવી રીતે પકડ્યો હતો કે જાણે એને ડર હોય કે આકાશને ક્યાંક કોઈ છીનવી ના જાય, એની આંખોમાંથી પણ આંસુઓ વહી જ રહ્યા હતા.

બન્ને કેટલીય સેકન્ડો સુધી એકબીજાને એકબીજાની બાહોંમાં મસળતા રહ્યા. બન્નેની ખુશીઓનો કોઈ જ પાર નહોતો. બેમાંથી કોઈ જ હોશમાં નહોતું. બન્ને એકબીજાની બાહોંમાંથી વહી રહેલા પ્રેમના દરિયામાં ડૂબી રહ્યા હતા.

‘બહુ વાર લગાડી આકર્ષી.’, બન્ને એકબીજાની બાહોંમાંથી છૂટાં પડ્યા અને આકાશે કહ્યું.

‘મારામાં હિંમત નહોતી. મેં તારી સાથે જે કર્યું એનો પછતાવો મને ભૂત બનીને વળગતો રહ્યો છે. હું ક્યો ચહેરો લઈને તારી પાસે આવત..?’

‘તારા માટે આ ફેન્ડે કોઈ દિવસ દરવાજા બંધ જ નહોતા કર્યા...!, આકર્ષી....!!’ ફરી બન્ને એકબીજાને ગળે ભેટી પડ્યા.

‘ક્યાં છે દર્શા?’, આકાશે આકર્ષીના હાથ પકડીને કહ્યું.

‘તારે જ્યોતિષનો ઘંઘો ચાલુ કરવાની જરૂર છે. તે કહ્યું હતું એમ હું બહુ પછતાઈ છું. પાંચ વર્ષથી અંદરને અંદર ભડકે બળું છું. આજે લાગે છે કે મારા પર વરસાદ થયો..!’, આકર્ષીએ હળવો મિજાજ કરવા કહ્યું પણ ફરી એ રડી પડી અને આકાશને ભેટી પડી.

‘વરસાદ તો તું બનીને આવી છો મારા માટે. એક દિવસ એવો નથી ગયો કે તારી યાદે મારું પેટ ના બાળ્યુ હોય.’

‘સર તમે એકબીજાને પ્રેમ કરો છો?’, ટોળામાંથી એક છોકરીએ પૂછી લીધું.

‘હા, અમે બન્ને એકબીજાને પ્રેમ કરીએ છીએ. પણ અમે બન્ને એકબીજાના ફેન્ડ્સ છીએ. એવું જરૂરી નથી કે તમે જેને પ્રેમ કરો એ જ તમારો લાઈફ પાર્ટનર બને અથવા તો તમે તમારા લાઈફ પાર્ટનરને જ પ્રેમ કરી શકો. બે ફેન્ડ પણ એકબીજાને પ્રેમ કરી શકે.’, આકાશે આકર્ષીના આંસુ લૂછતાં લૂછતાં આકર્ષીની આંખોમાં

આંખો નાખીને કહ્યું.

‘સર લ્યો, મીઠું મોઢું કરાવવા માટે કોઈ મીઠી વસ્તુ તો હાજર નથી. હગ્સના સ્નેકની આ સેન્ડવીચથી જ મોં મીઠું કરો..!!’, એ છોકરીએ આપેલી સેન્ડવીચથી બન્ને એ એકબીજાનું મોં મીઠું કર્યું. ફરી બન્ને એકબીજાના ગળે મળ્યા. આકાશના હાથ આ વખતે આકર્ષીના વાળમાં હતા અને આકર્ષીના હાથ આકાશના ખભા પર.

‘એ દિવસે તે એમ કહ્યું હતું ને કે હું સેન્ડવીચ બની ગઈ છું. ના સેન્ડવીચ આજે પૂરી થઈ. સેન્ડવીચની એક બ્રેડ તું છો, એક બ્રેડ હું છું અને વચ્ચે આપણું “હગ્સ” આપણા ત્રણેય વિના આપણે અધૂરાં છીએ.’ આકાશ બોલ્યો.

‘સો લેટ્સ ઈટ ધીઝ સેન્ડવીચ.’, આકર્ષીએ આકાશના હોઠ પર પોતાના હોઠ મૂકી દીધા, બન્ને એકબીજાના પ્રેમને માણવામાં મશગુલ થઈ ગયા.

THE END

ABOUT THE AUTHOR

હિરેન ક્વાડ પ્રોફેશનલી એક સોફ્ટવેર એન્જિનિયર છે, જેમણે ઘ લાસ્ટ યર, નેકલેસ, ઘ પ્લે જેવી ખુબ પ્રચલિત પુસ્તકો આપ્યા છે. એમની અત્યાર સુધીની નવલકાથાઓમાં પ્રેમ એ મૂળમાં હોય છે. આ સિવાય એમણે સાયકોથ્રિલર અને સાયફાઈ શોર્ટ સ્ટોરીઝ પર પણ હાથ અજમાવેલ છે.